

Kapitteloversikt

DEL 1: PUTIN, VINNEREN2

1- Tsar Putin	2
2- Møte i Novo-Ogaryovo	3
3- Slapper av foran fjernsynet	4
4- Det splittende spørsmålet	6
5- En strøm av falske nyheter	8
6- En krydret middag	10
7- En urolig natt	13
8- Opprinnelsen til epidemien	16
9- Spredning av epidemien	18
10- De «spesielle» effektene av viruset	19
11- Tilbake til Kreml	21
12- Putin på markedet	23
13- Analyse av virusetI	26
14- Et mislykket attentatforsøk	27
15 – Putin, marsvinet	28
16- I Daival med Evguenia	30
17 – En tragisk bombe	31
18- Demonstrasjoner på Den røde plass	32
19- Viruset i Ukraina	33
20- Putin og Shoigu	35
21- En beslutning som modnes	37
22- Beslutningen om våpenhvile	38
23- Våpenhvileavtale	40
24- Fredsforhandlinger	41
25- En telefon fra kulden	42

DEL 2: TRUMP-UTFORDRER

26- Trump rasende	43
27- En korrespondanseutveksling	45
28- Putins svar til Trump	46
29- En avledningsmanøver	47
30- Angrep på Oslo rådhus	48
31- Trump i Oslo	49
32- Prisutdelingen	50
33- Zelenskys tale	54

DEL 3: STORMIG VÆR FOR NOBELPRISEN

34- Fredens trompet	56
35- Kommentarer fra Nobelkomiteen	59
36- Trump smittet av viruset	60
37- Ny regel for Nobels fredspris	61
38- En beskjedne kandidat til Nobels fredspris	63
39- Nøling i Nobelkomiteen	65
40- Nobelkomiteens beslutning	68
41- Helten som fortsetter å plante	70
42- Fremtiden til Nobels fredspris	71
Hovedpersoner	72
Hovedlokasjoner	72
Merknad om Nobels fredspris	73
4. omslag	74

Nobel-fredsprisen.docx
Nobel fredsprisen
Geopolitisk fabel
Forfatter: Bernard HOUOT

Alle rettigheter forbeholdt<<<

Viktig advarsel:

Merk: Dette er en mildt satirisk roman.

Enhver likhet med virkelige ledere er tilfeldig... eller ren spøk!

Alt er fiksjon: overdrevne karakterer, forvrengte situasjoner og litt forvrengte politiske egoer.

Leses med et velvillig smil.

DEL 1: PUTIN, VINNEREN

1- Tsar Putin

Det er en rolig morgen i Novo-Ogaryovo, omtrent tretti kilometer vest for Moskva, i en statsresidens som Vladimir Putin er spesielt glad i. Her, i motsetning til hans andre palasser, får man nesten inntrykk av at et menneske kan bo her uten å gå seg vill i korridorene. Rommene er menneskelige i størrelse: man kan ta tre skritt uten å støte på en butler eller en forgylt freske fra 1700-tallet.

Arkitekturen er klassisk, nesten beskjeden for en moderne tsar. Kontoret – eller rettere sagt «arbeidsstuen», som de sier i de hemmelighetsfulle maktkretsene – er så nøkternt at det grenser til askese. Beige vegger, en planisfære på den ene siden for ikke å glemme Ukraina, og et maleri av et grønt landskap på den andre, kanskje for å slappe av etter et spent toppmøte, og selvfølgelig Moskvas våpenskjold, som henger som en diskret påminnelse om at Russlands storhet begynner her. Et flagg står i hjørnet, rett som en soldat på parade. På skrivebordet ligger en stor mørk skinnunderlag, penner på rad og en samling telefoner, hvorav noen, sies det, lar deg snakke direkte med Gud – eller med Gérard Depardieu, som er omtrent det samme i Russland.

Gjennom karnappvindueene står elegante asketrær og bjørketrær som plantevoktere i givakt. Hele stedet er nøkternt, stille og behagelig dempet. Det er lett å forstå hvorfor husets herre liker å komme hit, langt fra Kremles sovjetbarokke pomp.

For ja, det er faktisk Vladimir Vladimirovich Putin, den ubestridte og evige herskeren over Den russiske føderasjonen, en mann som både fryktes og æres, og som er nøye retusjert i sine offentlige opptredener, som kommer hit for å trekke seg tilbake. Liten av vekst, men stor i meningsmålingene han selv styrer, atletisk når kameraene ruller, en elsker av judo, hester, tigre, isbad og mer eller mindre troverdige historier om virilitet, dyrker han bildet av en uovervinnelig leder. En slags slavofil James Bond, men med et atomvåpenarsenal og en utpreget smak for å flytte grenser.

Beskyttet som en nasjonalskatt av sine spesialtjenester, går han bare ut i pansrede limousiner, foran, bak og sannsynligvis overvåket av en hær av tungt bevæpnede vakter. Det sies at folket beundrer ham. I alle fall har de som ikke beundrer ham lært å ikke si for mye — Sibir er stort og rettssaker går raskt.

Når det gjelder privatlivet hans, er det mer hemmelig enn en sveitsisk bankkonto. Offisielt har han bare det en fornuftig president kan ha: noen få statlige boliger, tjenestebiler, diskret personale. Uoffisielt? Yachter, villaer, offshore-kontoer, usynlige elskerinner og kanskje til og med en liten eiendom i Frankrike, men hysj – man tuller ikke med myter. De få journalistene som har prøvd, skriver nå fra fjerne steder... eller ikke i det hele tatt.

I Russland er det bedre å elske presidenten. Eller i det minste late som. Lojalitet er her ikke et valg. Det er en overlevelsesstrategi.

Faktisk er Vladimir Putin i Russland ikke bare en president. Han er den presidenten. Den vi beundrer, frykter og ærer som en blanding av Peter den store, Sankt Georg og Bruce Willis i «Die Hard». I mer enn to tiår har han regjert suverent, og overlevd kriser, sanksjoner, arabiske vårer og demokratiske vintre med samme uttrykksløse ansikt: det til en mann som vet at han alltid vil ha det siste ordet, selv om det betyr å utvide ordboken.

På globalt plan skifter andre statsledere hver femte eller sjette år, går av med pensjon, skriver memoarer og begynner å spille golf. Ikke han. Han blir. Han observerer. Han styrer. Hans politiske levetid er nesten kvantefysikk: jo mer du prøver å forstå hvordan han gjør det, jo mer går du deg vill. Hvert valg er en formalitet. Hver stemme er en forutbestemt konklusjon. Hver motstander er et minne.

Men det som er mest slående, er den oppriktige, eller i det minste veldisiplinerte, hengivenheten som en stor del av befolkningen har for ham. Babushkaene elsker ham. Arbeiderne respekterer ham. Unge patrioter synger hans lov. Han er mannen som har gjenopprettet Russlands stolthet, som trosser Vesten, som har satt kirken tilbake i sentrum av landsbyen – eller rettere sagt på toppen av staten.

Fysisk sett er han ingen koloss. Men i den kollektive forestillingsverdenen løfter han bjørner med bare hendene (med fotografiske bevis, eller nesten), han fanger gjedder som er større enn de offisielle løgnene, han dykker ned i dypet av Bajkalsjøen for å hente opp gamle amforer – uten engang å bli våt på skoene. Han er ikke bare en president, han er en levende legende. En geopolitisk tegneseriefigur: «Kaptein Krem», forsvarer av tradisjoner, verdier og ekspanderbare territorier.

Bak dette glatte bildet ligger selvfølgelig en ekstremt forsiktig mann. Hans privatliv er en godt bevart hemmelighet. Hans nærmeste? Ukjent. Hans personlige eiendeler? Klassifisert som konfidensielt-forsvar. Hans innerste tanker? Sannsynligvis kryogenisk frosset hos FSB[1]. Vi vet at han liker judo, lange turer i skogen og meditative retreats i hytter som er mer luksuriøse enn et femstjerners hotell i Sveits. Resten er et minefelt. De som våget å grave litt for dypt, sover nå i armerte betongsenge, seks fot under jorden eller på sykehusrom i London, omgitt av geigertellere.

Og likevel, til tross for dette ugjennomtrengelige universet, går myteskapingssmaskinen på full fart. Han sies å være en filosof i hjertet, en genial strateg, nasjonens far og, til tider, ødeleggeren av vestlige drømmer. Han styrer som en paranoid sjakkspiller: ti trekk foran, men klar til å velte brettet hvis spillet går galt.

2- Møte i Novo-Ogaryovo

Denne dagen i Novo-Ogaryovo er temperaturen mild, bjørketrærne rasler, og FSBs gressklippere er bedt om å være stille. Inne, i stuen-kontoret, forberedes et møte. Ikke et av de endeløse møtene med deprimerende rapporter fulle av tall og PowerPoint-presentasjoner. Nei. Et strategisk møte med generalene hans, skygge-rådgiverne hans og den ansente atmosfæren i en russisk opera i tredje akt.

De ankommer en etter en, stille som dobbeltagenter, pyntet med militære dekorasjoner som klirrer som for å minne oss om at dette ikke er noen spøk. General Chernoyev, en koloss med et stålblekk, tar plass til venstre. Til høyre sitter admiral Petrov, spesialist i marineoperasjoner og uttrykksløse ansiktsuttrykk. I midten av det ovale bordet står tsarens stol.

Putin kommer stille inn, kledd i en perfekt skreddersydd kullgrå dress, som om eleganse var en del av nasjonalforsvarsplanen. Han setter seg ikke umiddelbart. Han ser seg om. Han vurderer. Han veier stillheten som andre veier missiler.

Når han endelig setter seg, er det ingen som tør å hoste. Han begynner alltid med en harmløs setning, med en nesten zen-lignende ro:

— Mine herrer, situasjonen er stabil... foreløpig.

En skjelving går gjennom rommet. Oversettelse: vi må flytte noen brikker. Eller divisjoner.

Alle vet hva som følger. En rekke tilsynelatende enkle, men tveeggede spørsmål, av den typen som får en oberst til å svette. Putin elsker det: å stille et rolig spørsmål, la den andre personen tro at de har rett til å gjøre en feil, og så stirre på dem med den karakteristiske intensiteten som får deg til å ville tilstå ting du ikke engang har gjort.

«Admiral Petrov, hvor mange ubåter er operative i Barentshavet?»

«Elleve, kamerat president.»

«Elleve? Virkelig? Ikke tolv?» bemerker han i en nøytral tone. «Men i april var det tolv. Har en av dem forsvunnet, eller svømmer den mot Norge?»

Petrov rødmet litt, men i hodet hans spilte tusen scenarier for slutten på karrieren hans seg stille av. Presidenten hevet ikke stemmen. Det trengte han ikke. Han snakket lite, men hvert ord var en test, en prøve. Han ventet ikke bare på svar. Han observerte hvordan de ble gitt. For selvsikker? Mistenkelig. For nølende? Farlig.

I mellomtiden konsulterer general Chernoyev nervøst notatene sine, som om et feilplassert komma kunne utløse en spesiell operasjon mot ham. Putin stirrer plutselig på ham:

«General, hvordan går forberedelsene til Zapad-øvelsen vår?»

«Alt er klart, herr president. Troppene er i beredskap, utstyret er på plass, simuleringene har begynt...

«Simulering er bra. Å angripe på ordentlig er bedre!»

Han hever fortsatt ikke stemmen. Men stemningen blir tykkere, som om luften plutselig hadde bestemt seg for å forbli frossen, akkurat som i Kreml.

Møtet varer i halvannen time, ikke lenger. Telefonene er slått av, øynene er fokuserte, pennene skjelver litt. Til slutt reiser tsaren seg uten å si et ord. Han gjør en diskret gest med hånden – den typen gest som i hans tilfelle betyr både «takk til alle» og «en av dere kommer til å få sparken, men jeg sier ikke hvem ennå». .

Han går, og etterlater seg et rom som fortsatt er fullt av spenning, som en svart boks som fortsetter å ta opp etter krasjet. Generalene ser på hverandre, lettet over å fortsatt være der, foreløpig.

For i Vladimir Putins Russland er alt strategisk, selv stillheten. Spesielt stillheten.

3- Slapper av foran fjernsynet

Det har allerede gått flere dager siden Putin trakk seg tilbake til sitt gjemmede i Novo-Ogaryovo, hans valgkamps hovedkvarter hvor stillheten hersker og samovaren alltid er klar.

I sin miljøvennlige dacha, en slags Versailles på landet under overvåkning, med mindre forgylling, men flere mikrofoner og kameraer, har han hatt en travel dag. Om morgenen leste han gjennom tre militære taler, signerte flere anti-LGBT-dekreter og poserte for et fotoseanse uten skjorte foran en bakgrunn av snødekte furutrær for å opprettholde legenden. Og om ettermiddagen, etter å ha lyttet til en søvndyssende økonomirapport og gjennomgått to lover som forbyr alt som begynner med «lib», utarbeidet fire dekret som forbyr alt som beveger seg litt for fort, og sendt et bursdagsbrev til Kadyrov med en sveitsisk hærkniv som gave, avsluttet han dagen med et hemmelig møte med noen svært taus menn for å planlegge en ny underjordisk rørledning til Tyrkia.

Etter å ha brukt tiden sin på å styre Russland med jernvilje, bestemte vår statsmann, litt sliten av å styre verden og tilfeldigvis også sitt eget land, seg for å slappe av den kvelden. Ingenting er som litt fjernsyn.

Vladimir ser ikke på hva som helst: han tar pulsen på landet og verden med en rettsmedisinsk forskers finfølelse. Kort sagt, på slutten av dagen setter han seg til rette i sin staselige stue, et koselig sted hvor lenestolene koster mer enn et feltsykehus, og tar tak i

fjernkontrollen – en spesiell modell med en rød knapp som ikke må forveksles med volumkontrollen – for å zappe til en utenlandsk kanal – og derfor uunngåelig mistenkelig – som kunngjør en debatt om ham selv: Putin, i levende live, i bein og blod, og i rytterstatue – og derfor den perfekte muligheten for et øyeblikk med ego-terapi. Ikke en klassisk reportasje, nei! En debatt mellom to journalister. To «eksperter». To svorne fiender. Kort sagt, en kamp i smoking.

Programlederen, mer Botoxet enn en statsmodell, med et ultra-strålende smil, starter programmet sitt med en aura av et koffeinfylt orakel:

«Mange hevder å kjenne Vladimir Putin. Men når man hører de svært divergerende meningene han provoserer frem, kan man spørre seg: Hvem er han egentlig? For å diskutere dette ønsker vi velkommen to journalister som er diametralt motsatte, bortsett fra deres besettelse av emnet. Julie fra avisen El Demon – du kan glette den politiske tendensen – og Hubert fra avisen El Garofig, forkjemper for orden, moral og den russiske bjørnen.

— Så Julie, vi lytter. Hva synes du om Putin?

Julie, med sine mørke øyne, høye stemme, morderiske blick og tonen til en aktor som kjenner saken sin, åpner diskusjonen:

— Hva jeg synes om Putin? En kynisk og skruppelløs autokrat. En cocktail av paranoia, imperialistisk stolthet og giftig testosteron. Han mobber, han lyver, han deporterer, han bomber. Han ser på seg selv som en tsar, en strateg og en filosof, men oppfører seg som sjefen for et undergrunnskasino: alt til ham, ingenting til noen andre! Denne fyren har ingen grenser. Hans drøm? Å gjenoppbygge et imperium på ruinene av friheten. En offentlig fare i dress og slips. Han knebler journalister, fengsler motstandere, omskriver historien med raketter og tror han er gudfaren til en ortodoks mafia. Han er den eneste fyren i verden som er i stand til å invadere et land på mandag og organisere en patriotisk parade på tirsdag.

Hubert, med sin upåklagelige dress og øyne som skinner som en nypolert sovjetisk medalje, et fast smil og fuktige øyne, svarer umiddelbart med glød:

— Men Julie, du er urettferdig! Putin er en eksepsjonell statsmann! Han har gjenopprettet orden, disiplin, verdier... Han reddet Russland fra det postsovjetiske kaoset! Han elsker sitt folk, sitt land, sine kirker, sine bjørner. Han har fått Russland tilbake på sporet – pansrede spor, riktignok – men spor som holder! Han er selve symbolet på orden, virilitet, moral.

— Gjenopprettet han orden? Julie svarer tilbake, løfter øyenbrynene og sukker med en desillusjonert ekspertise. La oss snakke om det. En orden basert på fengsler, gift og propaganda. Han gjør skoler om til omskolingsleirer og journalister til målskiver. Han styrer gjennom frykt, ikke dyd. Og han rettferdiggjør det hele med pseudomystiske taler om Det hellige Russland. Et hellig Russland med svært variabel geometri.

Hubert, opprørt som en biskop som ser på en Lady Gaga-video:

— Kom igjen, Julie! Du er blindet av din egen ideologi! Noen ganger er det nødvendig med strenge tiltak. Han kjemper mot kriminelle, ekstremister, TikTok-influencere! Og han blir beundret. Se hvor bra det fungerer i landet hans! Barn applauderer ham, bestemødre kysser ham, bjørner hilser ham!

— Å ja, barn... la oss snakke om dem! Julie svarer. De han tar med seg til Ukraina for å «omskole». Motstanderne som blir funnet døde ved et uhell. Journalistene som faller ut av vinduer, alltid de samme, alltid dårlig lukket. Og du snakker fortsatt om moral?

Hubert forblir urokkelig i sin autoritære tro:

— Du må se alt dette i en global sammenheng. Truslene, utfordringene, geopolitikken. Tror du at det å lede et land er som en buffé hvor man kan spise så mye man vil? Noen ganger må man stramme inn skruene. Berolige befolkningen. Opprettholde en klar linje. Sannheten er ikke det vi sier, det er det vi mener er best å få folk til å tro.

Med en krigers hånlige smil avbryter Julie ham før han kan fortsette:

— Hva med menneskerettighetene? Du er villig til å svelge hvilken som helst løgn, så lenge den er godt presentert. Diktaturer trives på tausheten til selvtilfredse mennesker som deg. Skal du fortelle oss at gulag var som en overvåket campingtur? Og de drepte journalistene, ofre

for uheldige fall på dolker? Ærlig talt, Hubert, du må slutte å drikke Kremls hellige vann. Historien vil ikke takke deg.

Hubert, teatralisk, som om han allerede henvendte seg til historiebøkene, og med fingeren hevet som en prest som resiterer evangeliet ifølge Saint Vlad:

«Offisielle løgner er noen ganger nyttige. De beroliger folk. Og ærlig talt, hva ville du foretrekke? Et land styrt av en sterk mann eller et land overgitt til våken dekadens, influencere og patriotiske dragqueens?»

«Hmmm... mellom en bodybuilding-diktator og en drag queen som er fan av Rousseau... tvinger du meg til å velge?» svarte Julie og lot som om hun tenkte seg om.

I lenestolen sin så Putin på, uberørt.

Han smilte ikke. Han blunket ikke. Han tok notater. Kanskje til neste utrenskning. Eller til sin fremtidige one-man-show. Han mumler for seg selv:

— Interessant. Den ene elsker meg, den andre hater meg. Begge gir meg publisitet. Til slutt er det jeg som vinner.

4- Det splittende spørsmålet

Debatten fortsetter live på settet til «C'est l'heure de s'engueuler»

Programlederen, alltid upåklagelig, men med skjev slips og et vagt bekymret uttrykk i ansiktet fordi han vet at å snakke om Putin er som å spille russisk rulett i media, tar ordet igjen:

«Etter denne fascinerende verbale duellen om Vladimir Putins komplekse, til og med mangesidige personlighet, la oss gå videre til et annet kontroversielt tema: vestlige lands inngripen i konflikten mellom Russland og Ukraina. Julie? Hubert? Dere har to minutter hver... og et helt liv til å kanskje angre på det dere er i ferd med å si.

Julie, oppspilt som en velsmurt Kalashnikov:

— La meg være klar: å ikke gripe inn betyr å svikte et folk i nød. Det er som å se en fyr bli ranet på gata og si: « Å, så synd, jeg har tøfler på meg og må mate katten min hjemme.» Ukraina er ikke en episode av Game of Thrones, det er et demokrati som blir angrepet av en hevnjerrig nabo på imperiale steroider!

Hubert, som osrer av selvtilfredshet fra hver eneste pore i tweeddressen sin:

— Å, Julies storslåtte, lyriske fantasiflukter! Det høres ut som en Miss Universe-tale. «Jeg vil ha verdensfred og et teppe til kattungene mine!» Men realiteten, min kjære, er at Vesten leker med atomild mens de later som om de er Mother Teresa i militæruniform. De leverer våpen, trener soldater, innfører sanksjoner til høyre og venstre... og så er vi overrasket over at Moskva knurrer?

«Moskva knurret allerede da Ukraina spiste sylteagurk uten å spørre om lov», påpeker Julie. Og ærlig talt, Hubert, har du sett de vestlige sanksjonene? «Å nei, yachten vår er beslaglagt! Fort, plan B: Maldivene.» Tror du virkelig det er nok til å få russiske oligarkere som drikker olje til frokost til å skjelve? Vi er fortsatt altfor snille mot dem!

Hubert, uforstyrret:

— Vesten bør rydde opp i sitt eget hus i stedet for å dele ut leksjoner. Den har latt alle verdens grusomheter skje i flere tiår, og plutselig, fordi Vladimir ikke er «inkluderende» nok, skal vi sende inn tropper? Kom igjen. Og hva så? Skal vi invadere Moskva med TikTok-influencere og regnbuefargede stridsvogner?

— Å, Hubert... Putin forstår bare én ting: makt. Vesten må slutte å danse kompromissets menuett og ta frem bazookaen – i det minste symbolsk. La oss vise at vi har ryggrad, for G7s skyld!

Hubert, ler:

— Og hva da? Sende Macron barbrystet på hesteryggen? Ursula von der Leyen med en biologisk nedbrytbar flammekaster? Og Merz med teleprompters med feller? NATO er ikke

en gateteatergruppe, det er en hær! Og når hærene rykker ut, dør folk. Ekte mennesker. Ikke pikslers. Har du glemt det i dine bombastiske lederartikler?

— Jeg har også glemt dine meninger i komposthaugen, Hubert. Passivitet er kostbart. Likegyldighet enda mer. I dette tempoet vil Krim om to år være Disneyland Russland, og vi vil betale gassregningene våre med en selfie av Putin i kimono.

I lenestolen sin nipper Putin til te – eller er det en udødelighetseliksir? – mens han stirrer på skjermen.

Han lytter, fortsatt uberørt, som om han ser på en sitcom hvor han selv har skrevet alle replikkene. Så hvisker han til butleren sin:

– De nøler fortsatt... Perfekt. Jo mer de snakker, jo mindre handler de. Snakkesalige vestlige, tålmodige raketter!

Butleren, som venter på sin herres ordre, nikker uten å si et ord. Han vet at i dette teatret av skygger og poseringer faller aldri teppet. Bare noen få bomber.

Fra en sivilisert debatt forfaller programmet til en duell mellom mediagladatorer – halvveis mellom C'est dans l'air og Koh-Lanta Kremlin-stil. Den etterlengtede kampen mellom Hubert, apostelen for myke kompromisser, og Julie, amasonen for demokratisk motstand, har blitt voldsom.

Programlederen, synlig bekymret for settet sitt, kontrakten sin og teppet sitt:

— La oss roe oss ned... La oss roe oss ned... Vi er her for å debattere, ikke for å gjenskape slaget om Stalingrad på settet. Hubert, Julie, hver for seg. Hubert, du sa at Ukraina burde... hvordan sa du det... «erkjenne sin fødselsfeil»?

Hubert, full av olympisk selvtillit:

— Nøyaktig. Ukraina bør slutte å gjøre motstand og akseptere den geopolitiske virkeligheten: Det ble født i Russlands skygge, som en urolig lillebror som tror han kan frigjøre seg ved å leke cowboy med NATO. Men det er på tide å slutte med skuespillet og massakrene. Å gjøre motstand er å lide. Å underkaste seg er å overleve. Og noen ganger er fred bedre enn stolthet. Selv Napoleon ville ha forstått det... til slutt.

Julie, med øyne som Star Wars-lasere:

— Å, men selvfølgelig, Hubert. La oss overgi oss mens vi er i gang, dele ut russiske flagg ved den polske grensen og omdøpe Paris til «Putingrad-sur-Seine». ! Å gjøre motstand betyr å lide, sier du? Men å gjøre motstand betyr også å eksistere! Du forveksler diplomati med kapitulasjon. Og mellom oss, hvis Ukraina må «akseptere» sin skjebne, hvorfor ikke Taiwan, Georgia, Moldova... og Bretagne, mens vi er i gang?

Hubert banker på mikrofonen som om han var i parlamentet:

— Du spiller teater, Julie. Drama, store gester, poenger. Men politikk er ikke Netflix. Det er virkelighet, det er kompromiss, det er noen ganger å vende det andre kinnet til for å unngå å miste begge beina. Tror du at å levere stridsvogner til Kiev vil bringe fred? Nei, det er som å leke blindbukk med en brannstifter.

Julie reiser seg, som Marianne på en barrikade:

«Men Hubert, Putin vil ikke ha kompromisser! Han vil ha humanitære korridorer for stridsvognene sine og fredsavtaler for å bedre omringe dem som sier nei til ham! Dette er ikke diplomati, det er et sjakkspill hvor hver bonde blir til et missil! Du forkynner overgivelse i sunn fornufts navn, jeg foretrekker solidaritet i frihetens navn!

Hubert reiser seg i sin tur, jakken åpen, brystet utspilt, pekefingeren pekende:

— Frihet, frihet... Alltid de store ordene! Og hvem skal betale regningen? Hvem skal plukke opp bitene? Du? Med dine glødende lederartikler og ditt medlemskap i Amnesty International? Det ukrainske folket fortjener fred, ikke endeløs krig i verdienes navn som fyller sykehusene i stedet for supermarkedene!

Julie, rasende:

— Og fremfor alt fortjener de å ikke bli styrt fra Kreml! Det du kaller fred, Hubert, er kapitulasjon med en sløyfe på toppen. Hvis du hadde blitt født i 1938, ville du ha applaudert i München og sunget «Mein kompromiss, Mein kompromiss»!

— Og du, ville du virkelig ha sabotert Berlins undergrunnslinje for å «motstå undertrykkelsen av naziregimet»?

Programlederen prøver å gripe inn, men blir overveldet av situasjonen:

— Øh... skal vi kanskje ta en reklamepause? Nei? Kan noen ringe vaktene? Eller FN?

Julie tar en kopp med vann og later som om hun skal kaste den. Hubert trekker seg tilbake, klar til å trekke frem kortet sitt «Kissingers tale om fredelig sameksistens med Sovjetunionen, fan fiction-versjon». Og i det øyeblikket fryser bildet.

Kontrollrommet går i panikk. Direktesendingen blir avbrutt. En melding vises på skjermen: «På grunn av en opphetet diskusjon mellom gjestene våre, vil vi gjenoppta programmet om noen øyeblikk. I mellomtiden kan dere nyte dette vakre bildet av ender som glir over Bajkalsjøen, sendt inn av en seer.»

I stuen sin i Novo-Ogaryovo smiler Putin fornøyd mens han blar gjennom kanalene på fjernkontrollen.

«Vestlige... Alltid så splittede. For et show. Vi burde gi dem en pris... eller et bein å tygge på.»

Han trykker på pause. Skjermen forblir frosset på Julie, med armene hevet, og Hubert, med munnen åpen som en forvirret fisk. Et øyeblikk i TV-historien... forevigt for historiebøkene.

I lenestolen sin ser Putin tankefull ut. Han vet ikke om han skal takke Hubert og rekruttere ham som gratis propagandist... eller sende Julie en invitasjon til å komme og drikke polonium-te på den russiske ambassaden.

5- En strøm av falske nyheter

Putin tar på seg kamouflasje-morgenkåpen, med fjernkontrollen i hånden. Med et trøtt sukk slår han av lyden, skjenker seg en kopp te og mumler igjen for seg selv:

— Å... disse vestlige. Alltid snakker. Heldigvis tar jeg affære.

Han gjenopptar sitt indre sjakkspill. Et spill han alltid vinner, merkelig nok!

Etter å ha drukket opp teen, trykker han igjen på fjernkontrollen og tenker for seg selv:

«Vestlige mennesker kjemper som hodeløse kyllinger. La oss se hva de «uavhengige» journalistene har å si.»

Ett klikk, og skjermen endres. En kanal med et tvilsomt logo, et sted mellom Sputnik, TikTok og Télé-Azerbaïdjan Vintage, sender et «spesialprogram»: «Eksklusivt: bak kulissene i Kreml!»

En tittel i blinkende røde store bokstaver vises, ledsaget av en episk voice-over med en overdrevet slavisk aksent: «Hemmelig filmopptak! En sjelden konfrontasjon mellom presidenten og en opprørske general!» «

Kameraet rister. Det ser ut som en rekonstruksjon filmet i en hangar i utkanten av Kazan.

Så dukker en Putin-lookalike opp, med et for glatt hode, en for bred kroppsbygning og en holdning som er for... teatralisk. Vi kan gjette at han er en tidligere kommuneteater-skuespiller som nå er omskolert til frilanspropagandist.

Denne falske Putin skriker til en general som ser ut som en skuespiller i en reklame for hermetisk suppe, og slår neven i bordet:

«Kamerat Ivanovich! Tankene dine har sirklet rundt den samme forlatte bensinstasjonen i tre uker! Driver du krig eller deltar du i et turistrally?»

Den falske generalen, skamfullt:

«Høyeste kamerat, det er gjørmene... og også... de ukrainske kyrne. De er veldig aggressive denne sesongen.»

Den falske Putin, med utstående øyne:

«Ble du beseiret av storfe? Men selv Napoleon ga seg ikke for geiter! Du skjemmer meg ut, Ivanovich.» Skam! Over meg, over Russland, og til og med over min bestemor som strikket ullvesker til å bære granater i under beleiringen av Leningrad!

Den falske generalen, stammende:

— Men vi tok en landsby! Vi plantet flagget, det var en hund og et treplakat. Et strategisk sted, uten tvil...

Den falske Putin reiste seg med et teatraliske sprang, med kappen flagrende i vinden:

«Nok! Hvis du ikke tar Kiev innen torsdag, sender jeg deg for å fly droner fra en Lada uten GPS. Forstått?»

General Ivanovich står i givakt og skjelver:

«Ja, øverste kamerat.» Vi skal... prøve å komme videre ved å gå rundt en nærbutikk.

Skjermen viser et værkart med røde piler som peker mot Odessa, akkompagnert av militærmusikk spilt på synthesizer.

Putin — den ekte — stirrer på skjermen, blunker, og tar en slurk kvass, sakte, veldig sakte. Han lurar på:

«Hvem er denne klovnen? Han ser ut som en krysning mellom Jean-Claude Van Damme og en albino-bever.»

Han roper på butleren sin:

«Alexei?»

«Ja, herr president?»

«Hvem godkjente sendingen av denne groteske sketsjen?»

«Det er en hviterussisk samproduksjon. De trodde det ville 'lette stemningen'.»

«Perfekt. Send dem en kurv med poteter. Og en samling bolsjevik-komedier.»

«Ja, sir.»

Putin rister på hodet:

«Selv mine dobbeltgjengere vil spille krigsherrer nå. Hva er det som skjer med verden?»

Putin ser dystert ut og setter fra seg koppen med kvass med et irritert sukk. Han tar opp en liten læرنatbok merket «Viktigste strategiske prioriteringer». Og mellom «starte en offensiv» og «finne en mer naturlig hårfarge» skriver han rasende:

Første oppgave i morgen tidlig:

— Ring propagandaavdelingen

— Be om mer machiavellistiske, mørkere, mer demoraliserende falske nyheter

— Forby lookalikes uten forhåndsgodkjenning av hår

— Lag falske nyheter: Zelensky har flyktet til Disneyland forkledd som en pingvin.

— Start et rykte: Ukrainske soldater kjemper under påvirkning av hallusinogen børsjtsj

Han trykker på en rød knapp – NEI!!! Ikke den! husker han plutselig, men den andre, merket «Offentlig kommunikasjon» – og henvender seg til propagandasjefen:

— Dmitri, kom hit, vi må snakke om alvorlige saker.

Dmitri kommer bort, pustende.

— Ja, Vova? (Det bør bemerkes at Putin ber sine nære medarbeidere om å kalle ham dette når han er i godt humør).

— Jeg så noen falske nyheter med en av mine dobbeltgjengere. En karikatur! Han hadde en neshorns ynde og en panert fisks karisma. Synes du det er skremmende?

«Øh... det kommer an på brødsmulene, Deres Eksellense.»

«Ikke vær sarkastisk, Dmitri. Det er på tide å skifte gir.

Han hopper opp, morgenkåpen hans flagrer i vinden som en general i tøfler.

«Jeg vil ha noen virkelig forskrudde. Tunge saker. En berg-og-dal-bane av absurditeter! Jeg vil at fienden skal tvile på alt, til og med sin egen eksistens. Jeg vil at ukrainerne skal lure på om de er russiske agenter som har infiltrert... Ukraina!

Dmitri tar febrilsk notater:

— Greit. Vi kan også starte et rykte om at Zelensky solgte Lviv til Elon Musk i bytte mot et livstidsabonnement på Starlink. Eller at ukrainske soldater egentlig bare er oppblåsbare mannequiner utstyrt med vestlig kunstig intelligens.

Putin nikker:

«Og hvorfor ikke legge til at en ukrainsk bataljon ved en feiltakelse dro til en pølsebod, i den tro at de angrep en grensepost. Det er ydmykende!»

«Vi kunne også si at NATO i hemmelighet erstatter ukrainske stridsvogner med elektriske scootere? Veldig diskret. Veldig «grønt». Veldig latterlig», foreslår Dmitri med et inspirert blikk.

Putin ler fornøyd:

«Jeg føler at vi er på sporet av noe, Dmitri. Du er en kunstner av løgner, en Dali av desinformasjon!»

Tonen hans blir litt hardere:

«Men vær forsiktig, hva. Ingen utrente dobbeltgjengere. Den neste som vagt ligner meg og oppfører seg som om han er med i en reklame for halspastiller, sender jeg til fronten for å spille Hamlet, uten prøver.

Dmitri bukker og noterer seg nøye:

«Opprett en offisiell akademi for tsar-lookalikes: Obligatorisk uniform: mørk dress, iskaldt blikk, total mangel på humor, og casting i Rossiya-studioene.

6- En krydret middag.

Tiden har gått, og det er middagstid. Putin har invitert forsvarsministeren sin, Sergei Shoigu, som har blitt igjen i Novo Ogaryovo, til en middag for å diskutere den militære situasjonen i konflikten med Ukraina. Han er en av hans beste og mest lojale venner, en ubarmhjertig mann, kjent for sin konkrete kjeve, sin lidenskap for tunge stridsvogner og sin evne til å sette i gang en militæroperasjon før han engang har drukket opp kaffen sin.

Utvekslingen er vanligvis seriøs i deres en-til-en-møter. På menyen for denne middagen? Sannsynligvis gjenerobringen av verden... og fordelene ved desinformasjon.

De sitter rundt et langt bord, veldig langt, så langt at det ser ut som om de er i ferd med å reforhandle Versailles-traktaten. Putin sitter i den ene enden, Shoigu i den andre.

En butler i hvite hansker krysser avstanden mellom dem som om han krysser grensen mellom to tidssoner.

Putin åpner en liten mappe merket «Konfidensielt – kun for autoriserte øyne» og starter samtalen:

«Sergei, det er på tide å gjøre opp status. Spesialoperasjonen går i stå. Våre tropper rykker frem i samme tempo som en fagorganisert snegl. Hva er problemet? For mye suppe i messen?»

Choïgou, mens han tygger på en bit and med estragon:

«Ikke akkurat. Det må sies at ukrainerne... hvordan skal jeg si det... forsvarer seg.» Det var ikke en del av generalstabens planer, Deres Eksellense.

Putin, kortfattet:

«Da jeg sa ‘blitzoperasjon’, snakket jeg om Blitzkrieg, ikke LED-belysning i stridsvogner.»

Butleren kunngjør første rett:

«Borsjtj-suppe med sibiriske trøfler.»

Putin sukker:

«En annen oppfinnelse fra den nye kokken. Helt siden hun leste en bok om russisk-vegansk fusjon, har jeg levd i frykt.»

De smaker på den i stillhet. Så sier Shoigu lavt:

«Det kunne ha vært verre. Hun kunne ha laget tofu i form av en glidebombe.»

Etter å ha smakt på desserten og gått videre til neste rett i stillhet, gjenopptar Putin samtalen. Samtalen blir mer alvorlig:

«Du har ammunisjonsproblemer, tap av pansrede kjøretøy og generaler som forveksler Google Maps med Risk. Hva skal du gjøre?» spør Putin.

Choïgou tar en slurk av kvass fra årgang 2001 før han foreslår:

«Jeg skal slå et symbolsk slag. Gjenvinne en landsby. En vakker en. Med et navn som gir inntrykk. Som ‘Petrovka’ eller ‘Champ-de-Boue’..»

Butleren avbryter ham for å presentere neste rett:

«Ural-villsvin-gryte på et bed av quinoa.»
 Putin rynker pannen:
 «Er quinoa ukrainsk?»
 «Nei, nei. Det er... nøytralt... sveitsisk. Vel, det vokser et sted,» stammer Shoigu.
 De spiser i stillhet, så fortsetter Putin samtalen mens han tygger:
 «Og hva med denne tilstrømningen av vestlige våpen? Droner, raketter, stridsvogner levert som pizzaer...»
 «Ja,» svarer Shoigu, «vi mistenker til og med finnene for å sende saunaboder med feller.»
 «Så de vil drukne oss i komfort?» spør Putin.
 Etter en dessert med rødkål serverer butleren Putin en kylling-tartar, som han elsker, og Shoigu en stekt svinekjøtt på en mousseline-puré.
 De nyter disse rettene uten å si mye før de går videre til den siste retten:
 «Napoleon revisited med gylden kaviar!» kunngjør butleren.
 Putin, sarkastisk:
 «Nok en hyllest til en mislykket erobrere. Så ironisk!»
 Choïgou, litt beruset av kvassen:
 «Bortsett fra at Napoleon til slutt endte i eksil...» Som... øh...
 Lang stillhet. Putin stirrer på ham. Shoigu innser at han har valgt en dårlig referanse:
 «Jeg mente... Alexander den store, selvfølgelig.»
 «Alexander flyktet aldri,» påpeker Putin, litt irritert. «Han var elsket. Du ødelegger middagen min. I morgen drar du til fronten. I sivile klær, for en overraskelsesinspeksjon...»
 En kort stillhet, så glir samtalen forsiktig – eller rettere sagt skli – over til Zelensky, et tema som umiddelbart gir Putin halsbrann, til tross for kvas og kylling-tartar.
 Desserten er nettopp blitt ryddet bort. Butleren bukker i stille stillhet og forsvinner som en ninja i hvite hansker. Putin legger ned skjeen distraheret, rynker pannen, som om han nettopp hadde merket en mistenkelig trekk i sitt pansrede tilfluktsrom.
 Choïgou, med rødme i kinnene fra kvassen, utbryter ærlig:
 «Apropos propagandabilder... Har du sett den videoen av Zelensky i en khaki T-skjorte som spiller piano med føttene? Den har vært overalt på vestlige sosiale medier. En skikkelig viral hit. Utrolig, ikke sant?»
 Putin stivner:
 «Zelensky!»
 Han uttaler navnet som om han smaker på utgått yoghurt.
 Choïgou, uvitende om ubehaget, fortsetter og ler:
 «Og den andre, der han gjør en sketsj på engelsk i en bunker dekorert som en Starbucks...»
 For en showmann! Selv amerikanerne ler av ham.
 Putin tar en liten kandisert frukt og moser den med gaffelen med kirurgisk langsomhet:
 «Sergei... Vi sa jo at vi ikke skulle nevne navn på komikere ved bordet, ikke sant?»
 Choïgou innser sin tabbe:
 «Å, selvfølgelig, unnskyld...» Jeg mente... øh... lederen av Kiev-regimet. Det er det. Den lille... øh... kommandanten i T-skjorte. Vi nevner ham ikke.
 — Du har rett. Jeg vil ikke se eller høre ham. Bare navnet hans gir meg hjertebank. Han har klart å få folk til å tro at han er Churchill i joggesko. Alt fordi han kan lage selfie-videoer.
 Choïgou fortsetter og prøver å lette stemningen:
 — Du må innrømme at han har stil. Du også kunne lage mer... eh... moderne videoer. Med et filter, litt myk belysning... Kanskje litt bakgrunnsmusikk. En patriotisk technosang?
 «Vil du at jeg skal lage TikTok, kanskje?» svarer Putin. «Synge 'Kalinka' med bombefly i bakgrunnen?»
 «Nei, selvfølgelig ikke... Men tenk deg: deg på en hest, uten skjorte, med dramatiske undertekster. Det ville bli en hit på Instagram.»
 Putin ruller med øynene:
 «Vi invaderer et land, og du vil ha meg på Instagram med en hest.»

Jeg leder en militæroperasjon, ikke en reklamekampanje for patriotisk tannkrem.
Det oppstår en ubehagelig stillhet. Butleren kommer diskret tilbake med litt sitronmelisse-te. Putin tar en mer skarp tone:

«Jeg forbyr formelt alle å nevne dette... Volodymyr til meg. Hvis jeg ser ansiktet hans lage grimasser i en kvinnes genser igjen, beordrer jeg et angrep på satellittantennen som sender dette tullet.

«Vil du ikke engang lese et kort utdrag fra The Times der han er kåret til ‘Årets mann’?

Putin, langsomt:

«Neste gang du sier det ordet, sender jeg deg til Mariupol for å spille teater. Solo. Og uten gardiner.

Middagen er over. Sitronmelisse-te damper forsiktig i porselenskopper. Sergei Shoigu, med ansiktet litt avslappet av den søte duften av valmuefrøkaker, setter seg plutselig rett opp med et glimt av inspirasjon i øynene.

I en nesten barnslig tone, som om han foreslår en omgang Monopol, erklærer han:

«Hva om – og jeg mener hvis – vi tok Zelensky med som... rådgiver? For PR, mener jeg. Ikke for militær strategi, selvfølgelig. Bare for å krydre videoene våre litt. Han vet hvordan man snakker med unge mennesker. TikTok, YouTube...» Han gjør underverker med tre ord og fem dagers skjeggstubbe!

Putin, helt ubevegelig, med fast blick og sammentrukne pupiller, klamrer seg til bordet:

«Hva sa du?»

Choigou, nervøst lattermild:

«Det var en spøk, eh! Bare en idé, sånn... Brainstorming! Zelensky, rådgiver for tsaren, kan du forestille deg det? Ha ha!...

Putin reiser seg langsomt og løsner beltet med urovekkende ro:

«Sergei... Du har nettopp uttalt den eneste kombinasjonen av ord som, i henhold til nasjonal forsvarsdoktrine, berettiger en umiddelbar ‘ryggmargsrefleks’-respons.

Shoigu, bekymret, reiser seg halvt opp:

«Jeg mener, vi kunne bare ansette ham som spøkelsesrådgiver... Ikke i Kreml, vel å merke, men i en dacha. En veldig avsidesliggende dacha. Med gitter. Og begrenset Wi-Fi...

For sent!!! I et blunk, med forbløffende hastighet for en mann som har spist tre forretter, to hovedretter, en imperial charlotte og en halv krukke urtete, kaster Vladimir Vladimirovich seg over Sergei.

Han griper tak i ham, snurrer rundt på ett ben som en sovjetisk ballettdanser, og med en presis bevegelse verdig den offisielle håndboken til Det internasjonale judoforbundet, sender han ham i matten, mellom et Louis XIV-skjenk og det broderte portrettet av Katarina II.

Bum! Shoigu ligger der, forvirret:

— Ugh! Så det var... nei! For rådgiveren?

Putin retter rolig på jakken sin:

«Det er det du får når du forveksler svart humor med kulturelt svik. Jeg er judomester, ikke en tragisk klovn.

Han setter seg, feier under tallerkenen sin og henvender seg til butleren:

«Hent en kompress... og fjern det skarpe bestikket. Sergei har tydeligvis selvmordstendenser i kveld.

«Jeg skal notere meg: aldri nevne det navnet, eller foreslå komedieshow med ham...» avslutter Shoigu med et stønn.

Putin roer seg ned:

«Klokt valg. Og i morgen skal du skrive til meg hundre ganger: ‘Jeg vil aldri ansette en ukrainer som kommunikasjonsrådgiver, selv om han kan spille piano med tærne.’»

I stuen i Novo-Ogaryovo slår klokken to uhyggelige slag i det svake lyset fra en stjerneløs natt. Klokken er 02.00. Det er stille, bare forstyrret av det fjerne knirkingen fra et antikt møbel og den diskrete summingen fra antispyngeneratoren.

Choïgou, som fortsatt er litt øm etter sin gratis judotime, har kommet tilbake og satt seg overfor Putin. En flaske tjue år gammel vodka – «spesialutgave Return of Crimea» – står midt på salongbordet. De to glassene deres er fylt.

Putin, med alvorlig mine:

«Sergei... Du er en idiot. Men en lojal idiot.»

Choïgou la en hånd på sin forslåtte mage:

«Og du, du er et geni. Men et geni som gjør vondt i ribbeina mine.»

De så på hverandre. Det fulgte en lang stillhet, så løftet de glassene sine og skålte høytidelig i kor, som to gamle russiske bjørner som hadde gitt opp å overvintre i samme hule:

— Za, Fædrelandet!

—For fædrelandet, løgner og seier!

De drikker i ett drag, rister på hodet og grimaser, så kaster de i en synkronisert gest som er like absurd som den er rørende, de tomme glassene mot veggen. Krystallet knuses som illusjonene om fred i Donbass.

En dramatisk stillhet. Så intonerer Putin plutselig:

«Reis dere! Jordens elendige!»

Choïgou følger etter med en grov stemme:

«Reis dere! Sultens slaver!»

Sangen deres stiger, skjelvende, men inderlig, og gir gjenklang i veggene i salongene i Novo-Ogaryovo. De reiser seg, arm i arm, og svai litt – er det følelser eller vodka? – og forlater rommet mens de synger Internasjonalen som to unge revolusjonærer.

De forlater salongen og overlater det til den stoiske butleren å tørke opp glasskårene, mens han mumler:

«Enda en kveld som ikke endte så ille...»

7- En urolig natt.

Så snart Putin har sovnet, føler han at han har høy feber og ringer etter sin personlige lege, dr. Yvan Smirnov. Den sistnevnte blir varslet klokka 03.17 og kommer løpende, med legevesken åpen og stetoskopet som slår mot brystet hans som en hektisk metronom.

Kaldsvette perler seg på tsarens panne.

Ansiktet hans er rødmutset, lakenene gjennomvåte, og tennene klapper som kosakk-kastanjetter. Han vender og snur seg og mumler en rekke usammenhengende ord:

— «Zelensky... TikTok... Saint Stalin...»

Dr. Smirnov foretar en rask undersøkelse med hjelp fra butleren:

— Temperatur?

Butleren, med alvorlig stemme:

«Førtito komma tre Fahrenheit.»

Smirnov:

«Så seks grader Celsius. Virkelig merkelig!»

«Nei, vent... Jeg gjorde en feil. Det er Celsius.»

Smirnov blir blek:

«Herregud. Dette er mer enn sibirisk bjørnemodus. Han går inn i en fase med mental sammenbrudd.

Vi prøver kompresser, sibirisk rotavkok, massasje med elgfett, men ingenting virker.

I flere timer er Putin fortsatt overveldet av feber og forblir i en halvsøvn der han raver. Noe merkelig skjer i hodet hans. Blikket hans tyder på at han sliter mellom mystiske hallusinasjoner og groteske syn. Han befinner seg i et surrealistisk landskap: Den røde plass dekket av yogamatter, med bjørner som leser Tolstoj høyt, mens et kor av ukrainske barn synger Imagine på russisk.

Et portrett av ham selv – kledd i militær tutu og solbriller – holder opp et speil med ordene «Vi snakker til deg, Putin!» skrevet på. Han hører da denne merkelige dialogen inni seg selv:

«Hvem er du egentlig, Vladimir? En tsar? En strateg? En mann? Et hologram i en Netflix-serie?»

Vladimir svarer med skjelvende stemme:

«Jeg... Jeg er garantisten for stabilitet. Grensemesteren. Presidenten på livstid. Er jeg ikke det?»

Spøkelset:

«Nei. Du er bare en liten gutt som vil bli lyttet til. Og som har gått seg vill.»

Putin faller på kne. En tåre ruller nedover kinnet hans. Han ser den forvandles til et snøfnugg som faller sakte, i sakte film.

Han ser endelig ut til å ha våknet fra drømmen. Han tar et dypt åndedrag, og sovner igjen. Gardinene flager i brisen. Et mykt lys strømmer inn gjennom vinduet.

Dr. Smirnov har sovnet i stolen sin.

Putin åpner øynene og begynner å hviske:

«Jeg lever. Jeg lever!»

Han reiser seg, vakler, ser på seg selv i speilet. Noe i ham har forandret seg. Blikket hans er ikke lenger det samme. Han føler seg annerledes. Menneskelig. Nesten mild. En tanke streifer ham, skremmende og storslått:

«Hva om jeg stoppet alt? Hva om jeg ringte Zelensky?»

Han slår seg på kinnet:

«Nei. Ikke så fort!»

Noen få løse hårstrå rømmer fra hodet hans og faller ned på pannen, som om også de vil være med på den generelle oppstandelsen. Hjertet hans slår merkelig fort – litt for fort for noen som trenger hvile.

Dr. Smirnov, som ikke har sovet mer enn pasienten sin, våkner med et rykk, tar pulsen hans og gir ham et beroligende middel for å dempe deliriet.

Choïgou har dratt til Moskva, mens Patrouchev, sekretæren i det russiske sikkerhetsrådet, ankommer full av god vilje for å motta instruksjoner. Etter et blick på den feberrammede pasienten, forlater han raskt rommet, overbevist om at ingen fornuftige instruksjoner vil komme ut av dette rommet så lenge tsaren er i denne tilstanden.

Feberen vedvarer. Smirnov, som mistenker at Covid er tilbake, utfører tester. Men resultatene er negative. Ingen Covid i sikte. Neste dag stiger temperaturen enda et hakk, fast bestemt på å trosser termometeret. Nye blodprøver, nye prøver, men Kreml-laboratoriene finner ingen spor av kjente virus. Vitenskapen er forvirret.

På slutten av den påfølgende natten, klokka fem om morgenen, akselererer alt: en hastemelding sendes til Patrushev og Shoigu:

«Putin har nettopp falt i dyp koma!»

Nikolai Patrushev innkalte umiddelbart medlemmene av Sikkerhetsrådet og de viktigste militære lederne. De samlet seg alle i Kremls fjerntliggende overvåkingsrom, et diskret sted hvor de kunne observere alt som skjedde i Novo-Ogaryovo uten å forlate setene sine.

Klokka 8.30 skjedde det en plutselig forandring på skjermene. Putin er opprørt, stønner og kommer plutselig ut av komaet som om han nettopp hadde våknet etter en lang lur. Fortsatt feberhet begynner han å rave enda mer og spyr ut meningsløse setninger, til stor forferdelse for sine forbløffede tilskuere. De forblir målløse, og noen lurer på om de selv drømmer.

Choïgou, som er blitt vekket for å høre nyheten, hopper inn i det første tilgjengelige kjøretøyet for å skynde seg tilbake til sin venn. Han vet ikke om han vil finne en statsleder, en rekonvalesent pasient... eller en improvisert profet midt i en indre opplysning.

På skjermene ser alle Putin reise seg. Og, merkelig nok, for første gang på tjueto år, ser man ham smile. Ikke bare smiler han, men han vil kysse Smirnov, legen sin, og Sergei, som nettopp har kommet inn på rommet hans, og sier helt tydelig:

«Jeg elsker deg.»

Putin står nå og zigzagger mot vinduet. Han ser på soloppgangen med et ekstatisk uttrykk, armene åpne som om han venter på en due eller en fredsdronning. Han puster dypt, øynene skinner. Han ser... lykkelig ut.

På CCTV-skjermene hører de ham si høyt, med følelse:

«Så vakkert. Verden er så vakker. Selv denne uhyggelige skogen full av kameraer rører meg!»

Han er nå helt våken og roper:

«Sergei? Hvor er du, Sergei?»

Choïgou går mot Putin. Armen hans er i fatle etter judokastet i forgårs.

«Jeg er her, Vlad. Jeg har med meg rapporten om tapene i regionen...»

Putin avbryter ham og kaster seg over ham for å kysse ham på begge kinnene.

«Sergei! Min Sergei! Tilgi meg! Jeg har behandlet deg dårlig, mishandlet deg, ydmyket deg, og likevel er du fortsatt her, min lille kålbolle som jeg elsker!»

Choïgou, lamslått og stammende, vet ikke hvordan han skal svare:

«Øh... Takk, øh... Vlad... øh... Min kjære Vlad.»

Putin klemmer ham som en koselig panda og hvisker i øret hans:

«Jeg elsker deg, Sergei.» Ja, jeg elsker deg. Og du er ikke den eneste. Jeg elsker også Dmitri og Nadia, og til og med den journalisten vi feilaktig fikk til å forsvinne. Jeg elsker dem alle!

Når han føler seg mer stabil på beina, forlater han rommet, barbeint, kun iført morgenkåpen med den dobbelthodede ønen.

I korridoren hvor han våger seg ut, stivner sikkerhetsvaktene. Putin klemmer dem en etter en.

«Du, med øreproppen din. Hører du alt? Vel, hør på dette: Jeg respekterer deg. Og du, vakten med barten – jeg så deg gråte under nasjonalsangen. Følelser er vakre! Ikke undertrykk dem lenger!»

Deretter løper han mot kjøkkenet. Han kysser kokken på pannen:

«Din borsjtsj-suppe er et dikt! En ode til fred! Et masseødeleggelsesvåpen for alle syke!»

Hans følgesvenner betrakter en ny, fredelig og drømmende Putin, og får panikk ved tanken på at han har blitt merkelig øm og kjærlig. Denne scenen, halvt guddommelig forløsning, halvt bittersøt vennlighet fra en tyrann som har forvandlet seg til en glad og velvillig leder, virker merkelig for dem, som om en ny daggry var i ferd med å bryte over Russland.

I Kremles overvåkningsrom, som følger med på alt som skjer i Novo Ogaryovo, lytter og ser Nikolai Patrushev, hans kolleger og flere generaler på, forferdet over det som skjer der. På de mange skjermene ser de Putin forvandlet til en slags Mandela i pyjamas. En av dem, general Ivanov, mumler:

«Vi har mistet ham. Vi må gjøre noe. Jeg hørte ham si til Shoigu at han nå vil kysse Zelensky og male tankene rosa.

Ved hjelp av Novo Ogaryovos sikre telekommunikasjonssystem bekrefter Dr. Smirnov at tsaren har kommet helt ut av koma, men ser ut til å være besatt av et virus av overveldende velvilje som på uforklarlig vis har forvandlet ham til en ukontrollert zombie. Patrouchev bestemmer seg for å innkalle til et møte i Sikkerhetsrådet og regimets høyeste embetsmenn innen en time.

De som ankommer er uflidde, med mørke ringer under øynene og en skjelvende kopp te i hendene, etter å ha sett bildene av det som skjer i Novo-Ogaryovo siden daggry.

I rådssalen er det nettopp installert en gigantisk skjerm koblet til Novo-Ogaryovo. Foran øynene til flere ministre, medlemmer av generalstaben og høytstående FSB-tjenestemenn, blinker det forbi utrolige bilder: Putin nynner Lennons Imagine, klapper en vakthund og ber om å få koble seg til Ursula von der Leyen via videokonferanse for å tilby henne en helg i Sotsji.

Innenriksministeren er blek:

«Vi må blokkere all kommunikasjon, slå av satellittene. Han har blitt gal. Han sa 'ikke flere raketter, bare klemmer'!»

FSB-sjefen er også forferdet:

«Dette er ikke galskap. Det er verre: det er som en overflod av romantisk ømhet. Han sa også at han ønsker å bli med i FN og EU igjen for å være i forening med hele menneskeheten!»

Nadia, hemmelig rørt, svarer:

«Kanskje dette er en sjanse for Russland til å utvikle seg, ikke sant?»

Alle de andre deltakerne, paniske, roper i kor:

«Hold kjeft, Nadia!»

General Petrov slår neven i bordet:

«Vi må gjøre noe før CNN kommer med overskriften ‘Putin, mannen som vil omfavne lederne i Europa og Amerika’! Vi kan ikke la verden tro at han har blitt ufarlig!»

Deltakerne blir raskt enige om å be Patrushev om å iverksette hastetiltak. Ikke mot krigen, men mot... smitten av presidentens velvilje.

En flom av beslutninger regner ned over Novo-Ogaryovo som en rasende orkan. FSB får ordre om å kutte all kommunikasjon mellom Novo-Ogaryovo og omverdenen. Telefoner, meldingstjenester, antenner, til og med brevduer blir satt på tvungen permisjon. Bare «offisielle» kanaler og hemmelige nettverk – de som offisielt ikke eksisterer – kan forbli aktive. Alt som forlater Novo-Ogaryovo må granskes: e-poster, telefonsamtaler og til og med samtaler i korridoren. Parolen er klar: ingen lekkasjer, selv ikke velmenende.

Besøk er nå begrenset til en svært liten krets: noen få ministre, generalstaben og to eller tre håndplukkede lojalister. Alle må undertegne en høytidelig taushetserklæring. Du kan ikke lenger fortelle svigermoren din at tsaren smiler eller at han snakker om vennskap med Ukraina: dette er nå klassifisert informasjon.

Eiendommens ansatte – leger, kokker, hushjelpere – holdes hemmelig. Telefonene deres blir konfiskert, samtalerne deres overvåket og utflukter forbudt inntil videre. De blir tvunget til å underskrive taushetsløfter som er så strenge at de skjelver. Noen frykter å bli sendt på en «lang ferie» til Sibir hvis de snakker for mye. Andre spøker med dempet stemme: «De ender kanskje opp med å lobotomere oss for å sikre at vi glemmer alt.» Få tør å le av denne hasten.

Dette møtet avslørte i all hemmelighet en splittelse i statsapparatet mellom to lag, som å skille mellom de som liker te og de som foretrekker kaffe.

På den ene siden er det ledere som er klare til å akseptere en ny måte å oppføre seg på og innta en mykere, mindre uforsonlig tone. Nadia og flere av tsarens gamle venner er blant dem, uten å uttrykke sine meninger klart i tilfelle Putin – den gamle versjonen – kommer tilbake for å lede staten.

På den andre siden står haukene: de som ønsker å se den gamle Putin tilbake, den med knyttneve og sterke taler, som Medvedev, lederne av FSB og deler av generalstaben, som håper at det gamle kompasset snart vil være tilbake.

Som for å berolige seg selv, erklærer en av ministrene som er lojal mot den nye Putin med lav stemme når han forlater møtet:

«Novo-Ogaryovo kommer til å bli en festning av stillhet. Er det virkelig nødvendig når vår tsar bare har blitt følsom og velvillig? Den byråkratiske maskinen er virkelig forferdelig ...»

Og Nadia legger til:

«Jeg tror, akkurat som deg, at tsaren bare ønsker fred...»

Lederen for FSB, som har hørt henne, svarer med et provoserende blick:

«Og vi ønsker at verden skal fortsette å være redd!»

8- Opprinnelsen til epidemien.

Mens overgangsregjeringen blir satt sammen og isolasjons- og overvåkningstiltak begynner å bli iverksatt, undersøker en medisinsk komité sykdommen som har gjort Putin til en surrealistisk poet de siste timene.

Dr. Smirnov, i sin plettfrie hvite frakk og med et alvorlig uttrykk, har bestilt en rekke tester: blod, celler, spytt... det eneste som mangler for å fullføre prøvetakingen er neshår. Målet er å identifisere det forbannede viruset som hadde frekkeheden til å smitte tsaren.

Pasienten blir avhørt, men han forblir like forvirret som en restaurantgjest som står overfor en meny på kinesisk. Hans timeplan, hans kontakter og hva han har spist de siste dagene blir undersøkt. Det er da den store kokken, som vanligvis er mer opptatt av sausen sin enn omverdenen, plutselig løfter hodet, med øynene store som to stekte egg:

«Doktor, jeg husker noe. For noen dager siden kom eieren av kyllingfarmen hvor jeg får mine forsyninger, for å levere en kapun som var så feit at den kunne ha blitt servert ved Katarina IIs bord, og som en bonus, en levende høne for å repopulere Hans Høyhets personlige hønsehus. Han pause, justerte hatten som for å beskytte seg mot en storm av bebreidelser, og la så til med skyldbetynt stemme:

«Denne mannen svettet som en samovar som var blitt stående på komfyren og klaget over alvorlig migrene. Og det var med denne kapunen jeg tilberedte kylling-tartaren som ble servert til vår kjære tsar, som er den eneste her som elsker den.

En fjærkre-tartar, rå selvfølgelig – så uforsvarlig! Ikke rart at ting gikk surt.

Tester bekrefter mistanken: viruset stammer helt sikkert fra denne gården. Budet hadde feber og falt kort tid etter i koma som varte i flere timer.

Noen av kollegene hans fulgte samme vei til Morfeus' armer og smittsomme sykdommer-avdelingen på det lokale sykehuset. Mer enn femten personer ble smittet og ble syke.

Da helseministeren fikk vite dette, kastet han seg straks over saken: Han forbød umiddelbart salg av fjærfe fra den mistenkelige gårdene og sendte noen eksemplarer av disse modige høner til militære laboratorier for analyse.

Nyheten hadde knapt rukket å synke inn før generalene allerede var i opprør:

«Slakt alle kyllingene i Moskva-regionen! Og forby umiddelbart salg av alt fjærfe fra denne regionen!»

Umiddelbart oppstår det kaos på gårdene. Småbønder river seg i håret og roper skandale, forbrukere klager foran sine tomme kjøleskap, og tofuprodusenter gnir seg i hendene av glede. Men ingenting hjelper: ordren er like ufleksibel som et dekret hugget i stein.

I mellomtiden blir Putin informert av sin personlige lege om den sannsynlige årsaken til sykdommen, og innser med alvorlig mine at han kanskje har delt middagen sin den kvelden med et gourmetvirus.

«Det er ingen grunn til panikk,» stammer han, synlig underholdt av all oppstandelsen.

«Den kylling-tartaren var utmerket, og dette viruset er egentlig ikke så farlig. Det gjør bare at du vil kysse alle du møter og si hyggelige ting til dem. Ikke noe alvorlig, egentlig.»

«Det er nettopp det som er problemet, Vladimir,» svarte Yvan, blek som et spøkelse. «Vi vet ingenting om dette merkelige viruset, bortsett fra at det endrer atferden vår i stor grad.»

Kort tid etter kom nyheten: Alle kyllingene i presidentens hønsehus hadde dødd, ikke av frykt eller kjedsomhet over de offisielle talene, men av et ukjent virus. Etterforskningen får da preg av en detektivhistorie: mistenkt nr. 1: kyllingen; drapsvåpen: et forurenset kyllingbein og -vinge.

De første epidemiologiske dataene lar ikke vente på seg. En ung biolog, med en mistenkelig perfekt frisyre for en som skal tilbringe dagene sine i et laboratorium, kommer inn i residensen og vifter med en rapport med et knallrødt omslag.

«Så?» spør Yvan. «Hva er dette viruset?»

«Dette viruset er smittomt. Men hvordan skal jeg si det, det har... uvanlige effekter!»

«Det har vi merket! Du trenger ikke fortelle oss det.»

Hun forklarer:

«Alle pasientene faller i koma, men når de våkner opp, er de overveldet av ømhet og vennlighet. De kysser sykepleierne, klemmer dem, deler ut mynter som mormonske misjonærer og begynner å velsigne omsorgspersonene. Et tidligere mafia-medlem tilbød til og med sin Rolex til pleieren som vekket ham.

«Farlige galninger!» utbryter Yvan. «Eller fanatikere. Eller begge deler!»

Putin er i mellomtiden i syvende himmel. Han applauderer, reiser seg igjen, med glitrende øyne.

«De er fantastiske! Få dem hit! Jeg vil gratulere dem selv, gi dem en klem og gi dem gaver, åpne en sveitsisk bankkonto for dem hvis de vil!»

Han vender seg mot biologen og smiler:

«Du også, kom inn i armene mine! Jeg elsker deg! Si meg hva du vil ha, så skal jeg gi deg det! Et kontor i departementet? En bjørn? En dacha på Krim?»

Ivan, forferdet, hvisker til sekretæren sin:

«Han har mistet forstanden. Dette viruset er verre enn laudanum. I dette tempoet kommer vår Vladimir til å gjøre de syke til kyssemaskiner, oversvømme hele verden med komplimenter mens han ønsker universell fred, og be ukrainerne om tilgivelse ved å sende dem skjerf til den kommende vinteren uten strøm.

9- Spredning av epidemien

Epidemien begynte lenge før tsaren ble syk. Men inntil da hadde den vært begrenset til flyplassdistriktet, et område kjent for sine kroniske trafikkorker og tvilsomme hygieniske forhold. Den spredte seg sakte uten at noen la merke til det. Men nå når tilfellene selve hjertet av hovedstaden, som et virus som har lest *The Art of War*, men foretrekker *The Alchemist*.

På Moskvas hovedhospital begynner pasienter å strømme inn med svært høy feber, for så å falle i koma i tre eller fire timer – akkurat lenge nok til en langvarig lur – før de kommer ut opplyst. De smiler fra øre til øre, og øynene deres glitrer som om de nettopp har kommet tilbake fra et intensivkurs i lykke.

Det mest urovekkende er deres uimotståelige trang til å klemme alle uten å skille mellom dem: sykepleiere, renholdere, sikkerhetsvakter... og til og med varme drikkeautomater. De blir høflig bedt om å isolere seg i noen dager, som en helseforholdsregel. Men de ignorerer rådet. Overbevist om at en klem er bedre enn karantene, foretrekker de å spre smitten fremfor å holde seg innestengt.

I dag slår selvfølgelig helsemyndighetene alarm – men med en liten plysjklokke, fordi alle virker for glade til å få panikk. Undersøkelsen avslører en sjokkerende sannhet: disse tidligere komatøse pasientene er alle snille og omsorgsfulle når de kommer ut av koma, etter noen ganger å ha opplevd alvorlig delirium. Det rapporteres om bølger av altruisme i de smittede nabolagene. Tidligere naboer, som ikke hadde snakket med hverandre siden en mørk historie om en bor som ble lånt ut for lenge siden og aldri returnert, omfavner hverandre. Separerte par blir forsonet. Opprørske tenåringer gir blomster til lærerne sine. En bestemor ga til og med sin siste krukke med syltetøy til en pizzabud.

Vennlighet sprer seg sakte, men sikkert, med effekter som ligner på det suverenen selv har opplevd siden han ble smittet. Mens han tidligere var like varm som en militær fryser, er han nå forvandlet. Han sender takkemeldinger til sine ministre, komplimenterer servitørene på Novo Ogaryovo for kvaliteten på kaffen deres, og tilbød nylig livvakten sin lønnsøkning og ekstra ferie.

Innenriksministeren, som oppdager denne nye vinden som blåser gjennom regionen, har også gjort lignende observasjoner og rapporterer dem raskt til tsaren:

«Vladimir, jeg har gode nyheter! To av våre politibetjenter ble takket og kysset av innbyggere under en enkel identitetskontroll.»

«Kysset?» utbryter Putin med tårer i øynene. «Men det er jo fantastisk!»

«Ja, og andre steder har politibetjenter fått blomster kastet på seg fra balkonger. En opprørspatrolje ble til og med applaudert av unge mennesker som var ute og jogget.»

Monarken løfter armene mot himmelen som om han nettopp hadde vunnet Eurovision.

«Det er klart. Dette viruset er en velsignelse!»

Yvan, professoren i medisin, forblir forsiktig. Han løfter øyenbrynene med blikket til en mann som har blitt bedt om å diagnostisere en kjærlighetsepidemi med et ødelagt stetoskop. Han kommer med denne advarselen:

— I fravær av seriøs analyse er det ingen bevis for at dette viruset er ufarlig. Folk har fortsatt feber og migrene, og noen synger Joe Dassin-sanger uten forvarsel.

Alt dette forblir selvfølgelig strengt hemmelig. FSB sørger for at ingenting kommer ut av Novo-Ogaryovo. Statslederens sykdom er klassifisert som «topphemmelig: for pinlig – så ikke si noe». Bare noen få rykter sirkulerer, spredt av motstandere som har fått informasjon fra en sykepleier. Uten å kunne verifisere denne nyheten, distribuerer de flygeblader, plakater og tweets fra Moskva som forgiftede godterier.

«Monarken er gal», hevder de. Han sendte sjokolade og unnskyldninger til dem han hadde avskjediget, og sa «jeg forstår deg» til dem hvis foreldre hadde blitt forvist til Sibir. Han smilte til og med til en ukrainsk baby som ble vist på TV!

De offisielle mediene rapporterer ikke om dette. Det siste det russiske folket er villig til å tro, er at deres øverste leder har blitt snill og sympatisk. Mens kveldsavisene fortsetter å snakke om «offensive taktikker og seire i Ukraina», ordner Putin i stillhet med at det sendes skjert til den finske presidenten, som har influensa, av ren medfølelse. Viruset har kanskje ikke vunnet krigen, men det vinner hjerter og sinn. Og for generalene er det mye farligere.

10- De «spesielle» effektene av viruset

Så snart de får vite om effektene av dette viruset, samles flere psykiatere fra Moskva i et diskret rom i helsedepartementet. En av disse medisinske kjendisene, kjent for å ha skrevet en essay om «post-sovjetisk patriotisk psykose», prøvde å berolige kollegene sine:

«Det er bare en fase, en klassisk posttraumatisk reaksjon: koma, lys i enden av tunnelen, og vips! De kommer tilbake like hyggelige som speidergutter på pilegrimsferd. Det går over, det garanterer jeg.

Men til deres store overraskelse går det ikke over. Den velvillige oppførselen vedvarer, slår rot og sprer seg. Folk begynner å snakke om det på gata som det spontane kyssesyndromet. Folk som pleide å være gretne, begynner å dele ut komplimenter som valgbrosjyrer:

«Fin bart, kamerat!» eller «Hunden din er fantastisk, frue!» eller til og med «Jeg vil male livet ditt på nytt med fargene i smilet ditt!»

Selv i personalmatsalen i presidentpalasset tar samtalerne en overraskende vending:

«Hørte du hva som skjedde med pasientene på tredje etasje i sentralsykehuset?» spør en sykepleierassistent med munnen full av borsjtsj.

«Ja visst! En av dem kom tilbake for å gi tips til sykepleieren som bommet på intravenøsen hans.

En annen skrev et kjærlighetsbrev til ekskona og... svigermoren sin.

Det var til og med en som ringte skattekontoret for å takke dem for arbeidet deres!»

Teamets filosof — med kallenavnet Kontine fordi han bruker mer tid på å filosofere enn å desinifisere — erklærer alvorlig:

«Det gjenoppretter troen på menneskeheten. Et virus som gjør folk snille, kan være vår arts siste sjanse.»

Imidlertid deler ikke alle denne entusiasmen. Virologene, de ekte, de som ikke har gitt etter for terapeutisk poesi, er fortsatt bekymret. Professor Yvan, begravd i resultatene sine, er en av dem:

— Vedvarende feber, hodepine, ukontrollerbare trang til generøsitet. Det er sannsynligvis en nevrokjemisk ubalanse, for når disse pasientene kommer ut av koma, kysser de ikke bare pleierne sine: de strømmer over av mistenkelig vennlighet!

I korridorene på Novo-Ogaryovo, hvor Putin fortsatt er innestengt, kan man høre ham erklære, med åpne armer, til rengjøringsdamene som tar seg av ham:

«Kom hit, så jeg kan gi dere en klem! Jeg skylder dere alt:

min strøkne skjorte, mine pent ordnede tøfler, min indre fred...»

Patrushev er flau og bekymret og holder jevnlig kontakt med professor Yvan:

«Vi vil ikke kunne skjule vår tsar sin søte galskap mye lenger. Hvis han fortsetter å velsigne grønne planter og erklære sin kjærlighet til servitriser og statuer, vil alle innse at han ikke lenger styrer noe, ikke engang sin egen libido. Vi må isolere ham.»

I nabolagene i Moskva hvor epidemien sprer seg, er befolkningen delt inn i Radiant Healed Ones på den ene siden, som har kommet ut av komaen sin forelsket i verden, alltid klare til å hjelpe en gammel dame over gaten eller synge Michel Sardou-sanger i bygningens lobby, og som ser viruset som en gave fra himmelen. Og de mistenkelige friske, på den andre siden, som ser de førstnevnte som vandrende «klem[2]»-bomber, som flykter fra dem på gaten, og som går så langt som å kaste latexhansker i ansiktet på dem for å holde dem unna.

En plan om obligatorisk isolasjon for de smittede utløser enølge av protester.

«Hvorfor isolere oss? Vi er bare glade, for Guds skyld!», roper en kvinne i førtiårene, en tidligere sur offentlig ansatt som nå er frivillig på et barnehjem. «La oss elske livet i fred!»

Men det virkelige bristepunktet, som ikke ble verdsatt av alle, smittede eller ikke, kom med beslutningen om å slakte alle kyllingene på gårdene i Moskva-regionen. Et helsetiltak, helt klart, men et som ble sett på som et svik av en del av befolkningen som var avhengige av kyllingbuljong. Småbønder ropte skandale. Noen lenket seg fast til fjærfeet sitt. En gruppe urbane poeter reciterte haiku til de dødsdømte kyllingene:

O du høneaktige,

Du som var bærer av kjærlighet,

Nå er du vilt!

I maktens korridorer vokser protestene og bekymringene: viruset har ikke drept – det har forvandlet seg. Og mens Putin forbereder seg på å erklære en «nasjonal uke for deling og vennlighet» fra Novo-Ogaryovo, hvisker en politisk rådgiver og medlem av FSB i øret til sikkerhetsrådets sekretær:

«Vet du hva? Vi må ta affære. Enten kurerer vi denne epidemien, eller så lar vi den vinne. Problemet er klart, for folket her har aldri vært så vennlige og fredelige. Det er flott for noen, men skremmende for andre!

General Kravchenko, med store øyne, roper indignert:

«Vet du at han beordret at ballistiske raketter skulle males om med regnbuefargede fredsbudskap? Vi kan ikke skyte på et land med en rakett som sier 'Kjærlighet er alt'!»

Stillheten blir tung. Lederen for FSB foreslår da Troupachev:

«Vi må organisere et motangrep i media. Ikke et eneste bilde, ikke en eneste melding som nevner tsaren, skal slippe ut fra Novo-Ogaryovo. Vi må få folk til å tro at han mediterer. Eller enda bedre, at han er på en åndelig retrett med sin venn patriark Kirill.

Sergei Shoigu ser ettertenksom ut:

«Hva om han aldri kommer til fornuft? Hva om han forblir mild, snill og kjærlig? Hva gjør vi da?»

Med sitt skarpsindige blikk foreslår Nadia en løsning:

«I så fall gjør vi som i de store sovjetiske tradisjonene: vi iscenesetter en stor nasjonal sykdom som har slitt ham ut. Han hviler. Han mediterer. Han tenker veldig hardt på Russland. Og vi, i mellomtiden, styrer.»

General Petrov løfter forsiktig hånden:

«Hva om han ble populær på en «Peace & Love»-måte? Folk liker ledere som skjømmer dem bort i disse dager...»

Medvedev avbryter ham:

«Russere liker disiplin, makt, bjørner, stridsvogner og atomvåpen, ikke kollektive kjærlighetserklæringer og Joe Dassin-sanger! Vi må opprettholde det bildet. Verden må for eksempel aldri få vite at han ba om å få installert gigantiske bokser slik at folk kunne legge igjen søte meldinger på Den røde plass.

Noen timer senere, i Kremles kriserom, kommer Nadia tilbake, litt fortvilet:

«Han skulle sende et håndskrevet brev til Zelensky. Håndskrevet! Med små hjerter i stedet for prikker over i-ene!» Vi fanget det opp i tide.

En skjelving går gjennom rommet. En gammel oberst med ansvar for posten gjør korsets tegn, mens generalene og ministrene som ikke er smittet, fornyer sin tillit til Troupachev til å lede landet til Putin er frisk igjen eller en etterfølger er utnevnt.

Stilt overfor vanskeligheten med å kontrollere Putin i Novo-Ogaryovo, blir Troupachevs team og FSB enige om å organisere, uten ytterligere forsinkelse, Putins retur til Kreml, hvor han kan bli isolert i en spesiell fløy. Der vil han være bedre isolert. Og de som har tilgang til ham, kan lettere filtreres og overvåkes.

11- Tilbake til Kreml

Den suverene, som fortsatt er like fysisk robust som en sibirisk bjørn som har spist blåbær og patriotisme, er glad for å returnere til Moskva, hvor han, som han sier, vil kunne «bedre føle pulsen i landet» – med andre ord, sjekke at folkets hjerte fortsatt slår for ham... og i riktig tempo!

For denne returen inviterer han Mikhail Mishustin, som han for noen måneder siden forfremmet til president for Den russiske føderasjon, inn i sin pansrede limousin.

Avreisen fra Novo-Ogaryovo er en stor begivenhet: blinkende lys, motorsyklistene som kjører med disiplin som en Bolsjoj-ballett, og sirener som uler som et operakor på amfetamin. Offisielt er det en enkel retur til Moskva. Men det ser mer ut som en krigsoperasjon mot trafikkork. For å krysse Moskva er ikke lenger en søndagstur. Byen strekker seg nå ut som pannekakedeig som er hellet for generøst på stekepannen: den renner over i alle retninger. Velstand, demografi og den hensynsløse kjærligheten til SUV-er har ført til at biler har sprutt opp som sopp etter regn, bortsett fra at veiene ikke har vokst en tomme. Resultatet er en symfoni av horn, dempede forbannelser og sjåfører på randen av et nervøst sammenbrudd.

For å forhindre at en trafikkork eller en ondsinnet person ødelegger festen, stenger presidentens sikkerhetsvakter ganske enkelt hele ruten for trafikk. Moskva kommer til å stå stille, frosset som et folk som tilber sin gud. Bilkortesjen kan dermed sette i gang i en parade av identiske limousiner, stilt opp som krommatryoshka-dukker. Ingen vet hvilken av dem tsaren sitter i, noe som gjør hver reise til et gigantisk gjettespill for de nysgjerrige som ønsker å ta bilder av sitt idol. Noen ganger setter en dobbeltgjenger seg til og med i den første bilen, bare for å villette folk og holde paparazziene opptatt. Kjennere kaller dette tsarens dekke.

I en av disse bilene, som er mer luksuriøse enn en Rolls-Royce Phantom og nesten like dyre som en oligarks yacht, sitter Dr. Yvan, sitter foran og passer diskret på pasienten sin, mens Putin, i strålende humør, i baksetet henvender seg til sin kollega Mikhail Mishustin, som samvittighetsfullt påtar seg regjeringsformannskapet:

«Mikhail, min kjære Mikhail! Jeg har aldri fortalt deg nok hvor mye jeg elsker og beundrer deg.

Tilgi meg for denne forglemmelsen! Takket være deg strømmer skatteinntektene våre over som Volga om våren. Du har redusert korrupsjonen, fått kontroll over regnskapet vårt og modernisert skattesystemet uten å skremme bort de rike. Det er en bemerkelsesverdig prestasjon!

Mikhail, rørt, stammer noe om teamarbeid, men tsaren, smittet av velviljens virus, fortsetter i en tone som er like søt som sukret urtete:

— Vi har gjort mye for økonomiske aktører, men folket venter fortsatt. Vi kan ikke nøye oss med å samle gull og rubler: vi må dele kaken!

Kan du gjøre kampen mot fattigdom til en prioritet? Det er ikke like spennende som å smigre store bedrifter, men det er nødvendig. La oss omfordele, støtte familier og skape glade skattebetalere!

Mikhail Stine nikker:

«Det skal bli gjort, Deres Eksellense. Tro meg!»

Limousinen glir gjennom en merkelig fredelig by. Moskva utstråler ro – et mirakel iscenesatt av tsarens vilje. Atmosfæren er så rolig at man nesten kunne glemme at noen hundre kilometer unna er krigen ennå ikke helt over. Men foreløpig, i den stille boblen i limousinen, betrakter monarken Moskva med den tilfredse holdningen til en far som ser på sitt barn, pent kjemmet for klassebildet.

«For en vakker hovedstad!» mumler han, og føler ømhet overfor seg selv.

Yvan, legen hans, som sitter i forsetet, lytter, observerer og noterer nøye: «Vedvarende symptomer på akutt velvilje. Stabil fremgang. Ingen behandling nødvendig på dette tidspunktet.»

Denne roen i hovedstaden har sin pris: en skog av kameraer overvåker hvert fortau, vakter står på vakt hver 30. meter, og det er flere politifolk enn duer på Den røde plass. Du kan bli arrestert når som helst, noen ganger for å nys i feil retning – men hvorfor bekymre seg? Så lenge du adlyder, er alt i orden. Det var riktignok en dag da en drone slapp en bombe på en bygning i forretningsdistriktet, men hendelsen forsvant fra det kollektive minnet raskere enn en kandidats løfte etter et valg.

Det som imidlertid plager folk, er historiene som kommer tilbake fra fronten og nyhetene om kjære som blir arrestert for å våge å tenke annerledes. Fengslene er overfylte, tvangseksil blir stadig mer vanlig, og vilkårlige arrestasjoner blir så vanlige at de er en del av den nasjonale rutinen. Alle vet dette, men de fleste foretrekker å tie – for her er det godt kjent at det er bedre å bite seg i tungen enn å risikere å miste friheten... eller tennene.

Ved inngangen til Kreml står vaktene stive i sine stramme uniformer og presenterer våpen med en nesten komisk alvor. Putin, med et alvorlig uttrykk – eller i det minste så alvorlig som en mann som nylig er smittet av et ukjent virus kan se ut – skynder seg inn på kontoret sitt sammen med Mishustin og legen sin, som spioner i en B-film.

På skrivebordet hans ligger en lapp fra en medisinsk professor i Moskva, hastig skrevet av en sekretær som tydeligvis ikke har studert klassisk litteratur. Men budskapet er veldig klart: epidemien sprer seg. Nye tilfeller dukker opp, hovedsakelig i det store kyllingoppdrettsdistriktet, som ser ut til å være kilden til utbruddet.

Putin rynker bekymret pannen og spør Yvan:

«Så, hva er dette viruset? Har laboratoriene våre funnet noe, eller leter de fortsatt etter prøverørene sine?»

«De venter på flere prøver», svarer Yvan. «De samarbeider nå med Vektor-instituttet, vårt spesialiserte virologisenter.»

Det er tilsynelatende et hardnakket og smittsomt virus, men fremfor alt... forvirrende. Senteret anbefaler isolasjon. «Isolasjon? Vil du at jeg skal låse meg inne i en dacha igjen med Rambo-DVD-ene mine og manualene mine?» I Kreml er Putin isolert i komfortable, men nøye overvåkede lokaler. Der venter han på besøk av sin venn, forsvarsminister Sergei Shoigu, som har fått tillatelse til å komme og besøke ham iført medisinsk verneutstyr. Shoigu kommer inn på kontoret og ser merkelig ut. Det er noe galt med uttrykket hans. Han har forandret seg. Han smiler et ekte, oppriktig smil, med munnvikene som vender opp uten anstrengelse, ikke den administrative grimassen han vanligvis reserverer for kameraer eller interne fiender. Enda verre, han tar en liten krukke med syltetøy ut av vesken sin. «Hei, Vladimir!» sier han med varm stemme. «Jeg håper du føler deg bedre. Jeg har med meg litt solbærsyltetøy til deg. Det er hjemmelaget av min kone. Hun sier det myker opp sjelen. Putin svarer ikke med en gang. Han stirrer bare på ham som man stirrer på en granat uten sikringspinne. Så mumler han sakte: «Hva har du gjort, Shoigu? Du er ikke den samme personen lenger!» «Jo, det er jeg!» svarer Shoigu og setter seg lydig ned. «Det er bare det at... la oss si at jeg har hatt en åpenbaring. Jeg fikk influensa med veldig høy feber for en uke siden. Det holdt meg sengeliggende, men jeg kom meg gjennom det, selv om jeg knapt kan huske noe. Jeg var langt herfra og mistet bevisstheten i mer enn tre timer. Siden da har jeg ikke lenger følt noe ønske om å invadere noen. Stillhet. Man kunne høre suset fra en rakett som fløy over hodet. «Hadde du ingen syn? Ingen hallusinasjoner?» «Jo, jeg så bisoner danse polka i hagen

min. Men fremfor alt forsto jeg. Vold, Vlad, er utdatert. Denne verden trenger kjærlighet, solidaritet, diplomati...»«Sier du at vi skal løse våre uenigheter med NATO med litt kos?» smilte Putin, med øynene halvt lukket som en kattunge som våkner.«Ikke kos, nei, men kanskje... et toppmøte om global lykke? Jeg har allerede designet et logo. Det er en regnbue og en smilende bjørn.»Putin reiser seg sakte. Han går rundt på kontoret. Han nærmer seg Shoigu og observerer ham fra alle vinkler. Han klyper ham lett i kinnet.«Har du spist sopp i Sibir eller noe?»«Bare porcini-sopp. Men de var utmerkede. Jeg tok med meg noen hjem!»Han trekker en liten pose fra bunnen av vesken sin. I det samme øyeblikket holder en FSB-agent som står bak døren seg tilbake fra å utløse et kjemisk alarm.«Sergei, sier Putin med alvorlig tone, «vet du at du er i ferd med å bli en trussel mot nasjonal sikkerhet? Vet du det?»«En trussel mot freden! Mener du.»Han ler og fortsetter entusiastisk:«Ja, en trussel mot freden! Tenk deg: ingen flere stridsvogner, ingen flere raketter, ingen flere sanksjoner. Bare fruktbart samarbeid og kulturell utveksling!»Min kjære minister,» sa Putin og gned seg på haken, «jeg holder deg her hos meg. På et rolig og diskret sted ... hvor vi kan meditere og forberede oss på fremtiden. Men vær forsiktig, vi blir overvåket av folk som er uenige.«Uenige i hva?»«Uenige i å lage god syltetøy i glass... i fred og ro!»Vladimir ringer en av mennene i hvitt som tar seg av og overvåker pasientene som er isolert i denne delen av Kreml. En stemme hvisker i øretelefonen hans: «Han er ikke den eneste i denne situasjonen, herr president. Tre andre generaler har begynt å skrive dikt...»Det russiske etterretningsvesenet hadde i utgangspunktet avfeid som matforgiftning – «for mye kompott, ikke nok diktatur» ifølge den konfidensielle rapporten fra Ultra Viral Resistance Group (GRU) – har blitt et ukontrollerbart fenomen. Viruset, uoffisielt kalt «Kyssesyndromet», sprer seg gjennom de øverste sjikt i staten. En viseminister for utenrikssaker ble tatt på fersken mens han sang Joe Dassin i en heis. To oberster fra Nasjonalgarden ba om tillatelse til å male tankene sine i pastellkhaki for å «myke opp det militære budskapet». Og en tidligere fengselsdirektør ba offentlig om unnskyldning til alle sine tidligere innsatte på sin YouTube-kanal, med tårer i øynene og oppriktig anger.Putin, upåvirket men oppmerksom, observerer denne ideologiske endringen med samme uttrykk som en løvetemmer som oppdager at løvene hans plutselig har blitt vegetarianere. Først trodde han det var en NATO-operasjon. Et biologisk våpen, kollektiv hjernevask. Han konsulterte sine beste forskere, sine mest kyniske agenter, sine mest hensynsløse leger. Deres diagnoser er enstemmige: det er spontant, uforklarlig, uheldbredelig. Dette viruset rammer stadig flere regjeringsmedlemmer. Jo høyere opp i hierarkiet, jo mer uttalt og overraskende er manifestasjonene og effektene.I Moskvas gater og torg snakkes det om å sette opp plakater med påskriften: «Borsjtsj for fred!» eller «Kyss en nabo, ikke en tank!» eller til og med «Slava Druzhba!» (Ære være vennskapet!)FSB prøver å dekke over denne forstyrrelsen for å forhindre en katastrofe som ville stoppe krigen. Men viruset fortsetter å skape bekymring ettersom det sprer seg stille og ubarmhjertig.

12- Putin på markedet

Siden han ble smittet av viruset, har Putin strålt som en løvetann i april. Overbevist om at han er alles venn, selv de som hater ham hjertelig, føler han seg klar til å spre vennlighet, kjærlighet og kyss som godteri. Han flyr lykkelig rundt i Kreml-leiligheten han har fått tildelt, og glemmer nesten at mange av hans undersåtter utenfor frykter å falle i koma og ønsker å unngå viruset for enhver pris, akkurat som man ville unngå svigermoren sin på en søndag ettermiddag. Noen medlemmer av rådet hans påpeker imidlertid at ikke alt i Moskva er så rolig som han kanskje tror. Så han ber om å få møte folket sitt personlig for å måle deres følelser. Han er så vennlig og mild i den vakre leiligheten som fungerer som fengselet hans, at vaktene hans gjør livet hans lettere og videreformidler forespørselen hans. Patrushev diskuterer det med FSB-tjenestemennene: – Hvis vi tar tilstrekkelige forholdsregler, svarer de, er det ikke en dårlig idé. Det vil berolige befolkningen, som ikke vet at makten har skiftet hender. Og det vil dempe ryktene spredd av konspiratører som ønsker å styrte ham ved å

utnytte misnøyen forårsaket av slaktingen av kyllinger. For å la ham gå ut uten å komme med noen utilsiktede uttalelser, innfører FSB en strategi verdig Three Stooges. En dobbeltgjenger vil bli sendt foran ham, ledsaget av en hund som ligner hans egen, fordi alle vet at en leder med hund virker mer menneskelig. Og han, forkledd som en vanlig mann og overvåket av en vakt som hadde til oppgave å forhindre uhell, fulgte etter på avstand og lyttet til babushkaenes prat. Dette gjorde at han kunne høre hva som ble sagt om ham, samtidig som moskovittene trodde at han ikke var syk og at han fortsatt styrte landet og Russlands militære operasjoner med en mesterlig hånd. Uten videre blir denne utflukten organisert for ham. En umerket Lada henter ham og kjører mot de nordlige forstedene til Moskva. Den følges av en offisiell bil med hans dobbeltgjenger og en hund. Begge ankommer det største matmarkedet i Moskvaskv forsteder. Der, midt blant luktene av grønnsaker, fisk og hemmelig importert ost fra Frankrike, og foran boder som selger halvknuste bjørnebær, samler det seg en fargerik folkemasse: fattige eller gjerrige bestemødre, profesjonelle forhandlere, gode kjøp-jegere og barn som drar mødrene sine til sirup- og syltetøybodene. Liken og hunden hans er de første som ankommer markedet, mens Putins Lada kjører noen meter videre for å parkere på en plass som er reservert for ham. Putin, sminket av en profesjonell sminkør, lar lookaliken gå inn før seg, omgitt av en gruppe politibetjenter som har fått beskjed om å la folk nærme seg ham, men ikke for nær. Lookaliken, trofast mot sin oppgave, går i front med en lånt hund som er en eksakt kopi av presidentens hund, mens Putin holder seg diskret på avstand. Så snart dobbeltgjengeren har passert markedets inngang, roper et barn: «Mamma! Det er Putin! Og det er hunden hans som løfter beinet på bodet ditt!» «Nei, kom igjen, » svarer moren, «det er ikke mulig! ... Men... ja! Det er ham. Jeg kjenner ham igjen. Vi ser ofte ansiktet hans på TV. Markedet blir plutselig oversvømmet av barn, bestemødre, salamiselgere – alle samler seg rundt den smilende dobbeltgjengeren. Han beveger seg frem gjennom mengden, som holdes på avstand av politiet. I troen på at han spiller rollen sin godt, begynner han å smile og gir til og med en liten klokke til en av kvinnene som strekker hånden ut mot ham: «Jeg har ikke noe annet på meg, kjære dame. Ta den, det er alt jeg har. På mindre enn to minutter forvandles de andre kvinnene til sultne hyener: «Gi oss også en klokke!» roper en av dem. «Du må ha mange flere, herr president!» legger en annen til, som tror hun har gjenkjent ham. «Du trenger ikke en, du vet ikke engang hvordan du skal se hva klokka er!» roper en tredje, og prøver å snappe klokken fra den første kvinnens hender. Den liknende mannens gest var oppriktig, men uheldig. Scenen eskaleres. En sint nabo roper til den første kvinnen: «Gi meg den klokken! Du har ikke engang riktig håndledd, du er venstrehendt! Denne klossetheten utløser et slagsmål om et stykke sveitsisk metall. Mens selgerne slåss, kommer dobbeltgjengeren tilbake, beskyttet av politiet. Politiet, ivrige som en disiplinær kommando, sprer mengden med en slik brutalitet at selv Vladimir, gjemt under sin falske bart og gjemt bak en pyramide av rødbeter i den andre enden av gangen, føler seg kvalm. «Vel!» sukker han. «Disse menneskene mangler ikke energi eller lyst til å ha tiden på håndleddet!» Han lar sin dobbeltgjenger gå mens han selv forblir inkognito, med sin falske nese, for å fortsette sin utforskning som Philby eller James Bond på et hemmelig oppdrag. Han snyder seg mellom bodene, går forbi en selger som tilbyr støvete grønnsaker, lytter intenst til det som blir sagt, og stopper så foran en gammel bondekvinne som selger purre og løk og viser frem et portrett av sin krigshelt av en sønn, som døde i kamp, med ett øye og en del av kinnet manglende. Putin, i velvillig modus, forsøker å komme med en trøstende kommentar: «Du må være stolt over å ha gitt en sønn til fedrelandet!» Svaret kommer umiddelbart: hun griper tak i en purre og svinger den som et stumpt våpen. Tsaren trekker seg tilbake, overveldet av så rå smerte. Han glemmer nesten at krigen fortsatt pågår. Noen få meter unna viser en annen selger et bilde av mannen sin, fullstendig forvandlet til en posttraumatisk Picasso med et vansiret ansikt og en atrofiert arm. Det er strengt forbudt av myndighetene å vise slike bilder. Agenten som følger Putin varsler politiet. Politiet ankommer med batonger, konfiskerer portrettene og prøver å ta dem med seg. Andre selgere med håret oppsatt i knuter kommer for å forsvare sine kolleger. De gjør motstand og slår politiet med bunker av gulrøtter og selleri, noe som utløser

begynnelsen på et opprør. Putin, rystet av volden, trekker seg tilbake og går tilbake til sin Lada. Han hadde drømt om varme ord og en fredelig, velvillig spasertur. Han fikk en spasertur, men det var en geriljastil, opprørsk og smertefull. I bilen, med en følelse av nederlag, mumler han til seg selv: «Jeg tror ikke jeg vet hvordan jeg skal elske og gjøre meg selv elsket. Og for første gang siden han ble president i Russland, tenker han at det kanskje ikke var verdt å herske gjennom frykt, en ørefik fra en gråtende bondekvinne eller en krig om en klokke. Han returnerer til Kreml og opplever en alvorlig eksistensiell krise. Han introspekterer, og det gjør vondt! Han grubler. Han, Vladimir Vladimirovich, levende gud av steppene og forgylte salonger, ønsket å «nå ut til folket», som han sa i talene sine skrevet av andre. Bortsett fra at når du nærmer deg folket uten eskorte, biter de. Eller de slår deg med selleri. Eller de minner deg om at krig ikke er abstrakt når de viser frem den forslåtte kroppen til sønnen eller mannen sin på en kasse med reddiker. «Jeg ville lytte. Jeg hørte. Men jeg ville helst ha forblitt døv og blind.» Han lukker øynene og spiller av scenen som en dårlig såpeopera: dobbeltgjengeren som deler ut falske Rolex-klokker som om det var Haribogodteri. Bondebestemødre som kjemper for litt medlidenhet og anerkjennelse. Og han, Vladimir, forkledd som turist, som blir oversvømmet av purre og en strøm av fornærmelser og sannheter, rå som sushi med bitter saus. Han er såret. Sår i sitt image. Sår i sitt ego. Sår i medfølelsen han føler velde opp fra magen som en leverkrise etter et statsbankett. — Jeg vet ikke hvordan jeg skal elske og gjøre meg selv elsket, gjentar han for seg selv som et mantra. Han innser, med elegansen til et dressert dyr, at han i tjuå år har forvekslet «å bli respektert» med «å bli fryktet», «å lede» med «å terrorisere» og «orden og sosial fred» med «arrestasjoner og en kneblet presse». Hele livet hans har vært en lang film om dominans. Ikke et eneste glimt av velvillig kjærlighet. Den vaklende Ladaen som kjører ham tilbake til palasset, lukter av markedskaal, gammelt skinn med bitter desillusjon. Han sitter slapp i baksetet som en oligark på Xanax, tygger Putin på en myk kjeks som sjåføren gir ham, som tror han gjør det rette. Han ser på landskapet som glir forbi: løshunder, selgere som selger sokker med hull i, et gigantisk reklametavle med teksten «Stem for stabilitet med Putin!», hvor bildet hans er pyntet med et Trotskij-aktig bart. Han føler seg alene. Mer ensom enn isbjørnen i Novosibirsk zoo. Hans trone? En frossen krakk, plassert på toppen av en haug med hemmelige filer, lister over eksilerte tidligere kamerater og regninger for plastisk kirurgi for å glatte ut hans image. Men nå har dette forbannede viruset – denne sentimentale mikroben – smittet ham til beinet. For første gang i sitt liv føler han en bølge av ømhet stige opp i hodet. Han gråter nesten. Eller kanskje er det støvet på baksetet i Ladaen som får ham til å gråte... Det spiller ingen rolle. — Hva om jeg var virkelig snill nå? Virkelig god og snill. Som paven, men med fastere magemuskler? Gripet av en nesten mystisk impuls ber han sjåføren om å ta en omvei. Han vil se Svetlana igjen, en tidligere elskerinne han hadde glemt, slik man glemmer et gammelt slips flekket av borsjtsj. Hun bor i et lite hus han en gang ga henne, omgitt av pensjonerte vakter og krigshunder. Han går ikke ut av bilen. Han tør ikke. Men han får levert en lapp til henne, skrevet med egen hånd og med følelse: «Kjære Svetlana, jeg håper du har det bra. Jeg tenker på deg. Her er litt penger. Jeg beklager at jeg glemte deg. Kjærlig hilsen, Vladimir V.» Den siste «V.» gir henne nesten inntrykk av at han er en romantisk mann, som en karakter fra Pushkin. Tilbake på palasset, fylt av edle intensjoner og følelser som er like gode og vakre som moldoviske kaker, sender han ordre til Patrushev. «Nikolai. Jeg vil at du skal ta beslutninger på mine vegne. Gode beslutninger. Humane beslutninger. Vennlige beslutninger. Velvillige beslutninger.» Da Patrushev mottar denne meldingen, blir han overrasket: «Hva mener han med vennlige og velvillige?» lurer han på. «Ikke mer tortur» eller «mindre korrupsjon og skattesvindels»? «Bedre!» sier Putin til ham. «La folket anmelde alle korrupte embetsmenn! La oss ta tilbake villaene deres, klokkene deres, boblebadene deres! Og la oss betale tilbake til folket!» Nikolai stammer i svaret: «Men Vladimir, hvis vi gjør det, vil det ikke være mange mennesker igjen, bare portneren, du og jeg.» «Desto bedre! Vaktmesteren er ærlig!» Terningen er kastet. Putin har gjenvunnet sin autoritet, og Nikolai Patrushev underkaster seg, selv om han ikke er enig i alt. Gode gjerninger følger etter

hverandre som perler på et smykke: «Gi meg listen over politiske fanger!» krever Putin. «Ja, med en gang.» «La oss gi dem en offentlig unnskyldning, med sjekker og vinterjakker. «Skal vi også gi donasjoner til veldedige organisasjoner?» legger Patrushev ironisk til. «Absolutt! Selv de med logoer som er like fæle som etiketter på vaskepulver.» «Færre soldater på TV også?» fortsetter Troupachev. «Ja. Flere konserter, klovner og bakerecept.» Patrouchev og hans rådgivere, som i utgangspunktet var skeptiske, ble til slutt overbevist om at deres tsar hadde blitt erstattet av en klone som lignet julenissen. «Han er ikke seg selv lenger,» hvisket Nikolai. Han har blitt fredelig, snill og sjenerøs.

13- Analyse av virusetI

Kreml-palasset lukter det av kald kaffe og angst i det lille møterommet som er tildelt Putin. Den anerkjente forskeren fra Vektor Virology Research Centre har nettopp ankommet. Hun bretter ut en tykk mappe foran Putin, Smirnov og Patrouchev, prydet med skremmende insignier som skal innpode frykt. «La oss se disse berømte resultatene!» krever Putin. Forskeren har gjort mye arbeid. Hun presenterer sine konklusjoner: «Som dere allerede vet, er dette viruset smittsomt, tilsynelatende ufarlig og har merkelige psykologiske effekter. Vi har aldri sett noe lignende! Det stimulerer områder av hjernen som er knyttet til kjærlighet, får dopamin til å danse i alle nevronene, og kan til og med øke produksjonen av oksytocin – kjærlighets- og koshormonet – serotonin – lykke-nevrotransmitteren – og endorfiner – naturlige smertestillende midler. Disse resultatene kommer som en uventet god nyhet. «Et kjærlighetsvirus? Vi må patentere det!» erklærer Putin, inspirert som en risikokapitalist fra Silicon Valley. Men virologen legger umiddelbart til: «Dets opprinnelse forblir et mysterium verdig en science fiction-roman. Vi har ikke funnet noen nære slektninger blant fugleinfluensavirus eller Mareks sykdom. Men det er faktisk et mutert fjærkrevirus, født på en usunn gård hvor de stressede kyllingene kanskje ikke blir snakket nok til å innse det! Det er definitivt en nykommer. Forskeren justerer brillene for å lese resten av rapporten og fortsetter:— Når det gjelder bivirkningene som vårt laboratorium har observert, er de mangfoldige og varierte: Etter koma snakker pasientene om lykke og gir tips eller myke leker til sykepleierne. Men enda mer imponerende er det at noen viser ekstremt kjærlig oppførsel, som ifølge noen spesialister kan sammenlignes med mennesker med Downs syndrom, selv om det ikke er funnet noen kromosomale sammenhenger. «Vi må fortsette forskningen vår,» konkluderer hun. «For å gjøre dette vil vi kartlegge de kretsene av ømhet som aktiveres i hjernebarken av dette viruset, samtidig som vi studerer hormonmetabolismen for å måle den raske økningen i dopamin, oksytocin, serotonin og endorfiner. Og til slutt utforske den genetiske virkningen av dette viruset, som vil føre oss til å verifisere, spesielt om viruset har noen evne til å forme kromosomer... eller om det bare er en viral tilfeldighet. For å gi denne hårløse mikroben god presse, har noen russiske epidemiologer døpt den «Benevolent», et navn som skaper oppsikt. Dette korte, søte og vagt kjærlige ordet sprer seg raskere enn en vits på kontoret. Avisene tar det i bruk: «Den velvillige», det nye fredsvåpenet! Sosiale medier videreformidler det: hashtag: #TeamBenevolent. Selv avisforhandlere i kiosker presenterer epidemien som en ny altomfattende tjeneste: ubegrensede klemmer og gratis godt humør. For å rulle ut den røde løperen for dette viruset, iverksetter helsedepartementet tiltak som er... svært virale:— Umiddelbar opphevelse av beskyttelsestiltak: vask hendene, ja, men ikke for mye!— Offisiell avskaffelse av sosial distansering: fra nå av er det obligatorisk å «håndhils».— Gjenåpning av hønsehus: lenge leve kyllingene! Og slutt på slaktingen! Disse tiltakene får Putin til å si:— Ser du, takket være Den Godhjertede er folket lykkeligere og mer samlet. Ingen bør frykte ham! Bak den kollektive gleden gjenstår imidlertid en alvorlig bekymring:— Hva om viruset en dag muterer... og bestemmer seg for å aktivere andre hormoner? Som testosteron, for å provosere og oppmuntre til aggresjon i gatene, eller kortisol, for å øke stress?

Foreløpig forblir «den velvillige» et mildt mysterium som regjeringen har valgt å beskrive som den beste garantien for intern fred og stabilitet», selv om det får folk til å glemme Covid litt for snart, som ennå ikke har sagt sitt siste ord og dukker opp igjen fra tid til annen.

14- Et mislykket attentatforsøk

Kremls hemmelighet er ikke lenger like godt bevart som gullet i babushkaenes skap. Den er nettopp blitt knust. Hele Moskva vet nå at deres elskede hersker ikke lenger er virkelig syk. I hvert fall ikke syk-syk, bare litt, på en måte som er... la oss si, uforutsigbar.

Sladderer om damene han har kysset i mer enn diplomatiske omfavnelser, og hans dobbeltgjengers spasertur på markedet, har satt innbyggerne i beredskap. Som et resultat er det ingen som lenger tror på hans mystiske koma. Tsaren har det bra, takk, han puster i god helse og velvilje med hvert åndedrag!

Opposisjonen regnet med en sur befolkning som var sint på regjeringen for at den brukte så lang tid på å innrømme at viruset ikke var så farlig som den hadde fått dem til å tro. Nå er de forvirret. Hvordan kan de styrte en hersker som er i ferd med å bli for frisk og begynner å dele ut gunst til folket? Det er uanstendig! Og med FSB som klitrer seg til dem som en våtdrakt, fordømmer deres revolusjonære entusiasme som vodka i solen.

Fra sitt eksil i London er Khodorkovsky, lederen for de eksilrevolusjonærene, ikke så desperat. Han holder flammen i live. Han er overbevist om at folkets misnøye vil eksplodere – og ikke bare på grunn av prisen på bensin og gass, men også på grunn av kyllingene som har vært trege med å komme tilbake på hyllene, og krigen i Ukraina som etterlater mange familier tomhendte. Så han beordrer sine løytanter til å organisere et «rent og diskret» angrep, i stil med en spionfilm fra 1970-tallet.

Mens Vladimir Putin utstråler vennlighet som en sovjetisk radiator i emosjonell overdrive, på den andre siden av Moskva, i en dårlig ventilert kjeller vagt dekorert med krøllete plakater av Navalny – en samlerutgave som snart ikke vil være tilgjengelig – samles sentralkomiteen for motstandere som ennå ikke er døde eller i fengsel (CCOPEMEP).

Samlet rundt bordet er:

- Igor, Khodorkovskys representant og lokal leder for opposisjonen.
 - Vadim, en tidligere spion som ble eksistensiell poet og sporadisk alkoholiker.
 - Ludmilla, en feministisk hacker som ikke tåler gluten, patriarki og proprietær programvare.
 - Mikhail, en filosofilærer som ble sparket for å ha våget å si at Platon ikke ville ha stemt på Putin.
 - Rassoul, kommunikasjonsansvarlig.
 - En geit, bevegelsens offisielle maskot, kalt Dostoevskaya fordi hun inspirerer konspiratørenes skrifter.
 - Og til slutt, en Zelensky-lookalike, ansatt for dagen for å dekke sporene deres og få naboen til å le.
- «Kamerater! Tsaren har forandret seg!», utbryter Igor. «Han er visstnok snill! Han gråter foran babushkaer, deler ut rubler og løslater politiske fanger! Hvem kan tro det?»
- «Det er en felle!» raser Mikhail. «En psykologisk operasjon! Operasjon Doudou! Han vil lulle oss i søvn med klemmer!»
- «Eller kanskje,» hvisker Ludmilla og banker på sin gamle Nokia, «skyldes det en hjerneparasitt... eller verre, et kinesisk følelsesimplantat.»
- Konklusjonen er like overbevisende som en syllogisme:
- «Hvis Putin har blitt snill, er det fordi han er syk. Og hvis han er syk... må vi befri ham fra lidelsene hans!
- «Drepe ham?» spør Vadim. «Lett å si! Men hvordan? Med en kniv? En drone? En bombe? En forgiftet sandwich?

«Det spiller ingen rolle!» svarer Igor. Det viktigste er å finne en modig, idealistisk frivillig... og noen som er litt selvmordstruet.

Det blir iskald stillhet. Man kunne høre en spyflue kastet av FSB.

Igor slår neven i bordet for å vekke gruppen:

«Hvem melder seg frivillig?»

Nok en stillhet.

Til slutt kommer Rassoul, en inspirert konspiratør, med et forslag:

«Jeg kjenner en ung arbeidsløs fyr som er litt... frakoblet. Han elsker spenning, videospill, og han har ikke mye å tape. I tillegg trenger han penger for å 'motivere' seg selv.»

«Perfekt!» konkluderer Igor. «En moderne helt, klar til å dø for saken, eller i det minste for sin dose.»

Rassoul kontakter ham. Med gruppens samtykke blir den unge mannen satt til å lede angrepet. Men heltenes ære er kortvarig: frivilligen blir arrestert av FSB før han rekker å trykke på noe. Etter noen få runder med hardhendt avhør, tyster han på hele gjengen. Det oppstår generell panikk!

«Spred dere!» roper Igor. «Gjem dere, gå i skjul, men ikke host for høyt, ellers kan de finne dere!»

Ironisk nok blir konspiratørene smittet av det berømte Benevolence-viruset i sine små, dårlig ventilerte gjemmesteder. Feber, delirium, lykksalige smil: den perfekte cocktail for å nøytralisere enhver revolusjon. FSB-håndlangerne, henrykte, plukker dem en etter en, som sopp om høsten. Motstandsbevegelsen er i uorden.

Noen dager senere stormer Alexander, tsarens hemmelige politisjef, inn på Putins kontor, strålende:

«Vladimir, alt er i orden! Dine fiender er blitt rammet av... ditt eget virus!»

«Utmerket,» svarer tsaren, henrykt. «Naturen gjør tingene godt.»

Det er virkelig et mirakel! Noen timer etter at han kom ut av koma, erklærer Igor sin politiske lojalitet til monarken. Han sverger troskap til ham, skriver til og med et dikt med tittelen «O Vladimir, lyset i min feber!» og blir en av hans mest ivrige tilhengere. Andre tidligere motstandere, som fortsatt er groggy, begynner også å synge hans lov på TV:

«Vår leder har lyttet til oss. Han vil slutte å sende unge mennesker til fronten, slik vi ba ham om. Vi må støtte ham.

Tidspunktet er perfekt: valget nærmer seg. Med de tidligere revolusjonærenes støtte ligger Putin høyt på meningsmålingene. Han trenger ikke å drive valgkamp selv. Plakater, medier, nettverk, alle roper «Stem på Putin!» Og hvem andre er det å stemme på i Russland?

I palasset sitt betrakter monarken landet, med et glass kefir i hånden. Han svever i en mild postviral eufori, sikker på gjenvalget sitt:

«Hvorfor drive valgkamp når du vet at du kan stole på velvillige velgere?»

Geita Dostoevskaya føder en liten geitekid ved navn Lyubov – et symbol på revolusjonær gjennfødelse eller kollektivt delirium, det er vanskelig å si.

Og folket, i alt dette? Putins meningsmålinger stiger høyere enn duer: ingen seriøs motstand stiller mot ham.

Beroliget stemmer russerne som vanlig for stabilitet og tradisjon. Putin blir gjenvalgt med nesten 90 % av stemmene uten engang å fylle valgurnene. De var allerede fulle av kjærlighet til ham!

Når det gjelder den lyse fremtiden som Khodorkovsky lovet, må den vente. Viruset av velvilje har fortsatt en lys fremtid foran seg. Og mens Moskva sovner under snøen, leser tsaren høyt en av meldingene hans venn Shoigu nettopp har sendt ham: «Jeg drømmer om droner som forsiktig deler ut kyss til folket i vårt vakre land, Russland.»

Seks måneder etter virusets første «hallo» har Putin gjenvunnet makten, og teamet av ultras, ledet av Medvedev, faller helt på plass. Epidemien er fortsatt alvorlig, men vi begynner å se definitive bedringer i horisonten, pasienter som den velvillige endelig har pakket kofferten til. Dessverre forsvinner også impulsene av ømhet og kjærlighet med ham. Spesialistenes dom legger følgende detaljer til egenskapene til dette viruset:

— Et selvbegrensende virus, sier forskerne.

— Det vil forsvinne om 6 til 12 måneder, advarer epidemiologene.

Flere bekymrede stemmer gjaller gjennom korridorene i Kreml.

— Betyr det at om et år vil vi si farvel til gode følelser og hei til en tilbakevending til egoisme?

Putin, som holder en teddybjørn han fikk under et skolebesøk, blir blek. Han er virkelig fortvilet:

«En tragedie er i ferd med å utspille seg! Folk vil kreve tilbake donasjonene sine, trekke tilbake tilgivelsen sin og bli idioter! Vi må gjøre noe!»

Direktøren for Vektor-senteret, en dyktig psykolog, prøver å berolige ham:

«Deres Majestet, selv om viruset forsvinner, vil det ha plantet frø av godhet i alle, en hemmelig hage av empati som vil forbli.

Men skyggen av svært grå følelsesmessige skyer henger over Kreml. Putin vil ha sikkerhet, og det raskt.

«Si meg: kan man bli smittet av Benevolent to ganger?» spør han forskeren ved Vektor-senteret.

«Sannsynligvis... men vær oppmerksom på effektene av den langvarige formen av denne infeksjonen: feber, hodepine, kroppssmerter.»

«Bare det!» svarer Putin, beroliget. Øynene hans skinner som smaragder:

«Perfekt! Jeg vil være forsøkskanin! Injiser meg med dette viruset igjen med en gang!»

Under legenes forbløffede blikk tar en sykepleier spytt- og blodprøver fra en nyinfisert pasient, blander dem i en sprøyte og gir ham en kongelig injeksjon.

I løpet av de neste dagene gjennomgår Putin den vanlige syklusen: høy feber, sykehusinnleggelse i palasset, deretter tre timers koma, ledsaget av delikat snorking. Neste dag våkner han, og om kvelden hopper han rundt i rommet sitt, full av energi:

«Jeg føler meg bedre enn noensinne! La oss ikke vente lenger: la oss smitte hele Russland på nytt, rasjonelt og effektivt.»

Han gir umiddelbart ordre om:

«Offisielle gaver til alle omsorgspersoner, også vedlikeholdsarbeidere – fordi kjærlighet og vennlighet også kommer i form av søtsaker. En høytidelig invitasjon til generell rekontaminering i ytterligere 6 til 7 måneder, eller enda lenger hvis vi utvikler en «lang» form av Den Godhjertede.

Professor Yvan, overveldet av emosjonell sjalusi, krever også sin kongelige dose. Fire dager senere er han full av entusiasme:

«Takk, Vladimir! Jeg vil forplikte hele min brigade til å følge deg.»

«Utmerket!» svarer Putin. «Men ta godt vare på dette viruset: det er vår beste ressurs.»

Mirakelet ved denne rekontamineringen med det velvillige viruset blir umiddelbart tydelig: korridorene i palasset gjenlyder av latter, gledelige utbrudd og improvisert koreografi. Det ledsages av nye gestus av generøsitet, inkludert, i noen tilfeller, spontan tilbakebetaling av urettmessig oppnådde gevinster. Ved hoffet i Moskva hopper det seg opp rapporter om amnesti. Effektene av antikorrupsjonsplanen akselererer: departementene går inn i opprydningsmodus; ærlige tjenestemenn vifter med diplomene sine, mens svindlere eksilerer seg selv til finske badstuer.

Den russiske regjeringspresidenten, Mikhail Mishustin, som forble noe skeptisk, konstaterer med tilfredshet en enestående situasjon:

«De korrupte angrer, og budsjettene er i balanse ... uten utpressing! Alt går fantastisk! Folket applauderer. Dette er uhørt!

Foreløpig svømmer Russland i et hav av institusjonalisert velvilje. Og landets suverene leder, stolt som en påfugl i badekaret, konkluderer:

«Hvorfor opprettholde fabrikker for stridsvogner og våpen når man har en fabrikk for å produsere vennskap og velvilje?»

16- I Daïval med Evguenia

Trøtt, men optimistisk og velvillig, bestemmer Putin seg for å dra til Daïval, en statlig residens ikke langt fra Moskva. Omgitt av skoger, innsjøer og minner om Sovjetunionen, er dette en eiendom som synes å sveve utenfor tiden, et sted med bevoktet stillhet, hvor vinden ikke våger å blåse uten tillatelse.

Offisielt er det en pause fra hans plikter som Russlands øverste leder. Uoffisielt er det en «emosjonell» karantene diktert av Kremles leger – presidenten mistenkes for å ha blitt smittet av en ny form av velviljeviruset, variant B, som er mer smittsomt og forårsaker økte anfall av ømhet, ukontrollerte utbrudd av vennlighet og til og med ukjente politiske beslutninger.

Få øyne kan se inn i denne statlige eiendommen isolert på landsbygda. Det er umulig å se fra utsiden hvem som bor der. Putin benytter anledningen til å tilbringe flere dager der sammen med datteren Maria og barnebarnet Evgenia, som han aldri har skjemt bort.

Der oppdager han at han er en klønete, men øm bestefar, som utfører kosakk-hopp etter et mislykket forsøk på ballett, fisker gjedde som en gammel russisk vismann ved innsjøen og filosoferer om enkle gleder.

Når de er der, stiller Evgenia ham spørsmål med sin barnlige åpenhet, blant annet et han ikke forventer:

«Dadushka, er det du som fører krig? Hvorfor vil du ikke stoppe den?» spør hun og stirrer inn i bestefarens bleke øyne.

Han rømmer seg. Han ville helst snakket om politisk økonomi, rørledninger eller ballettene til Den røde armé. Men dette spørsmålet, nei! For direkte. For rått.

«Det er komplisert, min kjære... Dette er territoriale stabiliseringsoperasjoner...»

«Du mener å slå andre så de lar deg være i fred? Men de vil aldri elske deg.»

Hun sa dette mens hun bet i en jordbær, og så helt alvorlig ut.

Timene gikk, merkelig søte. Etter hvert begynte tsaren, som først var stiv som en sovjetisk statue, å le, en ekte latter, ikke den som var programmert av talspersonen hans. Så danset han litt, så på ender gjennom kikkerten og dro på fisketur med barnebarnet sitt. Hver kveld insisterte Evguenia på at han skulle lese en historie for henne. Han velger de korteste. Hun velger de lengste. Men det som rører ham mest, er stemmen hennes når hun sier til ham, før hun slår av nattlampen:

— God natt, Dadushka. Du vet, du trenger ikke å være slem for å være sterk.

På slutten av oppholdet returnerer han til Moskva i sitt pansrede tog og etterlater Evgenia og moren hennes i Daïval, fordi han ikke vil at de skal bli sett sammen, for å bevare deres anonymitet og sinnsro.

I kupeen sin, på vei tilbake til Moskva, kledd i militær morgenkåpe, mediterer han. Trøffelomeletten, velsignet av patriark Kirill, avkjøles sakte. Han rører den ikke. Evguenias ord snurrer rundt i hodet hans som en gammel, riper vinylplate: «Du trenger ikke være slem for å være sterk...» "

Han trekker seg tilbake til komforten i sitt spesialtog og reflekterer over disse ordene. De hjemsøker ham når han nærmer seg Moskva, selv i sine tåkete drømmer, hvor han skimter et velvillig Russland, dansende, smilende og fullt av små gjedder i strømmende vann.

Dypt påvirket av variant B, tar han radikale beslutninger ved hjemkomsten. Han avskjediger de mest krigerske generalene, sparker de grå og hjerteløse byråkratene, utnevner Shoigu til sekretær for Sikkerhetsrådet og tar Patrushev som sin personlige rådgiver. Medvedev lar han bare telle i tomrommet.

Mens det russiske folket – også i stor grad smittet av variant B – begynte å interessere seg for ballett, familiepikniker og etisk fiske, mediterte tsaren:

«Kanskje vi en dag vil bygge det store Russland, ikke med raketter, men med dans, kultur og historier.»

17 – En tragisk bombe

To dager etter tsarens diskrete avreise fra Daïval-residensen, returnerer Maria og datteren Evgenia til Moskva i en stor, umerket sedan, og tar en vanlig rute for å smelte inn i hverdagen i et land i krig. Sikkerhetstjenestens sjåfør kjører med den profesjonelle forsiktigheten til en mann som vet at han transporterer en dyrebart – og potensielt eksplosiv – menneskelig last.

Plutselig, i nærheten av et drivstoffdepot, gjaller varselsirenen. Det er knapt tid til en bønn, en moderlig beskyttende gest, før en rakett – ukrainsk, russisk eller bare en villfarende, vi vet det ennå ikke – faller ned på tankene nedenfor. En ildkule bryter ut og kaster bilen mot veikanten som en tom boks. Den neste eksplosjonen fullfører jobben: sedanen, redusert til et glødende puslespill, blir et improvisert nødsignal.

Brannvesenet ankommer i en ballett av sirener og aske. De trekker ut en kvinne, skadet men ved bevissthet, sjåføren – allerede i det patriotiske etterlivet – og en navnløs liten jente, hvis venstre ben henger som en fille. En av dem, tilsynelatende smittet av viruset, mumler mens han legger på en turniké: «Stakkars lille vesen...»

I Moskva blir Putin informert om bombingene. Han ser på satellittkartet over ruten og stopper opp ved det punktet hvor datterens bil forsvant. Han gjetter. Han gjetter altfor godt. Han ber, klønede, som en nybegynner i troen.

Kort tid etter bekrefter en rapport det han fryktet: datteren Maria er skadet, barnebarnet Evgenia har fått amputert et lem. Bilen var ikke hvilken som helst bil. Og denne raketten, som vi nå vet ble avfyrt som gjengjeldelse for en bombeangrep beordret av Putin selv, via Shoigu, fullfører en sirkel av perfekt strategisk absurditet.

På militærskyhuset i Moskva opereres Evgenia i de ultramoderne operasjonssalene som er forbeholdt de mektige. Når Putin snakker med henne på telefonen, skjelver stemmen hans litt – kanskje en bivirkning av viruset.

«Jeg vet at du er veldig modig, Evgenia. Vi skal gi deg det vakreste bioniske beinet i hele imperiet. Selv James Bond ville vært misunnelig.»

Hun svarer noen dager senere, like munter som et barn kan være til tross for all sin ulykke og skader:

— Dadushka! Robotbeinet mitt er nesten klart! Tror du jeg vil kunne hoppe som en kenguru? Og jeg har en venninne i rommet ved siden av, hun er ukrainsk. Hun har ingen foreldre. Kan jeg invitere henne hjem til oss?

Ordet «ukrainsk» treffer den tidligere KGB-agenten som piggetråd rundt hjertet. Han får vite at vennen er en foreldreløs jente fra en landsby som er jevnet med jorden av et russisk luftangrep. Hun må dra til et «patriotisk omskolingssenter». Den store maskinen, designet for å forvandle ukrainske barn til russiske barn, kompatibel med Sovjetunionen, settes i gang.

Putin sier ingenting. Han er lederen. Han vil ikke stille spørsmål ved ordene han har gitt for et barns tåre... bortsett fra at han hører den tåren falle og ekko i sitt eget hjerte. Han siterer til og med Dostojevskij i ensomheten: «Ingenting kan kompensere for en eneste barnets tåre.» Han så den tåren, og nå husker han den.

I Kreml er tsarens medarbeidere uvitende om hva som har skjedd, men de merker hans ettertenksomme holdning og hans ønske om velvillig forandring.

Det flyr kommentarer om den nye Putin:

«Han er enda mer forurenset enn før», utbryter Nadia og hopper ut av kontoret sitt. «Han snakker om kjærlighet, vegetarisk mat og ønsker å reformere politiet med skuespillere som er opplært i mekling! Han utnevnte til og med Belousov til forsvarsminister, selv om han ikke er militær!»

Media vet ikke lenger hvilken vei de skal vende seg. På TV utspiller det seg en heftig debatt mellom tidligere regimets lojalister og unge, velvillige influencere.

«Dette er geopolitisk forræderi!» roper en gammel general og slår i bordet.

«Nei, det er Russlands åndelige gjenfødelse!» svarer en TikTok-stjerne i en tutu brodert med valmuer.

«Og dere, borgere, hva synes dere om dette overraskende dekretet om folkedans og pikniker mellom generasjonene?» spør en programleder en mann fra publikum.

«Jeg sier at hvis det kan erstatte stridsvogner med trekkspill, er jeg ikke imot det!»

På sitt kontor ser Vladimir Putin, nå med kallenavnet «Vlad den ømme» i det som utvilsomt er en mer sympatisk referanse til «Ivan den grusomme», på nyhetene med et uforståelig uttrykk. Han er fortsatt spillets mester. Men noe usynlig og smittsomt har nå tatt bolig i ham.

Han ringer dirigenten for Bolsjojballetten.

«Forbered en turné for meg. Du skal fremføre Symfonien om indre fred og invitere en liten jente med et funksjonshemming til å danse. Jeg kjenner henne. Hun fortalte meg at hun ønsket at jeg skulle se henne danse i denne balletten med sitt nye ben.»

Og slik begynner den mest fryktede mannen i Russland å omskrive sin skjebne ved å ønske at en «skjønnhet med et bionisk ben» skal danse foran ham.

18- Demonstrasjoner på Den røde plass

Bølgen av vennlighet og velvilje som epidemien har ført med seg, har ikke gjort alle lykkelige. Mens sivilsamfunnet oppdager nye yrker som diktere, fellesgartnere, gjeddefiskere og nabolagsmeglere, begynner hæren å hoste.

Den første som slår alarm er politisjefen i Moskva. Han henvender seg til innenriksministeren med alvorlig mine og mørke ringer under øynene, som en mann som nettopp har lest 200 sider av en håndbok om 101 måter å undertrykke gatemonstrasjoner på før han la seg til å sove:

«Jeg har et alvorlig problem», sier han kortfattet. «Politimennene mine ... forandrer seg.»

«Hva mener du med at de forandrer seg?»

«De blir... snille.»

«Vær mer spesifikk!»

«De nekter å arrestere folk. De foretrekker å snakke. De kysser demonstrantene, klemmer dem, deler ut lommetørklær til de gråtende lommetyvene de arresterer, og vil til og med hjelpe lovbryterne med å fylle ut bøteskjemaene.»

Ministeren ble blek.

«Er det... alvorlig?»

«Veldig.»

Men det verste var ennå ikke kommet. En militærrapport sendt av en fortvilet løytnant hadde samme effekt som en granat i Kremles forgylte salonger:

«Fra løytnant Farouk til kaptein Shirin,

Flere soldater som kommer tilbake fra permisjon, viser bekymringsfulle tegn på ukontrollert ømhet. På slagmarken synger noen barnesanger. Andre nekter å skyte uten først å prøve å kommunisere med motstanderne ved hjelp av signaler. En korporal strikket til og med en genser til en ukrainsk fange som 'skjelvet for mye'. Jeg frykter en betydelig forverring av kampberedskapen og kampånden. En sersjant våget til og med å erklære at 'krig er utdatert'!

Jeg ber deg om å gripe inn før en av mine menn foreslår en ensidig fredsavtale signert med små hjerter.

Generalsene er i panikk over omfanget av denne psykologiske nødsituasjonen. Militære laboratorier blir tilkalt med én ordre: å lage en anti-velvillig vaksine så fort som mulig.

Svært raskt ble enorme ressurser satt inn. To måneder senere skjedde et mirakel! En vaksine var klar... i hvert fall på papiret, for forsøkene var ikke entydige. Knappt 10 % av de vaksinerte

soldatene motsto trangen til å organisere broderlige pikniker med fienden. En vaksinert major ble til og med tatt på fersken mens han skrev et haiku for å feire skjønnheten i soloppgangen over Donbass.

«Dette er ikke en vaksine, det er en sil,» hvisket en av generalene. «Det er bare interessant for dem som selger den til en høy pris til hæren,» sukket en annen.

Med ryggen mot veggen tar de gamle, dekorerte generalene, som lengter tilbake til dagene da de kunne skyte uten å motta ordrer, en radikal beslutning: å umiddelbart suspendere all permisjon for å unngå smitte når disse soldatene vender tilbake til familiene sine.

I iveren etter å handle raskt glemmer de å informere Putin.

To dager senere går tusenvis av kvinner – koner, mødre, søstre, forlovede, elskerinner, alle vennlig smittet – ut i gatene. Det er første gang i russisk historie at kvinnelige demonstrasjoner har vært så betydningsfulle. Plakatene de holder opp, lyder:

«Gi oss tilbake ektemennene våre!» «Vi vil kysse dem!» «For en mer øm hær!»

Putin, informert av sin sikkerhetsrådssekretær, kveles nesten av ingefærteen sin, beriket med Bienveillant, som han i hemmelighet har tatt i to uker for å roe ned sine gjenværende krigerske instinkter.

Innenriksministeren skynder seg til tsarens kontor.

«Vladimir! Politibetjentene våre nekter å spre demonstrantene. De gir dem blomster og organiserer mandala-workshops!»

Putin tilkaller sine høytstående offiserer, irrettesetter dem og truer dem med en tur til en omskolingsleir:

«For en gal idé å suspendere permisjonen! Vil dere starte en revolusjon mot velvilje?»

Generalene bøyd hodet og stammet unnskyldninger. Presidenten beordret dem til å reversere sine tabber:

«Tillatelsene skal gjeninnføres umiddelbart. Og de skal forlenges til tre uker. Det vil gi tre uker med klemmer med familien og kyss med venner. Og vit at jeg seriøst vurderer å revurdere deres kompetanse som militære ledere.»

Så, i et øyeblikk av viral klarhet:

«Jeg innrømmer at jeg tok feil da jeg startet denne krigen... Dere forsikret meg om at den bare ville vare i tre dager, som en forkjølelse, men nå står vi overfor fire eller fem år med bihulebetennelse!

Presidentdekretet blir offentliggjort i løpet av en time, og det utløser jubelscener over hele landet. Kvinnene vender tilbake til kjøkenet for å tilberede retter spesielt beriket med variant B. Noen går så langt som å smitte sokkene, undertøy og pyjamasene til ektemennene sine.

Generalene biter i mellomtiden neglene sine. Og som om ikke det var nok, sirkulerer det rykter om at viruset har mutert igjen, noe som har gitt opphav til en BB-variant, eller Bourrasque de Bienveillence (Vennlighetens vindpust), hvis effekter inkluderer anfall av ukontrollerbar altruisme og en patologisk tendens til å ønske å løse konflikter gjennom kunstnerisk mekling.

19- Viruset i Ukraina

Ukrainske kvinner, inspirert av det smittsomme motet til sine russiske naboer, har bestemt seg for å etterligne deres strategi. De ønsker fred, at sønnene og ektemennene deres skal komme hjem, og er lei av å strikke sokker som de sender til fronten. Så de tenker nytt.

Under påskudd av humanitær hjelp sender de begge sider retter som er dyktig smittet med Benevolent: halvkokte ravioli, lunken borsjtsj, rå pirozhki, men presentert med en slik raffinement at soldatene ivrig sluker dem uten mistanke. Noen sukker allerede av følelser etter noen få biter. En av dem ber til og med den usynlige kokken som lager så deilig ravioli om å gifte seg med ham. Og for å fremme epidemien ytterligere, lanserer ukrainerne aktive velviljespill på sosiale medier, inkludert en geolokasjons-datingapp, Tenderly Contaminated, som lastes ned nesten en million ganger på 24 timer.

I skyttergravene lar effekten ikke vente på seg. Etter noen dager nærmer russiske soldater, som har kommet ut av koma og blitt velvillige, seg de ukrainske linjene og svinger våpnene sine over hodet. Ikke for å skyte, men for å gi dem som gaver. Noen vinket med et hvitt flagg som var hastig laget av reguleringsundertøy.

En ukrainsk oberst så på scenen gjennom kikkerten sin, fascinert:

«Se på det! De kommer frem med blomsterbuketter. Vil de overgi seg eller feire noe?»

Han beordrer at de skal få passere til en steinete utstikk hvor de blir bedt om å legge ned våpnene sine som veloppdragne skolebarn som leverer skolesekkene sine til læreren. De smiler. De er synlig lettet. En av dem roper til og med:

«Privet (hei), kamerater! Har noen urtete?»

Men en offiser er bekymret:

«Oberst, dette er en viral taktikk fra Kreml. De vil smitte våre enheter med klemmer og Tolstoj-taler for å gjøre oss ufarlige.»

Obersten bryr seg ikke:

«Hvem bryr seg! De er høflige, de lukter godt, og de bringer oss kjeks. Det er en seier.»

Snart gjentas dette scenariet overalt. En slags viral viadukt etableres. Den velvillige sirkulerer uten vaksinepass eller uniform. Han klatrer opp i militærgradene som en motivert skipspike. Han ankommer til og med Kiev uten å måtte vise passet sitt.

Resultatene er umiddelbare: epidemien krysser frontlinjen, og euforien sprer seg raskt blant militære og sivile på begge sider. Alle snakker om Den velvillige og hans dyder: ømhet, lytteevne, en plutselig evne til å bli rørt av en soloppgang over Donbass. På sosiale medier utfordrer ukrainere hverandre med virale utfordringer. Spill som følgende dukker opp:

«Fang meg hvis du hoster. Signert: Mirakelkysset»,

eller «Smitt din forelskelse med tre klemmer!»

Brukere av datingappen Tenderly Infected deler symptomene sine som andre deler selfies. BB-varianten gjør ikke bare folk snille. Den gjør dem ekstremt demonstrative.

Det er urovekkende rapporter:

– En russisk stridsvogn dekket med hjerteformede Post-it-lapper.

– Et bataljon som nekter å skyte, men begynner å synge John Lennons «Jealous Guy» på gebrokkent ukrainsk.

– En sniksskytter som, i stedet for å sikte, sender origami-duer.

Men det er ikke alt. Noen sier at denne varianten av BB sprer seg gjennom øyekontakt. Ja, gjennom langvarig øyekontakt! En enkel tre minutters samtale mens man ser hverandre i øynene kan føre til smitte, som resulterer i en plutselig trang til å gi komplimenter, en spontan lidenskap for tørkede blomster eller, i 12% av tilfellene, å skrive et haiku om indre fred. Dette er selvfølgelig bare rykter, men de er så søte at mange tror på dem, noe som oppmuntrer til smitte!

FSB-medlemmer flykter fra overinfiserte åpne rom hvor folk deler sine følelser. Det er til og med rapporter om en celle av hemmelige agenter som har søkt tilflukt i en kjeller, med hodetelefoner på, og lytter til heavy metal for å unngå sentimental smitte.

I Moskva føler Putin selv at han er forandret av BB-varianten. Han tåler ikke lenger at folk hever stemmen, og krever nå at alle møter begynner med et minutt stillhet og et minutt takknemlighet.

I Kiev er bekymringen den samme, men oppførselen er mer romantisk. Smittede forbipasserende klemmer hverandre, politibetjenter resiterer poesi i stedet for å gi bøter, og drosjesjåfører tilbyr gratis turer hvis kundene deler et lykkelig minne. En ukrainsk bestemor smitter et helt bataljon ved å servere dem varm suppe med et stort blunk.

Under en medaljeseremoni på slagmarken omfavner, kysser og gratulerer Zelensky, tro mot sitt ønske om å være nær soldatene sine, dem én etter én. Det er et stort øyeblikk av menneskelighet, foreviget av dusinvis av kameraer. Men tre dager etter sitt siste besøk på slagmarken, vender han tilbake til hovedstaden med høy feber. Legen hans, en mann med tvilsom humor, men et pålitelig termometer, gir ham den triste nyheten:

«Du har blitt smittet av Den Godhjertede, herr president.

«Kommer jeg til å se ut som Putin?» utbryter han.

«Nei, ikke vær redd, du vil fortsatt ha hår og skjegg. Og du vil bli mildere.»

«Tuller du?»

«Overhodet ikke. Koma om 48 timer. Etter det får vi se.»

«Og etter det?» spør han.

«Vel... du vil kanskje begynne å kjærtegne ministrene dine. Det avhenger av virusbelastningen din,» sier legen hans.

Zelensky, bekymret, utbryter:

«Ikke la pressen få vite det!»

«For sent, journalistene har allerede skrevet overskriften ‘Presidenten midt i en viral boom’! De lager interaktive infografikker om temperaturen din.»

Den ukrainske befolkningen følger med forferdelse utviklingen av presidentens feber som en Netflix-serie. Det er frykt for et massivt russisk angrep mens lederen er utilgjengelig. Men til alles overraskelse skjer ikke noe av dette.

Da de får vite om den ukrainske presidentens smitte, hevder noen russiske kommentatorer, som ennå ikke er sympatiske, at Zelensky fikk et fransk kyss fra NATO. Andre, mer esoteriske, snakker om en konspirasjon iscenesatt av Anonymous Women's Peace Club.

I det forvirrende klimaet som følger, jobber propagandatjenestene på spreng. Flere russiske kanaler sender manipulererte bilder av Zelensky med truende musikk og billige spesialeffekter i 1980-tallsstil, og fremstiller ham som en fascistisk milliardærvampyr.

Ukrainske medier gikk til motangrep med montasjer som latterliggjorde Putin, og viste ham kledd som en sovjetisk ballerina eller en babushka forelsket i en stridsvogn. Men russisk sensur var på vakt. Alle forsøk på sending ble avskåret, oversatt på nytt og reversert. Et bilde av Putin som dekorerer en krigsenke blir i russiske medier til: «Tsaren elsker enker som gifter seg på nytt for å fylle opp hæren!»

Og mens propagandistene krangler, mykner presidentene opp. Tankene deres utvikler seg. Zelensky, som er våknet fra koma, har forandret seg. Han snakker følelsesladet om fred. Han lytter til mødrene til soldatene sine og lover dem at han vil gjøre alt han kan for å redde livene deres uten å gi opp å gjenerobre tapte territorier. Han drømmer om å forhandle, men hans vestlige allierte hvisker i øret hans: «Hold ut litt lenger. Så får vi se!»

Putin, på sin side, har ikke lenger noen lyst til total krig. Han vet at han kan vinne... men til hvilken pris? Tanken på å bombe et helt land for å vinne noen hundre kvadratkilometer ekstra territorium kjeder ham nå. Han rådfører seg med en åndelig rådgiver. Han leser Tolstoj, eller i det minste sammendrag av romanene hans, og ber om en «invasjonsplan» med «Strategi for delt og ikke-aggressiv sameksistens» i interne dokumenter. Deretter inviterer han sin venn Shoigu til Novo-Ogaryovo for å snakke med ham om en beslutning han har grublet over i flere uker.

Og mens bombene faller saktere, soldatene utveksler raviolioppskrifter og presidentene gradvis kommer seg ut av krigsfeberen, blåser det en ny vind på slagmarken.

20- Putin og Shoigu

I Novo-Ogaryovo, hvor Putin har returnert for en stund, henger den søte duften av lindblomst i luften. I den koselige stuen med trepanel står to skinnstoler, en åpen flaske vodka og en lett dampende samovar stille vakt. Kveldslyset siler gjennom de tunge gardinene. En hund sover ved føttene deres. På bordet står to kopper te og, uvanlig nok, en krukke med honning.

Vennlighetens virus har gjort sitt. De to mennene, som vanligvis er stive som bronsefigurer, har løsnat slippet. Tekannen damper mellom dem. På veggen ser portrettene av Stalin og Peter den store ut til å observere scenen med et forvirret uttrykk, og lurar på om også de har blitt smittet.

Putin lener seg over for å snakke med Shoigu, som fortsatt er hans nære venn:
«Husker du,» sier han, «hva vi sa til hverandre i 2022? At Ukraina var en del av oss, at ukrainerne ville komme tilbake til oss som fortapte barn, og at vi ville gjøre alt vi kunne for å få dem tilbake...»

Choigou fyller to kopper mens han svarer:

«Jeg husker at du var enig i det. Men Vladimir, jeg har et spørsmål til deg, et forsinket spørsmål, men uten noen bombe. Hvorfor stoppet du ikke i Ukraina da du så at det ikke kom til å bli en enkel oppgave?

Putin sukket og stirret på koppen sin:

«Ah, Sergei, fordi i KGB lærte de oss ikke å gi oss. Aldri. De sa til oss: 'En beslutning er en seier som er i gang'. Og vi trodde at ære betydde å fullføre ting, selv om slutten var en avgrunn.»

«Så det var den gamle KGB-skolen? Den hvor det å innrømme en feil allerede er et svik?» spør Shoigu.

«Nettopp,» svarer Putin. «Der ble vi smidd som små ambolter: harde, kalde, uten spørsmål. Tvil var en sykdom. De sa til og med at medfølelse måtte kveles i fødselen, fordi det kunne «kompromittere effektiviteten av oppdraget». Kan du forestille deg det? I dag får dette viruset av godhet meg til å se hvor mye av en fabel og galskap det var.

— Men du hadde forbilder. Stalin, for eksempel... Du beundret ham, ikke sant? spør Shoigu
Putin innrømmer, ettertenksomt:

— Ja. Jeg så styrke i ham, en vilje av stål. Men jeg så ikke de millioner av dødsfallene, de ødelagte familiene, de knuste livene. Jeg så på hammeren uten å se splintene. I dag... — han tar en pause— ser jeg splintene selv i drømmene mine. Og noen ganger, Sergei, skammer jeg meg over det jeg pleide å lese.

— Og Bucha[3]? spør Shoigu. Var det også for å skremme deg? For å «påtvinge den fattede beslutningen», som de sier i makthåndbøkene?

Putin lukker øynene et øyeblikk før han svarer:

— Ja. Det er ordet jeg brukte oftest tidligere: frykt, innpode frykt. Men vet du, frykt er en valuta som raskt mister sin verdi. Du ender alltid opp med å bli dens fange. I dag ville jeg gitt hva som helst for aldri å ha beordret visse «skremmetiltak»... Bucha... Bucha!

Og etter en tung stillhet:

«Det er navnet som vekker meg om natten. Jeg så på det som en «spesiell operasjon». Nå ser jeg ansikter. Mødre. Barn. Løshunder som venter på eierne sine. Du skjønner, vennlighet, Sergei, er også et våpen. Men det treffer rett i hjertet.

«Så... hvis du måtte gjøre det igjen?» spør Shoigu

«Jeg ville stoppet etter den første granaten. Jeg ville tatt telefonen, ringt Zelensky og sagt: 'Jeg stopper her, mens det fortsatt er noe å redde.'» Men mannen jeg var, kunne ikke snakke det språket ennå. Viruset lærte meg menneskelighetens grammatikk på nytt.

Choigou, i en lettere, nesten ironisk tone:

«Så du innrømmer at du er smittet?»

Putin, med et smil:

«Seriøst, min kjære Sergei. Og jeg har ikke noe håp om å bli frisk.» Jeg tror til og med at jeg har blitt smittsom. Vær forsiktig... du kan begynne å elske naboen din også!

Choigou smiler også:

«For sent for meg, Vladimir. I går kom jeg over en såret ukrainsk soldat... og jeg beordret at han skulle behandles. Våre tidligere KGB-mestere ville utvise meg for alltid.

Putin sukket:

«Da kan du være glad, min bror. Vi har endelig forlatt deres imperium. Det ser ut til at viruset av godhet har spredd seg i deg...»

En pause. De to mennene løftet te-koppene sine. Utenfor smeltet snøen sakte på plenen foran residensen. For første gang så den ikke lenger ut som et likklede.

Putin, både alvorlig og spøkefull, fortsetter:

«Velkommen til det nye KGB, Komiteen for stor godhet!»
«Det liker jeg!» svarer Shoigu. «Men vær forsiktig, hvis Lenin hører det, vil han snu seg i mausoleet sitt.»
Og Putin konkluderer:
«La ham snu seg! For en gangs skyld vil han se verden fra riktig side.»

21- En beslutning som modnes

Omgitt av bjørk og bok og minner fortsetter Putin å meditere høyt. Den gamle Putin ville ha strukket brystet. Dagens Putin drømmer om et kunstig ben, et ukrainsk barn og en fred som fortsatt er usikker.

«Du skjønner,» sier han til Shoigu, «jeg kan ikke la være å tenke på min egen barnebarn som mistet et ben.»

Han tømmer koppen i ett slurk.

«Ett ben, Sergei. Ett flygende ben! Som om karma hadde ballistisk presisjon.»

Shoigu, etter å ha vært stille, gir sitt svar:

«Alt på grunn av et drivstoffdepot. Jeg trodde det var et godt strategisk valg. Tilsynelatende tok ukrainerne det som mål som svar på våre angrep på deres raffinerier.»

Putin er bitter:

«Så det er deg. Vel... meg gjennom deg. Begge to. Et par blinde gravere.»

Han reiser seg og går frem og tilbake.

«Tror du at velviljens virus ville ha hindret oss i å gjøre dette?»

Choïgou trekker på skuldrene:

«Jeg tror det får deg til å si ting... som jeg aldri har hørt deg si før. Og det bekymrer meg.»

Putin smiler trist:

«Meg også. Det bekymrer meg... men det lindrer meg også.»

Han stopper brått.

«Jeg vil at vi skal stoppe krigen, Sergei. Jeg skal gjøre det.»

Choïgou hopper opp:

«Hva skal du gjøre?»

Putin snur seg:

«Ja. For hvis jeg fortsetter, blir jeg gal. Jeg gjorde ikke alt dette for å bli et monster som skader barn.»

Han senker stemmen.

Choïgou ser på ham med et broderlig uttrykk:

«Så gjør det. Men har du tenkt gjennom det? De vil ikke forstå. Verken generalene. Eller oligarkene. Ikke engang halvparten av din egen hjerne.»

Og Putin svarer:

«Jeg har fortsatt den andre halvparten. Og den sier meg at jeg skal lytte til den stemmen. Den som høres ut som en liten jente som kommer til å miste et ben på grunn av meg.»

Langt borte fra dem, på et sykehusrom, vekker det myke morgenlyset en rekonvalesent pasient. En protese ligger ved siden av sengen hennes. Evgenia – for det er hun som ligger der – har en dukke på fanget. Hun holder mobiltelefonen med begge hender og konsentrerer seg. I den andre enden av linjen sitter Putin i lenestolen sin og lytter.

Evgenia, med en klar og munter stemme til tross for alt, kunngjør:

«Dadushka! Det nye beinet mitt er klart! Det er laget av titan og plast. En herre har laget det for hånd. Han sier det er sterkere enn et ekte bein.»

Putin smiler trist, uten at hun ser det:

«Du kommer til å bli Bolsjojs første bioniske ballerina. Det har jeg jo sagt til deg, ikke sant? Du er en kombinasjon av eleganse og styrke.»

«Tror du jeg vil kunne danse igjen?»

Putin nøler:

«Kanskje ikke som før! Men du vil danse på en annen måte. Og ingen vil våge å trække på føttene dine lenger.

«Det er sant! Men jeg har et annet spørsmål,» fortsetter hun. «Jeg fortalte deg om den ukrainske jenta i rommet ved siden av, som er på min alder og har mistet foreldrene sine. Du svarte meg ikke da jeg spurte om jeg kunne invitere henne hit.»

Putin er stille et øyeblikk i den andre enden av linjen:

«Liker du henne?»

«Å ja. Hun er morsom. Og trist også. Kan jeg invitere henne når jeg går ut?»

«Jeg vet ikke, kjære,» svarte bestefaren med en klump i halsen. «Jeg skal se hva jeg kan gjøre. Men... det er komplisert.»

«Voksne er alltid kompliserte! Hun fortalte meg at hun snart skal flytte langt bort herfra. Du vet, hun gråter om natten. Jeg gråter ikke. Jeg er sterk. Det er hun som trenger hjelp.

«Jeg skal tenke på det. Det lover jeg.

Evgenia fortsetter samtalen med andre kommentarer som faller henne inn:

«Du vet, selv med bare ett ben kan du gjøre mange ting. Som å bli president. Eller... stoppe kriger, for eksempel.

Putin lukker øynene:

«Ja. Du har rett. Vi kan stoppe kriger.»

Han tar en pause, ser på Sergei, som har hørt det, og tar en beslutning som overrasker Shoigu.

Vennlighetens virus har fått fotfeste. Hevn koker fortsatt i blodet hans, men det kolliderer med en ny følelse: redselen for å kjempe og bombe. Hva om denne krigen, som han fører med arrogansen til en juksende sjakkspiller, ikke lenger er verdt det? Hva om han for en gangs skyld kunne tape noen slag, men vinne noe sjeldnere: litt menneskelighet?

To dager senere, til alles overraskelse, beordrer han våpenhvile. Hans offentlige uttalelse snakker om «sjenerøsitet» og «storsinnethet» – men aldri om Evgenia. Denne tragedien vil forbli hans hemmelighet, som han bare deler med Shoigu, i deres taushet som angrende medskyldige.

22- Beslutningen om våpenhvile

Ukrainas president Zelensky faller bokstavelig talt nesten av stolen når han hører Putin kunngjøre en ensidig våpenhvile på TV. Mellom to hosteanfall og et sukk, utbryter han til de rundt seg:

«Dette er en spøk, ikke sant?» Siden når har Putin lekt med å være nobelprisvinner?

Han tror umiddelbart at det er falske nyheter, fordi troppene hans smelter som snø i solen, ammunisjonslagrene er tynnere enn en modelldiett, og hele verden vet at Ukrainas militære situasjon er kritisk.

Før han offisielt svarer på dette uventede forslaget, som er bekreftet av hans etterretningstjeneste og hans stab, tilkaller Zelensky umiddelbart sine nærmeste rådgivere.

Møtet holdes i rådssalen, som ligger i kjelleren i presidentpalasset, fordi man aldri kan være for forsiktig når det noen ganger faller raketter på hodet ditt ved frokosttid. Det vindusløse rommet er opplyst av en bronsekronetone som er så stor at en bataljon med flaggermus kunne henge fra den. I midten står et stort ovalt mahognibord. Rundt det sitter åtte rådgivere, alle i enorme gule skinnstoler – den eneste luksusen som fortsatt tolereres i krigstid.

Zelensky ankommer i kamputstyr – khaki-genser, tre dagers skjegg og det utmattede utseendet til en rockestjerne etter en verdensturné. Han setter seg ned med et sukk:

— Ja! Vår nordlige nabo har plutselig bestemt seg for at han har et hjerte. Han foreslår våpenhvile. Jeg har talen hans her, der han erklærer seg selv for å være «god og storsinnet». Han nevner til og med «sjelenes storhet». Hva synes du? Jeg lytter.

Det er en tung stillhet, bare avbrutt av brummen fra en pipende vifte, til generalen, stabssjefen, en gammel kriger med et værbitt ansikt, brøler:

«Tull! Total tilbaketrekning av russiske tropper, eller ingenting! Jeg vil ikke ende opp med russiske stridsvogner parkert under vinduene mine som pizzabud.»

Rådgiveren for internasjonale relasjoner løftet øyenbrynene:

«Som du sikkert er klar over, general, ser det ut til at velviljens virus har hatt en effekt på Putin. Han deler visstnok ut klokker på markedet og ønsker å redde foreldreløse barn. Kanskje vi bør gi ham fordelene av tvielen?»

Generalen kastet armene i været:

«Og hva mer?» Skal han sende oss blomsterbuketter og sjokolade mens han beholder våre territorier?

En ung rådgiver med runde briller og en for stor dress bryter forsiktig inn:

«Vi må akseptere denne våpenhvilen. Hvis vi nekter, vil det internasjonale samfunnet si at vi er hardlinere. Vi risikerer å bli sett på som skurkene i historien.»

«Skurkene i historien?» stammer generalen. «Men det er jo vi som blir invadert!»

En annen rådgiver, som har ansvar for PR, sukker:

«Mine damer og herrer, hvis vi kunne unngå å rope... det ville være fint å unngå å sprengte lyspærene i denne lysekronen. Vi har ikke flere i reserve.»

Zelensky gnir seg i tinningene.

«Er det noen her som har en annen løsning enn et ultimatum til Putin og kollektivt selvmord?»

En annen rådgiver foreslår da med lav stemme:

«Vi kunne involvere FN...»

«FN? Bortsett fra å dele ut kjeks og sende fredsbevarende styrker for å vinke til kameraene, hva skal de gjøre?» svarer naboen hans.

PR-rådgiveren tar en mer dramatisk tone:

«Hvis vi nekter våpenhvilen, vil folk hate oss. Vi vil bli sett på som 'våpenhvile-bryterne' ». Vi blir allerede beskyldt for å stjele internasjonale bistandsmidler for å kjøpe luksuriøse jogglesko...

Zelensky løfter øyenbrynene og prøver å lette stemningen:

«Jeg kjøpte bare to par! Ok, greit... tre.»

Til tross for spenningen dukker det opp små, diskrete smil. Presidenten sukker til slutt:

«Ok... Jeg aksepterer denne våpenhvilen. Men jeg vil fortelle pressen at den er «betinget». På den måten vil vi fremstå som faste og åpne samtidig, som en vegetarisk krokodille.»

Alle nikker lettet. Zelensky sender rundt en karaffel med vodka:

«Drikk opp, mine venner. Hvem vet, i morgen sender Putin meg kanskje en bukett roser... eller en eksplosiv drone.

Men i overmorgen blir den gode nyheten bekreftet, og Zelensky erklærer:

«Det er offisielt. Jeg har gått med på å undertegne våpenhvilen.

Så snart nyheten lekker til pressen, oppstår det kaos på frontlinjen. Ukrainske og russiske soldater inviterer hverandre til å drikke te mellom skyttergravene. Noen bytter til og med hjelmer som fotballspillere bytter trofeer etter en kamp.

En ukrainsk kommandant blir rasende når han ser mennene sine samles:

«Hva er alt dette klemingen? Vi snakker om våpenhvile, ikke speed dating!»

På sosiale medier eksploderte antallet nye sider: #KissForPeace – hvor soldater og sivile filmet seg selv mens de kysset sine tidligere fiender, akkompagnert av romantisk sovjetisk musikk.

Nyhetene er imidlertid ikke like rosenrøde for alle. Leiesoldatene og eks-fanger på frontlinjen er bekymret fordi de innser at kampbonusene deres vil forsvinne:

«Hvis dette fortsetter,» sier en av dem, «må jeg omskole meg til servitør på en pub. Men jeg har bare én ferdighet: å skyte og sprengte bunkere, ikke balansere glass!»

For å dempe misnøyen deres blir de tilbudt en avtale: lønnen deres vil bli opprettholdt, pluss måltidskuponger, i bytte mot et løfte om å slutte å skyte med Kalashnikov-rifler og svinge med geværkolber.

I den generelle forvirringen som følger, begynner en russisk bataljonskommandant, som nettopp er blitt smittet, å skrive kjærlighetsdikt til sine tidligere ukrainske fiender.

«Ærlig talt, jeg hadde foretrukket at du ble på stridsvognen din fremfor å dedikere et så kjedelig sonett til meg!» bemerker en ukrainsk major som er forfatter på fritiden, ikke særlig vennlig.

Men resultatet er klart! Ingen flere bomber faller... bare blomster, kyss og soldater som er for opptatt med å utveksle Spotify-spillelister til å tenke på å skyte på hverandre.

Zelensky, som fortsatt er skeptisk, betror sine nære venner

«Dette er virkelig den mest meningsløse krigen vi noensinne har opplevd!»

Putin, på sin side, gjentar for seg selv foran speilet:

«Jeg sa det jo... Vennlighet er det ultimate våpenet.»

23- Våpenhvileavtale

For å forhandle frem denne berømte våpenhvilen – den som skal spare planeten for et kollektivt nervøst sammenbrudd og en irreversibel katastrofe – møtes tsaren av Russland og presidenten av Ukraina på et strengt hemmelig sted.

Vel... hemmelig, bortsett fra kokkene, lydteknikerne, rengjøringsdamene, tre sikkerhetsvakter, to latviske spioner, en finsk kelner og en lokal ku som ikke ba om noe.

Runde én: dempet atmosfære, trukkede gardiner, diskret buffé.

Zelensky kommer inn, med et surt uttrykk, som om han hadde svelget en sylteagurk midt i et personalmøte. Overfor ham sitter Putin med et så søtt smil at han ser ut som en økologisk sjokoladeselger.

«Så,» sier Shoigu, Putins trofaste representant, som en velstelt skygge, «er du klar til å undertegne fredsavtalen?»

«Fred?» mumler Zelensky. «Mener du... overgivelse?»

«Nei, selvfølgelig ikke!» svarer Shoigu. «Forhandle! Vi har en felles ressurs for det.»

«Å ja? Radioaktive pirojkis?»

«Bedre enn det: vennlighetens virus. Det som forvandler soldatene våre til milde teddybjørner!»

Zelensky sukker:

«Perfekt. Soldater som klemmer hverandre i stedet for å skyte på hverandre, det er på tide.

«Nettopp!» utbryter Shoigu. Hvis vi smitter alle, vil krigen være over! Selv våre forsvarsministre vil synges sanger av Charles Aznavour i FN.

— Vil du smitte hele planeten?

— Hvorfor ikke? Djengis Khan, med godhetsviruset, ville ha åpnet et spa i Ulaanbaatar i stedet for å invadere Eurasia.

De to statslederne er enige: Ikke mer leting etter en vaksine mot Den Godhjertede! Ikke flere forholdsregler for å forbli immun. Bare ømhet...

Journalister som er invitert til å følge diskusjonene, må bære et merke:

Grønt: Smittet - Rødt: Ikke ennå, men nysgjerrig, noe som gir opphav til surrealistiske scener:

«Sir fra The Guardian, er du smittet?»

— Ikke ennå... men jeg har lastet ned og betalt for appen som gir meg rett til ti kyss!

Tiden for å undertegne våpenhvileavtalen nærmer seg. Det hemmelige stedet er ikke lenger hemmelig: en tekniker har geolokalisert det på Google Maps og publisert det under navnet «Peace Summit».

Putin ankommer i en lysegrå dress og turkis slips, «fargen på forsoning», Zelensky i en khaki-genser, «fargen på et begrenset budsjett».

De hilser på hverandre med et forsiktig håndtrykk og unngår den sovjetiske omfavnelsen på lepper som kan lukte av vodka.

«Hva med å synge ‘We Are The World’ sammen?» foreslår Shoigu muntert.

Zelensky blir blek:

«Nei takk. Sist jeg sang den, trodde folk det var en oppfordring til å ta til våpen.»

Så vi holder oss edru. Sekretæren leser opp den offisielle teksten, som er like kort som en avisoverskrift:

«Vi, lederne for Den russiske føderasjonen og Ukraina, beslutter å innstille fiendtlighetene fullstendig og bevare freden, folkehelsen og den harmoniske overføringen av det velvillige viruset...»

Zelensky avbryter ham:

«Legg til at vi ikke vil tvinge noen til å bli profesjonelle Care Bears.»

«Helt riktig», samtykker Putin. «Selv jeg vil ikke krysse visse grenser.»

De tilleggs klausulene i våpenhvilen omfatter fotballturneringer på frontlinjen, belønnet med gullmedaljer av papp; følelsesmessig permisjon for soldater som er for følelsesladde; en internasjonal vennlighetsdag – hvor hver minister må gi sin verste motstander en kompliment på TV – og et forbud mot å produsere en anti-vennlighetsvaksine – med mindre viruset blir gretten.

For å undertegne denne erklæringen tar Putin frem sin sølvfargede «For fedrelandet»-penn. Zelensky bruker en neongrønn tusj som han fikk av en fan på en veldedighetskonsert.

«Jeg skal signere nederst, i midten,» foreslår Putin.

«Ok, men ikke invader linjene som er reservert for meg! Jeg vil beskytte mitt territorium,» svarer Zelensky.

Ved grensene slapper troppene av, og det settes opp felles telt for å dele ut te og kaker. Brosjyrer med tittelen «Hvordan bli venner etter å ha bombet hverandre i nesten fire år», medunderskrevet av de to tidligere krigførende partene, deles ut til alle.

På TikTok er #BienveillantDance en stor hit: Russiske og ukrainske soldater danser kazatchok og gopak sammen. En «posttraumatisk» hotline åpnes: 50 % av samtalene kommer fra følelsesladde generaler som erklærer at de har «gjenoppdaget livslysten og kryssord».

Choïgou hvisker til tsaren:

«Har du tenkt på oligarkene som har blitt fratatt våpenkontrakter? Tror du ikke de kommer til å klage?»

«Vi smitter dem også», svarer Putin. «De vil ende opp med å donere formuen sin til barnehjem.»

Zelensky husker sitt tidligere yrke:

«Hvis noen hadde fortalt meg at et koselig virus ville avslutte krigen, ville jeg trodd det var et Netflix-manus...»

Og slik avsluttes signeringen av den første globale virologiske våpenhvilen. Våpnene tier, soldatene danser, diplomatene mediterer, og verden holder pusten... i håp om at den velvillige varianten ikke plutselig forvandles til den «gretne» varianten.

24- Fredsforhandlinger

Våpenhvilen er signert – og, mirakuløst nok, respektert! Våpnene har stilnet på alle fronter hvor russere og ukrainere inntil da hadde utvekslet ganske eksplosive «argumenter». Nå er det på tide å fastsette fredsvilkårene.

I første omgang vil de ukrainske territoriene som er okkupert av Russland, bli fryst og demilitarisert i lynets hastighet: farvel stridsvogner, hallo traktorer! De vil bli administrert i fellesskap av Russland og Ukraina med midlertidig status inntil resultatet av

folkeavstemningene som skal finne sted innen to år under FNs myndighet i de fem omstridte territoriene[4]. Hvert av disse områdene vil bli tilknyttet det landet som velgerne har valgt. For å berolige alle, og fremfor alt for å se bra ut på bildene, er det planlagt at en internasjonal styrke skal være på stedet i to år. Symbolsk? Ja. Bindende? Vel... la oss bare si at den hovedsakelig vil drive med diplomatisk turisme og overvåke valgkampene og valgstedene under folkeavstemningene.

I overgangsperioden er det avtalt at disse områdene skal ha egne forsamlinger, budsjetter, skoler og til og med en liten lokal politistyrke. Alt dette vil bli gjort «på sveitsisk vis»: nøytralt, presist og punktlig. Forhåpentligvis for å lette overgangen til deres fremtidige skjebne. For å besegle forsoningen og oppmuntre til utvikling av kulturell utveksling, ble russisk og ukrainsk erklært offisielle språk i hele Ukraina. Dette ville garantere tospråklige diskusjoner... og møter som var tre ganger så lange.

I månedene etter våpenhvilen fikk demilitariseringen som var fastsatt i disse avtalene en overraskende god start: ingen roping, ingen mikrofoner som ble kastet. Men veldig raskt ble forhandlingene vanskeligere – spesielt når det gjaldt penger. Begge sider utarbeidet en liste over skader: ødelagte broer, ødelagte byer, minerte åkrer, nervøse mennesker... Totalsummen var svimlende! Og siden ingen offisielt hadde vunnet, var det umulig å si rett ut til Russland: «Du må klare deg selv!» Forhandlinger vil være nødvendige, med utgangspunkt i Russlands frosne eiendeler og donasjoner fra det internasjonale samfunnet, for ikke å forsinke arbeidet.

Når det gjelder de menneskelige tapene – de døde, de sårede, de traumatiserte, flyktningene – er det et annet svært smertefullt kapittel. Uten å bringe de døde tilbake til livet eller helbrede alle de sårede, blir de returnert til sine land og familier i gripende seremonier. Vi må heller ikke glemme planeten, som også krever erstatning for sin ødelagte jord og forurensede hav. Listen ligner en Prévert-inventar revidert av Kafka.

Vi ender opp med å innse hvor absurd og kostbar krig er: milliarder for å ødelegge, billioner for å gjenoppbygge. Og alle lover høytidelig, med hånden på hjertet og håp om å dø, «aldri mer!» ... inntil neste gang.

Det som gjenstår, er de vanskelige spørsmålene som stilles av de internasjonale organene som møtes i Haag: Hva skal gjøres med de ansvarlige? Erklære generell amnesti? Nei! Det ville skape et for dårlig presedens. Så hvordan skal de ansvarlige dømmes, og av hvem? Debattene er heftige: straffe eller tilgi? Straffe eller slå om på bladet? Hvor langt skal vi gå når det gjelder nåde eller fordømmelse? Og hvem vil være kvalifisert til å gjennomføre beslutningene som fattes av disse organene? Alle disse spørsmålene forblir ubesvarte. Til slutt blir det besluttet å utsette saken. Det ville tross alt være synd å ødelegge et så vakkert momentum for fred på grunn av noen få sure dommere og advokater.

Når det gjelder Putins egen skjebne, ligner diskusjonene ved Den internasjonale straffedomstolen en kollektiv psykoanalyse. «Putins før», en nådeløs krigsherre, er ikke lenger den samme som «Putins etter», plutselig en apostel for dialog og beskyttelse av enker og foreldreløse barn. Noen minner om eksemplet med keiseren av Japan, som ble latt være i fred i 1945 for ikke å provosere et helt folk. Dommerne bestemmer til slutt: Putin vil ikke bli stilt for retten eller frikjent, men i det kommende året vil han bli holdt under tilsyn i sine politiske aktiviteter. Tross alt må noen signere traktatene og posere for minnebilder.

Og slik oppnås fred gjennom diplomati, selektiv hukommelse og godvilje. Det viser bare at selv de mest absurde krigene kan ende med et kapittel som er verdig den beste fiksjonen.

25- En telefon fra kulden.

Ti måneder etter våpenhvilen – som forvandlet frontlinjene til diplomatiske gågater – mottok den russiske suverens sekretær en telefon fra Norge i Novo-Ogaryovo. Hun bekreftet opprørernes opprinnelse og identitet, og stormet deretter inn på kontoret som en gjest som hadde sett bursdagskaken kollapse: blek, hendene skjelvende, bankettduken krøllet.

«Vladimir, du har en telefon fra Norge. Det er... presserende og veldig viktig, men jeg vet ikke hva det gjelder,» sa hun.

Putin tar telefonen, halvt skeptisk, halvt nysgjerrig:

«Hallo? Hvem er det?»

«Dette er Nobels fredskomiteé. Snakker vi med presidenten i Den russiske føderasjonen?»

«Ja... hvordan kan jeg hjelpe deg?» sier Putin forsiktig.

Den norske stemmen blir høytidelig, nesten seremoniell:

«Herr president, vi har gjennomgått dokumentene vi har mottatt fra Deres tjenestemenn i forbindelse med tildelingen av Nobels fredspris. Vi har den ære å kunngjøre at De er enstemmig valgt til toppen av listen over kandidater til årets pris, som anerkjennelse for Deres avgjørende rolle i å dempe spenningene i Deres region.»

Stillhet. Så, som om han leser en merkelig setning på nytt:

«Hørte jeg riktig? spør Putin, som ikke kan tro sine egne ører. Ville du ikke heller valgt legen min, eller viruset alle snakker om? spøker han, med falsk beskjedenhet.

Den potensielle vinneren bøyer seg til slutt i ettertanke og tilbyr umiddelbart å invitere legen sin, kanskje til og med den ukrainske presidenten, til å dele medaljen, scenen og buffeen, hvis mulig. Komiteens svar er høflig:

«Vi beundrer Deres generøsitet, Deres Eksellense, men prisen tildeles bare én person i år. Du kan imidlertid ta med en gjest og hylle hvem du ønsker under seremonien.

Etter en utveksling av svært høflige høflighetsfraser, blir instruksjonen gitt: hold det hemmelig inntil den offisielle kunngjøringen.

«Komiteen vil sende deg et konfidensielt rekommandert brev i kveld», sa representanten for Nobelkomiteen, «uten tvil med et lite «top secret»-stempel på et veldig enkelt brevpapir.»

Putin lå på telefonen. Han gikk ut på verandaen, søkte frisk luft i den frostklare parken og gikk som om han reciterte talen sin høyt. Mellom stolthet og forvirring tenker han på våpenhvilen, tilbaketrekningene, de lovede autonomiene, de rasende blikkene fra spesialtjenestene – og de skuffede ansiktene til noen få nære venner. Et lite smil krysser ansiktet hans:

– Tross alt... var det verdt en Nobelpris!

Tilbake i lenestolen sukker han:

«Jeg må skrive en tale og forberede svar til mediestormen. Norge støttet den andre siden; dette kommer til å få pressen og mange andre statsledere til å skrike.

Han tenker umiddelbart på sin motstander, men likevel partner, Donald Trump, som allerede så på seg selv som vinneren av denne Nobels fredspris. Hvordan vil han ta nyheten?

Når verden får høre om denne beslutningen, tar det journalister en stund å forsikre seg om at Nobelkomiteens valg ikke er falske nyheter. Dette gir Putin tid til å lese gjennom notatene sine på nytt og... holde øye med været i Oslo. Tross alt ville ingenting være mer irriterende for en ny nobelprisvinner enn å måtte møte en snøstorm i formell påklledning.

DEL 2: TRUMP-UTFORDRER

26- Trump rasende

Den dagen, i Mar-a-Lago, i et tropisk palass som ligner et himmelsk kasino, slår en gullklokke donert av store sveitsiske selskaper 7 om morgenen. Et menneskelig fenomen, iført en gullflettet badekåpe «Den beste presidenten noensinne», tilfeldigvis den 45. og 47. presidenten i USA, er allerede oppe og spiser den tredje cheeseburgeren til frokost. Blikket hans vandrer over golfbanen, svømmebassenget og forgyllingen på veggene, og han lurar på hvor han skal henge sitt 85. portrett av seg selv, der han er avbildet som en fredens engel. Det ble sendt til ham av en ukrainsk kunstner etter at den amerikanske presidenten ved gjenvalget hadde erklært at han ville få slutt på krigen i Ukraina innen 24 timer. Vel, Donald har ikke hatt tid til å virkelig ta tak i saken og få i stand den lovede avtalen ennå, men han tenker på

det. Andre presserende saker holder ham opptatt i Israel, hvor hans venn Netanyahu ber om hans hjelp.

Han tar frem smarttelefonen, slår på den gullbelagte TV-en med Swarovski-krystaller og setter seg ned for å bli hjernevasket, som han gjør hver morgen, av One American News Network. Han blir blek, kniser med øynene, reiser seg og faller sammen på den fluorescerende gule skinnssofaen. Amerikanske journalister, godt informert av CIA, har nettopp kunngjort:

— «Vladimir Putin – tippet til Nobels fredspris!»

Stillhet. Så høres et skrik gjennom villaen

— Hva? Putin? Den lille russeren med bar overkropp på hesten sin?

Han hopper opp fra stolen, velter jordbærmilkshaken sin og fikler med fjernkontrollen:

«Jeg bombet Iran for fred! Jeg twitret dag og natt ‘MAKE PEACE GREAT AGAIN[5]’! Og hvordan takker de meg? Skal de gi prisen til fyren som invaderte Ukraina?

Trump løper til speilet, ser på seg selv, snakker til seg selv:

«Donald, pust. Du er kjekkere enn ham. Mer solbrun. Mer... hårete — eller nesten.

Han tar en pause, og fortsetter, enda mer indignert:

«Men det er urettferdig! Jeg delte ut gratis biff til ukrainerne! Og MAGA[6]-caps til russerne!

I det øyeblikket kommer Melania inn i rommet, rolig og fattet:

«Donald, det er en fredspris, ikke en hamburgerkonkurranse.»

«Hold kjeft, Melania!» Han kaster en pute etter henne, men bommer med tre meter.

Han tar telefonen og begynner å tweete frenetisk:

«FAKE NOBEL! PUTIN LIKER IKKE FRED. JEG GJØR DET! Jeg har den beste freden i verden, det vet alle!!! #NobellsRigged[7]»

Så ringer han advokaten sin:

«Kan vi saksøke Norge? For ærekrenkelse? Og prisetyveri?

«Alt er ikke tapt!» svarer advokaten. Det er bare uoffisielt foreløpig.

Men noen timer senere blir nyheten bekreftet offisielt av pressen over hele verden. Det er ikke lenger noen tvil om det. Det er ikke falske nyheter!

Putin blir hyllet: nordmennene gråter. Tidligere politiske fanger er ekstatiske. Paven twitret til og med en due til ham.

Trump holder umiddelbart en improvisert pressekonferanse foran fontenen på golfbanen sin. Oppspilt som en stor klokke, tordner han høyere enn en katedralklokke:

— Se på Putin. Han har ført krig. Jeg har bygget en mur. Det er mer fredelig, ikke sant? Og dessuten er muren min veldig vakker, veldig solid, alle snakker om den. Selv paven ville ha gitt meg Nobels fredspris.

En journalist våget å spørre ham:

«Herr Trump, hva synes du om at Putin tilbyr å dele prisen sin med legen sin?

Trump ble tomatrød:

«Å ja? Og jeg delte chipsene mine med Kim Jong-un! Teller ikke det?

Han avslutter dramatisk, med armene løftet mot himmelen:

«Hvis det er fred, går jeg tilbake til å bombe noen! Hvem vil bli bombet? Iran? Belgia? Tuamotu-øyene?

Det er klart at for ham er dette århundrets urettferdighet. Denne prisen burde gå til ham, Donald Trump, arkitekten bak kosmisk fred, selvutnevnt grunnlegger av «School of Divine Deals», Fremmeren av «fredsmuren», den providentielle mannen som, med sine egne ord, har «reddet verden mer enn seks ganger», inkludert en gang ved en feiltakelse, og fremfor alt avsluttet minst tre fjerdedeler av fem kriger, inkludert den potensielle krigen med Iran, og sikret repatriering av likene som ble holdt av Hamas.

Tankene hans løp løpsk. Han kunne allerede se seg selv i en romersk toga, mens han mottok Nobelprisen foran en jublende folkemasse. Han kunne se seg selv gå på vannet, dele ut «Peace Again»-hatter og signere fredsavtaler i form av hjerter. Og så ble Putin valgt! Tsaren med et

nytt utseende. Den tidligere militære machoen som hadde blitt velvillig, kattaktig, nesten vegetarianer, en nobelprisvinner foran ham! Nei, det var for mye!

Han knipset med fingrene og ga sine ordrer:

«Gjør klar helikopteret og flyet mitt. Destinasjon: Washington, deretter Oslo, og kanskje Moskva. Legg til et piano og et lydanlegg om bord. Jeg skal holde taler.»

En koffert blir pakket for ham: to fluorescerende oransje dresser, en ekstra parykk, en bibel med dollarsedler som sider og en flaske «Narcissus Rex»-parfyme, av Trump, selvfølgelig.

Donald reiser ikke bare for å protestere. Han vil ta sin plass i historien. Gjennom ord, gjennom avtaler, gjennom overtalelse. For dypt inne i sjelen, oppblåst av selvtilitt, er han overbevist om at han er en misforstått messias, en profet i rødt slips, som har kommet for å lære verden kunsten å skape fred... gjennom kaos!

I Washington utløser situasjonen i Russland en sjokkbølge uten sidestykke. Fred med ukrainerne, og denne prisen vil gi Putin Ukrainas sjeldne jordarter og unnsnippe Amerika! Sikkerhetsrådets leder blir innkalt med en gang. Generaler på frontlinjen, dryppende av svette, og sjokkerte geopolitiske analytikere gransker bilder av russere og ukrainere som danser hånd i hånd på offentlige torg, mens en programleder på Fox News kunngjør at «Moskva har falt i hendene på hippier».

Donald Trump oppsummerer situasjonen i én historisk setning:

— Hva i helvete er det som skjer med russerne?[8]

Direktøren for CIA bekrefter hva som skjer i Moskva:

«De vil ikke bombe lenger, herr president. De vil ønske velkommen, utveksle og gjenoppta gass- og oljehandelen. De begynner å forhandle om sine sjeldne jordarter med andre enn oss. De tilbyr te, vil knytte bånd og danse.

«Danse hva?

«Alt. Tango, hopak, til og med salsa. Det var en flashmob i Saint Petersburg med veteraner kledd som duer.

En nesten øredøvende stillhet senker seg over konferanserommet før Trump vender tilbake til kampen.

«Mine herrer, jeg vil ta igjen. Nå. Vi må gjøre noe amerikansk, noe sterkt, noe rødt, noe patriotisk.»

En av rådgiverne som er til stede, og som diskret spiser en hamburger, setter seg i halsen og begynner å hoste. Trump reiser seg for å klappe ham på ryggen:

«I stedet for å hoste, gi oss dine ideer for å motvirke Putin!»

I hellig raseri vil han ha planer, den ene mer vanvittig enn den andre, for å sabotere Nobels fredspris og ødelegge omdømmet til den skurken Putin.

27- En korrespondanseutveksling.

Neste dag samler han sine medarbeidere i Det ovale kontor. Han kommer inn, med smarttelefonen i hånden, håret litt uflattet av raseri.

Etter ham følger J.D. Vance, hans visepresident med sin olympiske ro, Hannah, kommunikasjonsdronningen, og to rådgivere – den ene for «generelle saker» og den andre for «himmelske saker».

Bak skrivebordet, under et gigantisk portrett av seg selv i dyp meditasjon mot en gullbakgrunn, brølte Trump:

«De våget! Nobelprisen... til Putin! Til Putin! Denne fyren fører krig, signerer et stykke papir og bang, blir han fredens apostel? Aldri i livet! Det er jeg som er pasifisten her!»

Vance, like forsiktig som en sveitsisk diplomat i et minefelt:

«Herr president, kanskje du kan se på dette som en åndelig mulighet, veien til barmhjertighet...»

«Aldri i livet! Det jeg vil ha, er Nobelprisen! Og det skal være nå! Før den Vlad-fyren går på scenen og sier at Gud hvisket fred til ham mellom to bombeangrep.»

Hannah griper inn, diplomatisk som en pressemelding:
 «Vi kunne publisere en mykere melding, herr president.»
 «Nei, Hannah. Det jeg vil ha, er en vinnende melding. Noe som: ‘Bra jobbet, Vlad, du gjorde jobben din, men trofeet er mitt.’»
 Vance, trofast mot sin misjon om konfliktløsning, går tilbake til kampen:
 «Kanskje... men du kunne minne ham om ditt bidrag ved å si: ‘Du har arbeidet modig for fred, men min konstante moderasjon fortjener anerkjennelse.’»
 «Konstant moderasjon?» stønner Trump. «Folk forventer at jeg skal være sterk, ikke moderat. Moderasjon er for diplomater, ikke presidenter!»
 Hannah prøver å komme tilbake:
 «Vi kan si: ‘Selv når jeg var fast, var det av godhet.’»
 Trump lyser opp:
 «Å, det liker jeg! ‘Fast av godhet.’ Det er som ‘mild som en bulldoser’. Det høres veldig ut som meg!»
 Pastor Andrews rekker opp hånden og ser inspirert ut:
 «Og for det religiøse innslaget, president?»
 «Enkelt! ‘Gud vil belønne deg.’ Kort, effektivt, og det fungerer alltid med de ortodokse.»
 Vance foreslår å legge til et lite ønske om fred:
 «Hva med ‘La oss forbli venner’ som avslutning?»
 «Utmerket! Vi forblir venner, men jeg får prisen. Han får... vennskapsmedaljen. Det er fair play, ikke sant?»
 «Og hvis Nobelkomiteen ringer deg, herr president, hva vil du si?» spør Hannah.
 Trump spenner brystet:
 «Takk for at dere tenkte dere om to ganger før dere dedikerte denne prisen til en bordj-spiser i stedet for en mann som har geni, en sunn bankkonto og vet hva en ekte hamburger er.»
 «Det er ganske moderat og godt sagt», kommenterer Hannah, halvt oppriktig, halvt resignerende.
 .
 Trump, fornøyd, beordrer henne:
 «Perfekt. Skriv en melding til Putin for meg. Høflig, men sterk.
 Noen minutter senere kommer Hannah tilbake med et utkast:
 «Kjære president Putin,
 jeg gratulerer deg med fredsarbeidet ditt med Ukraina. Det er en fin jobb, og jeg sier det uten ironi. Tillat meg imidlertid å påpeke at min eksemplariske moderasjon – ja, eksemplarisk – også fortjente en medalje, eller til og med prisen.
 Gud vil belønne deg hvis du gir opp denne prisen. Jeg har riktignok noen ganger vært bestemt fordi Gud elsker klare grenser, men jeg har alltid støttet deg av kjærlighet til fred, ettertiden og, la oss være ærlige, Nobelprisen.
 Du og jeg deler den samme troen på velviljen og kraften i den diplomatiske selfien. La oss forbli venner – det er lettere enn å gå til krig.
 Med min presidentielle vennskap,
 Donald J. Trump
 Fremtidig medvinner av Nobels fredspris, hvis alt går bra – og alt går alltid bra for meg!
 Vance leser, tenker seg om og kommenterer:
 «Det er dristig, vittig og nesten oppriktig.
 Trump utbryter begeistret:
 «Akkurat! Media vil elske det. Og Putin? Han vil være i syvende himmel! Han elsker å bli gratulert, nesten mer enn å vinne en kamp.

Etter å ha mottatt meldingen fra sin «venn» Donald, tar Vladimir Putin opp pennen – vel, så å si, for han dikterer alt til sekretæren sin, en kvinne som er like snakkesalig som en karpe i meditasjon og like anspent som en gymnast før en trippel salto på en sisalmatte.

Han begynner i en inspirert tone:

«Kjære Donald,

Jeg forstår din skuffelse. Også jeg ble – la oss si – positivt overrasket da jeg fikk vite om nominasjonen min.

Men la oss være ærlige: Den virkelige arkitekten bak freden er verken du eller jeg... det er viruset. Ja, det mikroskopiske geniet som har forvandlet generaler til poeter, ministre til skriftefedre og noen få oligarker til midlertidige vegetarianere.

Dessverre anså Nobelkomiteen det som risikabelt å tildele en medalje til en mikrobe. Et betydelig problem, ser det ut til. Og å bringe et virus på scenen ville nok dempe stemningen noe. Så de valgte meg, som standard – eller som en helseforholdsregel. Jeg er bare dets ydmyke virale talsperson.

Med all min fredelige vennskap – og et lite vennlig nys,

Vladimir Putin,

Nominert til Nobels fredspris ved mikrobiell fullmektig.

Noen timer senere gjenlyder planeten av digital støy: Trump tweeter uten stopp, selvfølgelig med store bokstaver. Serverne overoppfettes, Twitter skifter navn – Xplosion – blinker, og CNN sender i loop:

«PUTIN STJELTE NOBELPRISEN MIN!!!» «FOR MYE FRED DREPER FRED!!!» «GJØR NOBEL STOR IGJEN!!!»

I panikk forsøker Nobelkomiteen å slukke mediestormen med en pressemelding – tydeligvis skrevet mellom slurker av kaffe og sukk av utmattelse:

«Vi benekter ikke president Trumps fortjenester, hvis initiativer – selv om de noen ganger er eksplosive – alltid tar sikte på å etablere en form for fred, på hans egen måte.

Komiteen foretrakk imidlertid president Putins tilnærming, som spredte godvilje rundt om i verden som en mild diplomatisk influensa.

Når det gjelder Trump, har han utvilsomt forvekslet fred med press, og godvilje med forebyggende bombing.»

Og under denne teksten, i en fotnote som få mennesker leser:

«For å være ærlig burde prisen gått til viruset selv. Men de logistiske vanskelighetene ved å tildele en medalje til en mikroskopisk og smittsom enhet tvang oss til å revurdere vårt valg.»

29- En avledningsmanøver

Da hans direkte forespørsel til Putin hadde strandet, kalte Trump sine rådgivere og generaler til rådsmøtet, med smarttelefonen i hånden og perfekt brunfarget – klar til å løse problemet på ekte Trump-vis, med stil.

«Jeg har lest alt», buldrer han. «Media handler bare om Putin og hans Nobelpris. Jeg har alltid vært for fred! Jeg fortjente minst halvparten av den medaljen, en selfie og en tale på TV i beste sendetid. Jeg ble ikke hørt.»

Hannah, kommunikasjonseksperthen, foreslår en løsning:

«Herr president, la oss organisere noe som vil få deg tilbake på sporet, noe spektakulært, humanitært og fremfor alt fotogent.»

«Fotogent? Det liker jeg,» sier Trump. «Fortsett!»

Vance nikker. Mr Douglas og generalene bretter ut kart. Ideen kommer til ham: humanitære hjelpekonvoier, men på amerikansk vis! Trumps ansikt lyser opp:

«Ja! Konvoier og matdropp! Men vær forsiktig – amerikansk mat. Ikke noe rart quinoa. Hamburgere. Med ketchup. Og pickles.»

«Velsignede hamburgere?» foreslår Vance.

— Nettopp: himmelske hamburgere. Amerika distribuerer fred – to cheeseburgere til alle.

Strategiske punkter er markert på kartene: kameraer her, droner der, tilgjengelige grenser for TV-apparater i nærheten. Planen har fått et offisielt navn:

«Operasjon Hamburger for fred!» som foreslått av Trump, som står midt i rommet, fornøyd med seg selv.

Hannah foreslår et logo: Make Peace Delicious Again [9]. Trump godkjenner:

— Perfekt! Hver pakke skal ha et lite flagg, en bønn om fred... og to burgere: en for sjelen, en for magen.

Michael Douglas er mer jordnær:

— President, å slippe burgere med droner medfører alvorlige logistiske problemer.

«Hvilke problemer? Vi kaller dem ‘veldedighetsbomber’. Det høres bra ut.»

«Hva om en lander på et atomkraftverk?» spør generalen.

«Da blir det en stor eksplosjon av smaker!» svarer Trump, og ser fornøyd ut.

Vance legger ivrig og sjenerøst til:

«Og våre selskaper vil levere brødene, biffene, sausene. Det blir en vann-vinn-situasjon, diplomati gjennom magen.

Hannah ser umiddelbart slagordet som skal knyttes til operasjonen:

«Hvis det fungerer, kan vi si: ‘Putin tenkte på krig, men Trump tenkte på burgere.’»

Trump er begeistret:

«La oss trykke det på T-skjorter. Og jeg skal skrive et nytt brev til Vladimir.»

Utkastet til brevet er klassisk Trump.

«Kjære president Putin,

Gratulerer med nominasjonen til Nobels fredspris. Jeg jobber også for fred: Jeg sender containere med hamburgere, chips og milkshakes. Hvis du vil dele prisen, leverer jeg gratis chips til Oslo. Fred smaker bedre med cheddar.

Din venn, Donald J. Trump

Grunnlegger av Operation Hamburger for Peace™»

Stillhet fyller rommet. Mellom forbløffelse og latter erklærer Douglas:

«I det minste er det ikke-voldelig!

«Ja, så lenge han ikke ber om å slippe isbiter med fallskjerm over Kreml,» legger Vance til.

I Pentagon jobber de med logistikken: baner, tidsplaner, tusenvis av dobbeltostemenyer osv. Visuelle gjengivelser viser hvite fallskjermere som slipper dampende esker mens reklamekolibrier flyr over hodene deres. Trump er i syvende himmel:

«Vi filmer alt! Slogan: ‘Med Putin, krig; med Trump, burgere!’»

«Hva om operasjonen ikke har noen effekt?»

Trump har et klart svar:

«Jeg skal lage min egen pris: The Trophy of Peace™. Med en liten gylden burger på toppen.»

30- Angrep på Oslo rådhus

Så snart Nobelkomiteen hadde uttalt ordet «Putin», hørte Amerika «forræderi».

I løpet av få timer feide en bølge av røde caps over sosiale medier: «STOPP TYVERIET – GI NOBELPRISEN TIL TRUMP!»

Hundretusener av fans som var overbevist om at de skandinaviske elitene hadde manipulert valget, organiserte seg. Noen av dem bestemte seg for å gjøre en fredelig pilegrimsreise til Oslo. Deres slagord: «GJØR NOBEL STOR IGJEN MED TRUMP ![10]»

Fly ble chartret fra flere flyplasser i store amerikanske byer. Ombord: flagg, burgere, plakater og en entusiasme som ville gjort enhver valgkamparrangør i Dallas grønn av misunnelse.

To måneder før Nobelprisutdelingen ankom de første tilhengerne Oslo, blendet av snøen, fjordene og de lokale kvinnenees blonde skjønnhet.

På Rådhusplassen er det fest: patriotiske sanger, boder som selger velsignede pølser, selfies med Alfred Nobel-lookalikes kledd som MAGA-influencere. Oslo har ikke sett slik begeistring siden oppfinnelsen av syltet sild.

Men alt går i oppløsning når en overivrig patriot roper:

«Vi vil se Nobelkomiteens dokumenter!» og en rolig nordmann svarer:

«Det er ikke nødvendig. Dommerne her er ærlige.»

En fatal feil!

Folkemengden brøler, plakater flyr, frosne chips blir prosjektiler. Det organiseres et forsøk på å invadere rådhuset fredelig, med folk som dytter og sklir på de frosne brosteinene: det er Capitol Hill 2.0, fjord- og torsksversjonen. Kameraer fra hele verden fester seg på opptøget. Seertallene eksploderer. Det samme gjør potetgullet.

Noen timer senere skriver det norske politiet, stoiske og litt frosne, rapporter med sveitsiske urmakere presisjon. Orden er gjenopprettet.

I Washington reagerer Trump umiddelbart, med et smil på TV og en festlig brunfarge:

— Jeg har ingenting å gjøre med disse mindre urolighetene i Oslo. Mine tilhengere er bare... veldig entusiastiske. For mye fred gjør dem nervøse, det er et typisk amerikansk fenomen. Jeg sympatiserer med nordmennene, og jeg vil sende dem gratis ketchup, spesielt designet for å passe til deres utmerkede røkt laks.

Han ser inspirert ut:

— Jeg gratulerer selvfølgelig Putin. Men den virkelige Nobelprisen er den vi bærer i våre hjarter. Og min skinner som en cheeseburger under frihetens sol.

Hans uttalelse sendes med den amerikanske nasjonalsangen i bakgrunnen, en nordisk ukuleleversjon.

Roen er tilbake i Oslo. Nordmennene rydder uforstyrret torget i stillhet – og plukker forsiktig opp de røde luer som har falt i snøen. Trumps fans forlater derimot stedet fornøyde:

— Vi kommer tilbake! Norske kvinner er hyggelige!

Oslo-avisene har nøkterne overskrifter:

— «Fred belønnet, Amerika sluppet løs.»

31- Trump i Oslo

Etter den vennlige demonstrasjonen fra hans tilhengere for å protestere mot «Nobel-skandalen», bestemmer Donald Trump, iherdig som en selvbrenningsflekk og overbevist om sin sjarm og overtalelsesevne, seg for å fly til Oslo selv, personlig.

Hans mål: å kreve tilbake sin Nobels fredspris. Hans slagord: «Gjenopprette Nobels storhet
«

Med håret stylet som en brent marengs går Trump om bord på Air Trump One, ledsaget av en hær av rådgivere, en personlig frisør og koffertene fulle av mapper... og nødcheeseburgere.

Landingen hans skal være diskret og diplomatisk, men på rullebanen i Oslo går han frem som en erobrer. Medlemmene av Nobelkomiteen, for høflige til å flykte, hilser ham med en ærbødighet som grenser til panikk. I mottaksrommet er stemningen merkelig: frosne smil, glassaktige øyne, en nesten urovekkende ro. Komitéformannen trer frem, med myk stemme og glitrende øyne:

«Mr. Trump, for en ære, for en glede, så snilt av deg å komme og besøke oss!»

Trump rynker pannen:

«For snilt. Når folk er for hyggelige mot meg, blir jeg mistenksom. Hva skjuler dere?»

Rolig som en munk som kommer ut av meditasjon, forklarer presidenten for Nobelkomiteen:

«Vi skjuler ingenting. For å være ærlig, kan vår vennlighet skyldes virkningen av viruset.»

«Viruset? Det russiske viruset? Det 'vennlige' viruset? Tuller du?»

«Overhodet ikke. En russisk diplomat smittet oss alle. Siden da har vi vært veldig fredelige.»

De andre medlemmene av komiteen nikker med Bambi-smil. En av dem erklærer høyt:
«Vi elsker alle, selv tidligere amerikanske presidenter. Vi har allerede belønnet mer enn én tidligere!»

Trump trekker seg tilbake, fortsatt nervøs:

«Men dere har blitt nordiske hippier! Jeg vil ha klare forklaringer! Hvorfor Putin og ikke meg?»

Nobelkomiteens president rømmer seg, fortsatt fredelig:

«Vel, da viruset rammet oss, styrket det vår empati, vår mildhet, vår tro på indre fred. Så vi stemte på den som virket mest... Zen.

«Zen?» roper Trump. «Er Putin Zen? Han rir på hest med bar overkropp for å skremme bjørner!

«Nettopp,» svarte presidenten rolig, «han sluttet fred med bjørnene. Og med seg selv. Det er veldig vakkert, ikke sant?»

Trump, rød som en overkokt Big Mac, reiser seg:

«Dette er en biologisk konspirasjon mot meg! Dere har alle sniffet på vennlighetsviruset! Jeg vil ha et uforurensset, tøft, autoritært, krevende komité, en ekte komité i amerikansk stil!»

«Vi benekter ikke dine fortjenester, Mr. Trump,» svarte komitéformannen, «men vi foretrakk president Putins tilnærming til å skape fred, og det var viruset selv som inspirerte vår beslutning, ikke noen form for konspirasjon eller feil i stemmetellingen.»

Stilt overfor komiteens fredelige ro, ombestemmer Trump seg:

— Da skal jeg prøve den forurensede urteteen deres. Eller rettene sagt, gi en prøve til mitt medisinske personale.

Formannen, uforstyrret, gir ham en kopp økologisk urtete:

— Prøv denne selv, Mr. Trump. Det er en kamilleinfusjon, med hilsen fra den russiske ambassaden. Du skal se, den er veldig avslappende...»

Trump nøler, smaker på den... og ansiktet hans mykner for et øyeblikk. Han mumler:

«Det er ikke dårlig... Kanskje jeg også kunne inngå fred med dette, for å forhandle om andre avtaler rundt om i verden?

Så tar han seg sammen: «Nei! Dårlig idé! Jeg vil heller vinne en ren krig enn en smittsom fred!»

Men når han tenker på de fremtidige valgkampene han må gjennom, får han en annen idé:
«La legene mine ta en prøve av viruset ditt. Jeg har en følelse av at det kan være nyttig for meg!

Og han vender seg mot sin kommunikasjonsansvarlig og forklarer planen sin med lav stemme:

— Dette vil hjelpe oss i mellomvalgene, som ser ut til å bli spente. Vi skal lage en amerikansk modell som er «sterkere, raskere og mer lønnsom» med slagordet «La oss gjøre Amerika enda mer velvillig», i håp om at denne amerikanske versjonen vil være effektiv ved valgurnene.

Da han så ham gå, pustet komitéformannen, som fremdeles så lykkelig ut, lettet ut og erklærte rolig:

— Han er ikke immun. Men jeg håper det ikke varer. Vennlighetsviruset finner alltid en vei inn.

I korridoren virker et diskret nys, etterfulgt av «Gjør kjærligheten enda sterkere!», å gi ham rett. Men det er bare falsk alarm, for Trump-fenomenet er motstandsdyktig mot all smitte.

32- Prisutdelingen

Desember har kommet, kald, tørr og lys i Oslo. Det er den store dagen for den offisielle Nobelprisutdelingen. Snøen dekker takene som en ny duk, klar til å ta imot Nobel-middagen. Byen summer av liv, for aldri før har Nobels fredspris vært så overraskende.

På morgenen før seremonien gjør Putin seg klar i hotellsuiten som er reservert for ham. Han justerer nøye sitt turkise slips – som han nå anser som den offisielle fargen på fred – under oppsikt av legen Yvan, som måler temperaturen hans hver time for å overvåke intensiteten av viruset i kroppen hans, i tilfelle den velvillige bestemmer seg for å komme på et siste lite besøk.

I hotellets lobby møter Putin Zelensky. Sistnevnte har byttet ut sin khakifargede genser med en mørk dress. De to mennene utveksler et høflig, litt anspent håndtrykk. De blir begge eskortert til Oslo rådhus, mens et brassband spiller en ganske dissonant versjon av den europeiske hymnen.

I den store seremonihallen ønsker Nobelkomiteen gjester fra hele verden velkommen. Journalister, som er samlet på tribunen, hvisker allerede og utveksler nyheter om hvorvidt det velvillige viruset er til stede i rommet.

Rådhuset summer som en bikube drevet av kongelig gelé. Under lysekroner som skinner sterkere enn et gullsmedvindu og mellom flagg som er stilt opp med militær presisjon, finner ministre, diplomater, skandinaviske prinser, tidligere nobelprisvinnere, journalister og noen få nysgjerrige tilskuere som har klart å skaffe seg adgangskort, veien til sine plasser.

På første rad sitter Putin og Zelensky side om side og utveksler en subtil dans av blikk som kombinerer mistillit, forsiktighet... og et snev av ironi. Mellom dem fungerer Sergei Shoigu som megler, og lener seg først mot den ene, så mot den andre, som en vert som sørger for at ingen av dem mangler petits fours.

President Trump er derimot påfallende fraværende, offisielt oppholdt av «absolutt avgjørende» møter i Washington. Komiteen tok imot nyheten med et lettelsens sukk: i det minste var det ingen fare for en improvisert invasjon av overivrige fans.

På det avtalte tidspunktet steg komitépresidenten opp på podiet med samme høytidelighet som en dirigent som entrer scenen. Han rettet på sløyfen, rømte seg for å varme opp barytonstemmen, skannet rommet med et feiende blikk og, som en general klar til å tale til sine tropper, erklærte han til slutt:

«Deres Høyheter, Deres Majesteter, statsledere, representanter for ulike land, ærede gjester ...»

Han gjorde en dramatisk pause, slik at alle fikk tid til å betrakte støvpartiklene som danset i rampelyset. Hele salen holder pusten... bortsett fra en eldre norsk diplomat, som allerede snorker som en sliten dieselmotor, og som en pressesjef uten hell prøver å vekke diskret.

«Det er en stor glede å være her i dag for å dele ut Nobels fredspris,» fortsetter presidenten. I år måtte komiteen vår tilbringe noen søvnløse netter – og dere vet hvor lange de er her om vinteren! – for å velge blant nesten to hundre nominerte. Og likevel... mirakel! Oplysning! Total enighet!

Han retter seg opp, spenner brystet og legger til:

«Vi har enstemmig valgt en mann med en karriere som, for å si det mildt, er... la oss si... atypisk. En mann som ingen forventet å se i denne rollen, litt som å se en løve dukke opp på Nordpolen. Mine damer og herrer, i dag hedrer vi Russlands suverene leder, Hans Eksellense Vladimir Putin, for hans innsats for å fremme fred etter den vanskelige – og særlig lange – perioden med konflikt med Ukraina.

I rommet nikker noen høytidelig med hodet, mens andre diskret leter etter et kamera for å sjekke at dette ikke er et reality-TV-program. Sergei Shoigu retter på slipset, mens Zelensky løfter et øyenbryn, kanskje i overraskelse, kanskje i filosofi, kanskje fordi han allerede tenker på hjemreisen til Kiev eller bare på middagen som skal følge.

Det bryter ut noen runder med applaus, blandet med diskrete plystrer. Det ser ut til at noen få Trump-tilhengere har sneket seg gjennom inngangskontrollen.

— Vår prisvinner, som vi forestilte oss var mer kjent med stridsvogner enn mikroskopiske fortryllelser, har klart å temme — med en politisk teft verdig en gammel rev — et virus med et navn som nesten er for søtt til å være sant: «Benevolent». Hvem ville for noen år siden ha veddet på at verdensfreden ville avhenge av en mikroskopisk organisme, som reiser muntert

fra kylling til håndtrykk, fra spytt til klem? Takket være sin refleksjonsevne, sin utholdenhet og, la oss si, sin forbliøffende åpenhet overfor dette lille biologiske mirakelet, har Hans Eksellense Vladimir Putin vist at krig noen ganger kan oppløses som en sky på en klar himmel. Han hadde den stille dristigheten til å la dette merkelige viruset blomstre ... og til å dempe våpenstøyen selv når den militære situasjonen var gunstig for ham.

— Vi vurderte å gi prisen til viruset selv. Men det ga oss ikke noen postadresse. Og å invitere en mikrobe til Oslo og henge en medalje rundt halsen på den ville vært litt av en bragd! Så vi valgte å hedre mannen som lyttet til legen sin... og som, etter et ufrivillig fall i koma så dypt som en polarnatt, våknet forvandlet.

Atmosfæren i rommet blir mer avslappet. Putin senker blikket, synlig rørt.

«Deres Eksellense,» fortsatte presidenten, «De har tilbudt å dele denne prisen med Deres personlige lege og med president Zelensky. Vi vet at De skylder dem mye. Dessverre er reglene strenge. Bare ett navn kan stå på sertifikatet, men De har fortalt meg at en del av premiepengene vil gå til opprettelsen av et forskningssenter for dette viruset, som skal ledes av Deres personlige lege, dr. Yvan Smirnov.»

Forsamlingen applauderte.

I dag er vi derfor ikke bare Russlands statsoverhode, men to personligheter som har vært i stand til å gripe en enestående mulighet til å engasjere seg for fred, forståelse og broderskap mellom folk, ved å dra nytte av det klimaet av velvilje som dette viruset har skapt.

Taleren vendte seg mot forsamlingen og avsluttet:

— Fred tar noen ganger mystiske veier, og i år har den valgt veien til et virus. Måtte den forbli velvillig... og ikke mutere til «Grognon»-varianten!

Formannen for Nobelkomiteen trer til side, snurrer rundt som om han forlater et dansegulv, og gir plass til Putin. Putin går mot podiet, synlig imponert — kanskje like mye av rommet som av sin egen smoking, hvis revers er så skinnende at man nesten kan gre seg i håret på dem. Flere journalister vrir seg i en improvisert koreografi for å få bedre utsikt og fotografere ham.

Tsaren virker litt stiv, som om han ikke helt vet hvor han skal legge papirene sine. Hele forsamlingen stirrer på ham, halvt overrasket, halvt nysgjerrig, De venter på å høre hva han vil si i denne store salen i Oslo rådhus. Vil han snakke om slutten på en konflikt han anså som berettiget? Om Russlands storhet? Om sine moralske, politiske og økonomiske ambisjoner for landet sitt og for verden?

Med rask, men selvsikker stemme begynte prisvinneren sin tale:

— Deres Majesteter, Deres Kongelige Høyheter, mine damer og herrer... Jeg må begynne med en tilståelse: Hvis noen hadde fortalt meg for fire år siden at jeg skulle komme hit for å motta Nobels fredspris, ville jeg ha beskyldt dere alle for konspirasjon og fått dere overvåket dag og natt!

Det høres noen få undertrykte latter. Zelensky, som sitter på første rad, tillater seg et mer åpent smil.

— Og likevel er jeg her. Jeg førte en krig som jeg mente var rettferdig. Jeg tok noen svært vanskelige beslutninger. Så ble jeg smittet av et virus... og havnet i koma, hvor min bestemor dukket opp for meg og sa: «Vova, slutt med tullet og vær snill.» "

Smilene blir flere. Selv Choïgou, som vanligvis ikke er særlig demonstrativ, våger seg på et latterbrudd som høres ut som en lang halsrensing.

— Ja, jeg vet, det virker rart. Hvem kunne ha forestilt seg at noen få rampete molekyler skulle være mer effektive enn våpen eller diplomati? Det er ikke meg eller det jeg har gjort som bør feires, men det som i meg fikk meg til å se hva som fører til fred. Det er den lille gnisten som tente i kroppen min og opplyste den mørke delen av oss som får oss til å tro at makt oppnås med kanoner og droner.

I rommet blir smilene til anerkjennende nikk.

Toppen av skjemaet

— Jeg førte krig slik andre driver med sport eller gjør sit-ups: med dedikasjon, stahet og til og med en viss stolthet. Jeg fant grunner til å føre den, jeg anså det som nødvendig å utvide våre grenser, som om vi kunne sy sammen et tidligere imperium med droner og piggetråd. I mine øyne var det en rettferdig krig – eller i det minste rettferdig nok til å vekke spøkelsene fra fortidens storhet til live igjen.

Men et virus, så lite som et støvkorn, kom og kilte sjelen min. Det hvisket til meg at ekte storhet ikke måles i kvadratkilometer, men i fredelige hjerteslag. At å redusere stridsvogner, broer eller fly til ruiner aldri har brakt velstand, like lite som en storm får trær til å vokse.

Jeg forsto at erobringer med makt alltid etterlater en smak av kald aske... mens et imperium bygget på tillit, åpne gestus og ærlige ord kan utvides uten å skade noen. Vennlighet, vet jeg nå, er det eneste våpenet som ikke etterlater ruiner eller tårer – bare naboer som blir venner, og en verden som puster litt lettere.

Bunn av skjema

Nye tegn på godkjenning feier gjennom rommet som en mild vårbris, før vinneren fortsetter:

— Jeg dedikerer denne prisen til alle som har oppdaget at et enkelt virus – en liten budbringer av livets luner – kan vekke menneskeligheten vi trodde var begravet under fjell av krigersk retorikk. Jeg dedikerer den også til min venn Zelensky, som er her i dag til tross for mumlingen, bebreidelsene og de strenge blickene fra dem i hans land som ønsket å fortsette kampen for enhver pris. Han vaklet ikke i møte med kritikken, like lite som en eik vakler i en vårbris, og han gikk med på å gå ved min side i dette merkelige og nye øyeblikket. Måtte han bli hedret her like mye som meg, for jeg føler meg takknemlig for en vennlighet jeg ikke alltid har vist ham tidligere.

— Jeg er takknemlig overfor legen min, som forhindret meg fra å dø... i hvert fall ikke for raskt, håper jeg.

— Til slutt tenker jeg på president Trump, som utvilsomt gjerne ville sett sitt navn inngravert på denne medaljen, og som på sin fargerike måte utvilsomt ville fortjent det. Tross alt drømmer alle i dette store verdensscenen om en dag å høre fanfaren spille for dem... og han mer enn de fleste.

Forsamlingen applauderer enda hjerteligere. Yvan Smirnov er rørt. Zelensky nikker med hodet; han er ikke misfornøyd, men klar til å slå til hvis talen går av sporet.

Putin beroliger ham med sin konklusjon:

— Hvis jeg har akseptert den store æren du tilbyr meg i dag, må jeg fortelle deg hvorfor. De som, i likhet med meg, har opplevd den merkelige natten som er koma – den flyktige døden som man kommer tilbake fra lettere enn da man forlot den – har fått et glimt av andre horisonter enn de de trodde de kjente. Der oppdaget jeg en verden vevd av vennlighet, generøsitet og fred, en verden jeg aldri hadde tatt meg tid til å se ordentlig på.

Det er denne verden jeg ønsker for hver og en av dere. Det var denne verden som inspirerte meg til å forlate min nabos territorium og begynne å bygge sammen med ham en fred som ikke ville smuldre ved første vindpust. Og i dag gratulerer jeg meg selv med dette... og jeg gleder meg som en mann som endelig har funnet det han lette etter uten å vite det.

Han legger til, henvendt til Nobelkomiteen:

«Ved å tildele meg denne prisen har medlemmene av komiteen gjort et sjenerøst og modig valg. Jeg takker dem fra dypet av mitt hjerte. Mange andre enn meg selv fortjente denne prisen.»

Og han avslutter med disse ordene:

«Til slutt vil jeg takke viruset som har lært oss denne leksen, og jeg ber om at det ikke forsvinner for fort. Jeg håper det hører meg!»

Han reiser seg, synlig rørt. Høyt applaus fyller rommet.

Publikum, som hadde sittet igjen med et kaldt og hardt inntrykk av denne suverene, hadde tydeligvis ikke forventet en slik uttalelse. Men viruset hadde gjort sitt.

Putin vender seg mot komitéformannen, som inviterer ham til å komme frem. Rommet følger med. Blitzene går av. Formannen er i ferd med å fortsette med den offisielle overrekkelsen av medaljen og diplomtet.

«Deres Eksellense, vennligst kom frem og bøy deg», ber han.

«Og motta denne medaljen og det offisielle diplomtet, vakkert kalligrafisk utformet.»

Putin tar imot diplomtet og veier det i hendene.

«Det er tykkere enn en presidentordre», kommenterer han og viser det frem for kameraene.

Zelensky reiser seg og klatrer opp på podiet for å håndhilse på ham, mens publikum gir ham stående ovasjoner.

33- Zelenskys tale

Når den offisielle medaljen og dokumentet er overrakt Putin, tar Zelensky ham i armen i en teatralisk gest og går deretter fram til mikrofonen:

— Mine damer og herrer, erklærer han, jeg har lenge trodd at denne dagen ville være mer sannsynlig på Mars enn på jorden. Men siden vi er her, bekrefter jeg at Vladimir fortjener denne utmerkelsen. Vel... i det minste halvparten av den. Den andre halvparten er for dette forbannede viruset eller for meg! Og så tenker jeg også på de i Amerika som støttet oss!

«Vi har allerede diskutert dette,» avbrøt komitéformannen, «vi kommer ikke til å tildele en medalje til et usynlig virus eller andre personligheter!

«Men vi kunne i det minste sende dem et postkort,» legger Zelensky til.

Latteren bryter ut igjen.

Kameraene ruller, blitzene blinker. De to tidligere fiendene poserer side om side under Nobelkomiteens banner. Mot den blå og gullfargede bakgrunnen glitrer ordene «PAX» som et lykkelig varsel.

Plutselig, uten forvarsel, går Zelensky opp på podiet, tar mikrofonen og legger en tekst foran seg. Han vender seg mot Putin og synger en sang han har komponert selv, med det talentet og de gestene som har gjort ham berømt som skuespiller:

Våre veier krysser hverandre... som to sjeler i natten.

Vi mistet hverandre, vi ble såret... men vi er fortsatt her.

Måtte fortidens feil forsvinne i vinden,

Måtte de forsvinne forsiktig... som et døende ekko.

Måtte slagmarkene som en gang var befattet med blod

Bli steder for liv og uskyldig lykke.

Måtte den infernalske støyen fra våre dødelige våpen

Overalt bli forvandlet til vennlige sanger.

Må fred spire i våre hjerter,

må den bekjempe smerten!

Må våre stemmer bære gjennom natten,

et rop som sier: «Vi gjenoppbygger!»

Farvel, sinne! I glede kjemper jeg.

Jeg velger lyset som oppløser all sorg!

Må jorden vi trår på avvise våre kriger,

Må den pryde seg med rytmer, farger, vakre melodier.

Må en verden uten hat endelig oppstå i morgen,

Som en blendende gave, beskyttet av våre hender.

I går, store tsar, var du en rival

La oss nå forfølge et nytt ideal.
Må våre stemmer svare hverandre, glødende, frigjorte...
For å bygge sammen, synge og feire
Det felles vennskapet vi kaller FRED!

I et hjørne av rommet tørker doktor Yvan, rørt, bort en tåre og hvisker til sin nabo:
«Kan du tro det? Alt dette takket være et lite virus, høy feber og en vakker inspirasjon!
Atmosfæren er glad, nesten lettsindig. Det blir kunngjort at den offisielle middagen vil bli servert rundt klokka 20. Putin og Zelensky omfavner hverandre før de går ned fra podiet, hånd i hånd. Seremonien er over. I en høytidelig tone avslutter komiteens president:
«Måtte denne Nobelprisen være et symbol. Et virus kan forsvinne, men godhet må aldri dø ut.

En side av historien er nettopp skrevet ... i et utbrudd av lys og godt humør.

Før han begir seg til den offisielle middagen, blir den russiske monarken omringet av dusinvis av journalister som er like ivrige som spurver som kaster seg over frøene som kastes til dem. Han går med på å svare bare den raskeste som har sneket seg inn ved siden av ham, og kunngjør til de andre at det vil bli holdt en pressekonferanse dagen etter.

Den dristige journalisten, stolt over å ha vunnet førsteplassen, skynder seg å stille spørsmålene sine:

«Kan du fortelle oss hva du tenkte da du bestemte deg for å avslutte denne krigen med naboen din, når du var i en posisjon hvor du kunne beseire ham?»

«Jeg sa jo at å falle i koma er som å ta en liten tur til etterlivet uten å gå gjennom de administrative formalitetene. Du kommer ut av det fullstendig forandret, og innser at allmakt ikke er i nærheten av å være like fantastisk som livet og alle de vidunderlige tingene det gir oss. Det viruset hvisket det i øret mitt... så å si.

— Var det ikke magi eller en slags mystisk eller religiøs opplysning som forvandlet deg? Kan du være offer for hekseri?

— Overhodet ikke! Det er en erkjennelse av en indre stemme som dette fantastiske viruset nådig har gitt deg, og som setter orden på tankene dine. Hvis du vil se det selv, kan du faktisk smitte deg med dette viruset raskt, forutsatt at du fortsatt kan finne noen som er positiv og kan smitte deg! Epidemien varer kanskje ikke lenge. På den måten får du det beste svaret. ... Det var det, takk. Jeg blir kald. Jeg må gjøre meg klar til middag. Og som du vet, kan du ikke spise en offisiell middag alene!

Dagen etter seremonien befinner de to tidligere fiendene seg bak et langt podium dekorert med hvite orkideer og gylne bånd. Foran dem står en sverm av journalister fra hele verden. Kameraer, mikrofoner og teelinseobjektiver durrer av utålmodighet.

Seremonimesteren rømmer seg:

«Mine damer og herrer, vi åpner denne felles pressekonferansen med Nobels fredsprisvinner og Ukrainas president, Volodymyr Zelensky. Vennligst hold spørsmålene rimelige... og innenfor den tildelte tiden!»

En tysk journalist reiser seg umiddelbart:

«Herr Putin, tror du det velvillige viruset kan spres til andre konfliktområder, som Midtøsten eller Afrika?»

Putin smiler litt:

«Hvis jeg kunne, ville jeg ha puttet det velvillige viruset i en sprayboks og sprayet det rundt FN-podiet. Men dessverre finnes det ikke i aerosolform ennå.»

En fransk journalist følger opp:

«Herr Zelensky, angrer du på at du ikke delte denne prisen offisielt med Putin?»

Zelensky trekker på skuldrene:

— Vel... nei. Halvparten hver er aldri praktisk. Kan du forestille deg å sage medaljen i to? Når det gjelder premiepengene, foreslo jeg Vladimir at vi skulle opprette en liten gjensidig kreditt: jeg for å gjenoppbygge veiene mine, han for å gjenoppbygge sitt omdømme...

Igjen, noen sympatiske latter.

— Hva med å dele den med Donald Trump?

— Det er under arbeid, men du vet, han er litt av en ustabil karakter!

En ung norsk journalist spurte da:

«Herr Putin, hva har skjedd med det velvillige viruset? Er det borte for godt?»

Putin sukket dramatisk:

«Akk... det blir stadig sjeldnere. Forskere sier at det er i dvale. Det sagt, har jeg rådet legen min Yvan til å oppbevare noen ampuller i fryseren. Og vi har nettopp gjort det som er nødvendig for å sikre at det snart sprer seg til Amerika! Og med det som er igjen av dette viruset, skal vi prøve å finne kandidater til å skape fred andre steder hvor det fortsatt raser krig.

Yvan, som sitter på første rad, gir tommelen opp i godkjenning.

En amerikansk journalist spør:

«Mine herrer, dere snakker mye om fred, men hva vil skje med leiesoldatene og enhetene som fortsatt er fiendtlige?»

Zelensky svarer raskt:

«Vi har planlagt gruppeterapitimer. Vladimir vil synge kosakkballader mens jeg spiller gitar. Og hvis det ikke er nok, vil vi smitte dem med Den Godhjertede.»

Putin er enig:

«Og hvis det ikke lykkes ... vil vi sende dem på gjeddefiske med min viltvokter. Han er formidabel!»

DEL 3: STORMIG VÆR FOR NOBELPRISEN

34- Fredens trompet

Tilbake i Det ovale kontor kort tid etter Putins nobelprisutdeling, som han ikke deltok på, men fulgte med på fra avstand, sitter Trump bak en haug med aviser og foran mer enn et dusin fjernsyn.

Han banker på avisene og kommer med sine egne kommentarer foran sine medarbeidere:

«Putin fikk endelig Nobels fredspris. Og han nektet å dele! Urettferdig! Jeg matet folket, jeg slapp ned tonnevis av mat og utmerkede hamburgere... og han? Ingenting!

Vance prøver å roe ham ned:

«Kjære president, du kunne være et eksempel på tålmodighet og dyd...»

«Tålmodighet? Dyd? Nei, Vance. Siden det er slik det er, skal jeg skape noe nytt. Noe stort. Større enn Nobels fredspris. Mer... Trump!»

Hannah gjetter: «Du mener... en pris?»

«Nettopp! Trumpel-fredsprisen!» Og gjettt hva? Jeg blir grunnlegger, jury og den første vinneren!

Douglas kommer med en litt ironisk kommentar:

«Du kan også kalle juryen 'Trumpel-komiteen'. Det vil være veldig troverdig.»

«Bedre enn troverdig! Det vil garantert komme på forsiden! 'Trump oppretter Trumpel-fredsprisen og kroner seg selv'. Jeg blir udødelig.

«Og har du tenkt på å tjene penger på denne prisen, kjære president?» spør den økonomiske rådgiveren. «En lisens til å selge trofeer, medaljer eller til og med sjokoladefigurer?»

«Selvfølgelig! Trumpel of Peace vil være overalt: kontorer, skoler, fastfood-restauranter... Vi skal gjøre denne prisen til en svært lønnsom virksomhet!»

Vance rynker pannen:

«Og på et åndelig plan. Har du tenkt på det?»

«Gud elsker fred...» erklærer Trump stolt, «og han elsker burgere. Og han vil elske Trumpel of Peace også. I morgen vil vi se i avisene: 'Trumpel of Peace: én president, én pris, én legende.' Ingen vil kunne ignorere det!» Og ingen vil engang snakke om Putins Nobelpris lenger.

Hannah, som ikke mangler fantasi, foreslår å lage et TikTok-filter med airdrops som faller fra himmelen, som humanitære fallskjermhopp.

Trump er begeistret:

«Det liker jeg! Vi skal vise verden at mens Putin fikk Nobelprisen, er det jeg, Trump, som oppfinner fred... og alt annet!»

Alle nikker, noen med moro, andre med forferdelse. Trump anser suksessen som allerede sikret. Hans venn Douglas er mer forsiktig. Han hvisker i Vances øre:

«Internasjonal diplomati har blitt fastfood.» Det er det! Det er gjort!

Til lyden av patriotisk fanfare som går over i en fastfood-jingle, forlater disse høytstående lederne Det ovale kontor.

Tilbake på Mar-a-Lago etter møtet tar Trump, fremdeles litt beruset, sin gulltelefon og ringer Kremles hemmelige nummer, uten å tenke på tidsforskjellen.

Putin, med rolig, søvnig stemme:

«Hallo? Donald? Hva skjer?»

Trump, som roper fra første sekund:

«Vlady! Min venn! Gratulerer igjen med den... falske Nobels fredsprisen du stjal! Men hør her, jeg har en fantastisk idé...»

«Hvilken idé?» spør Putin.

«Du har den, men du selger den til meg. Ja. Jeg kjøper Nobelprisen din! Jeg har hoteller overalt, golfbaner overalt, jeg gir deg alt du vil ha. En Trump Tower i Moskva? To! Tre! Med en sauna i massivt gull og en McDonald's inne!»

«Jeg kan ikke selge en Nobelpris, Donald. Det er ikke en hamburger eller en litiumgruve.»

«Ok, ok, la oss gjøre en byttehandel. Du gir meg Nobelprisen, og jeg gir deg... hold på hatten... Alaska! Vel... jeg har den ikke lenger, men jeg kan fortelle fansen min at den er din. Avtale, ikke sant?»

Putin morer seg med å spille med:

«Jeg foretrekker Krim, det har varmere hav og det er allerede mitt.»

Trump fortsetter og hvisker:

«Ok... hva om jeg låner deg Melania? Vel... bare for en helg. Og jeg legger til en golfbane i Florida. Og gratis hamburgere for resten av livet.»

Putin blir alvorlig:

«Donald, hvorfor vil du ha denne Nobelprisen?»

«Fordi jeg også vil være med på bildet med duen for ettertiden! Og for å kunne si at jeg er 'den fredeligste mannen i historien'!»

«Du, fredelig? Er det derfor du bombet Iran, for å få denne prisen?»

«Nettopp! Jeg førte krig... for fred! Det er et flott konsept, ikke sant?»

Putin vil komme til poenget:

— Jeg skal tenke på det... Har du noe annet å tilby meg?

Trump, litt panisk etter å finne en annen gave:

— Um... Jeg kan gi deg... Twitter! Vel... X! Vel... hvis Elon Musk sier ja...

Han går tilbake til sengen.

Klokka 3 om natten, i Mar-a-Lago, ringer Trump, i rød pyjamas brodert med «Peace Maker», Putins nummer for femte gang. Han holder en notatbok full av tvilsomme beregninger og et kart over oljerørledninger tegnet med tusj.

Putin svarer, utmattet:

— Donald... du igjen?

— Vlady, hør her! Dette er mitt endelige tilbud, et historisk tilbud. Et tilbud som vil ryste Wall Street, Trump Tower og få duene til å fly fra Markusplassen i Venezia!

— Mener du virkelig det?

— Jeg kjøper oljen din. All sammen. Hver eneste dråpe! En livstidsavtale! Jeg betaler mer enn noen andre. Mer enn Kina, mer enn Europa, mer enn det Biden tilbød deg med sine ynkelige små dollar!

— Og... i bytte?

— I bytte gir du meg Nobelprisen din. Du sier: «Trump er den fredeligste mannen i verden, han fortjener prisen min.» Og bang! Jeg vil gå inn i historien, i skolebøker, museer, samlinger av gullstatuer og alt det der!

— Og hvordan har du tenkt å betale?

Trump, stolt av seg selv:

— Med MAGA-caps! Med Trump-biffer! Og med livstidsrabattkuponger til hotellene mine. Du vil elske det, og det vil vennene dine også!

— Og hvordan vil finansmarkedene du har investert i reagere?

Trump blir begeistret:

— De vil eksplodere! Tradere vil gråte av glede! Duer i Venezia vil fly bort og applaudere! Og Wall Street? Bam! Det vil kollapse av lykke!

— Donald... er du klar over at du tilbyr å selge meg en Nobelpris i bytte mot hamburgere og glade duer?

— Nettopp. Og det er fantastisk. Alle elsker duer.

Han blir hysterisk. Han slår på nattbordet sitt:

«Hør på meg, Vlad! Hvis du nekter å selge meg Nobelprisen din... vil jeg umiddelbart opprette min egen fredspris. En fantastisk, enorm pris, den største og mest lukrative i historien! Alt er klart. Den er allerede under utvikling.»

Putin, ironisk:

— Og hva skal du kalle den?

Trump, stolt:

— Trumpel of Peace! Med hodet mitt på. Og glitter. Og den vil være av massivt gull. Ikke som den norske greia di som ser ut som en kasinomynt!

— Det er originalt! kommenterer Putin...

— Og jeg gir den til deg, Putin! Ja, deg! Men bare hvis du drar tilbake til Oslo og forteller alle: «Den virkelige prisen er den Trump skal gi meg. Den andre, den jeg fikk i Oslo, er ikke verdt en kopek.» Det blir overskriftsnyheter på alle TV-stasjonene. Fox News vil være ekstatiske!

Putin, underholdt:

«Interessant... og hvor mye er prisen din verdt?»

— En milliard. Nei... to! Med en gullbarre stemplet med initialene dine, en sveitsisk Rollux-klokke og gratis golf på Mar-a-Lago resten av livet. Som en ekstra gave, et ubegrenset abonnement på Trump-biffer. Og jeg skal få pris-trofeet gravert med: «Putin, Trumps beste venn». Hvis du vil, betaler jeg deg i Social Truth-aksjer hvis Musk samtykker.

«Og hvis jeg nekter?» spør Putin.

«Da oppretter jeg Trumpel War Prize... og gjett hvem som blir den første vinneren? Du! Med et bilde av deg uten skjorte på en tank. Ikke så bra for imageet ditt, hva?»

Putin ler hjertelig:

— Du er gal, Donald. Men... jeg liker det. Send meg prosjektet ditt på e-post.

Tjue dager senere kommer det en nyhetssending på CNN, Fox News, BFM og til og med på Rossiya og TV Centre. Media går amok: «Trump og Putin i åpen krig... for fred!»

Bilder sirkulerer på alle nettverk: Trump vifter med en plastdue foran Mar-a-Lago, og Putin rir på en isbjørn i Sibir, med en olivengren mellom tennene.

Kommentatorene overgikk seg selv:

«Trump tilbød Alaska, to golfbaner og Melania for å overbevise Putin om å gi fra seg Nobelprisen.»

På Twitter/X var #NobelGate en verdensomspennende trend. Et meme sirkulerte som viste Putin og Trump som dro i samme due ved vingene. Fuglen skrek: «Slipp meg, idioter!»

Nobelkomiteen, i panikk, utsteder en offisiell uttalelse:

«Vi minner om at Nobels fredspris ikke kan overføres eller byttes mot biff, gulltårn eller abonnement på Social Truth.»

Neste dag i det samme ovale kontoret med skjermer overalt. Trump har ikke nok øyne og ører til å følge med på alle avisene som skriver om ham.

«Se på dette! ‘Trump oppfinner Trumpel of Peace og kroner seg selv’. London, Paris, Tokyo... Alle snakker om meg! Ingen snakker om Putins Nobelpris lenger!»

«Og på sosiale medier,» sier Hannah, «har det gått viralt: #TrumpelOfPeace, #BurgersForPeace...»

Vance mumler mellom bønnene:

«Gud må være overrasket...»

Jeg visste det, sier Trump:

«Gud elsker det! Burgerne, selvfølgelig... og sannsynligvis meg.»

Internasjonale kommentarer ruller forbi ham i raskt tempo.

På en tysk TV-kanal som er like seriøs som en luthersk pastor, er de skeptiske:

«Ekspertene lurer på: kan man tildele seg selv en pris som dette uten et uavhengig komité?»

På Twitter er en programleder for et matprogram entusiastisk:

«Trump lover sjokoladetrofeer og kaviar i fin gullinnpakning.»

Samtidig uttaler en japansk journalist mer nøkternt:

«Verden ser på president Trumps initiativ med forundring... og underholdning.»

Deretter gjennomgår vi kommentarene og klippene som er lagt ut på TikTok. En ung influencer kunngjør de kommende tilbudene:

«Venner, Trump tildeler seg selv en Nobelpris og lover hamburgerdrops og gulltrofeer. Mer info på #TrumpelChallenge, #PeaceWithCheddar...»

En fan hevder at Putin selv likte dette TikTok-klippet, «ingen garanti for ekthet», kommenterer en følger!

Trump er ikke beskjedent i sin triumf:

— Ser dere? Hvis Putin nekter, skaper jeg. Det er jeg som fordeler fred! Med hamburgere og en selfie.

Vance er litt desperat, religiøst sett, men beundrer ham politisk, mens Hannah er henrykt:

— Det er perfekt for internasjonal kommunikasjon: diplomati, humor og hurtigmat.

Meldinger i tre D-er og tre B-er: Burgere, gode intensjoner, buzz.

— Nettopp! innrømmer Trump. Verden vil ikke lenger kunne ignorere Trumpel of Peace. Og i morgen sender vi nuggets til Oslo og Moskva til Putin. Bare for å minne alle om hvem som har ansvaret for fred... og god stekt mat.

Patriotisk fanfare og lyden av fritrygryter sprer seg på sosiale medier, med burgere som faller fra himmelen som bakgrunn. Store hashtags ruller forbi: #TrumpelDeLaPaix, #BurgersPourLaPaix, #MakePeaceDeliciousAgain.

35- Kommentarer fra Nobelkomiteen

I rommene hvor medlemmene av Nobels fredskomiteé møtes, er stemningen alvorlig, seriøs og til og med svært høytidelig, da det gjelder å forsvare Nobels og hans prises ære. Sesjonen filmes live av norsk statlig fjernsyn.

Tre medlemmer av Nobelkomiteen dukker opp, ser veldig alvorlige ut, kledd i mørke dress, og stemningen er høytidelig.

«Mine damer og herrer,» kunngjør formannen for Nobels fredskomiteé,

«Etter å ha fulgt med forbløffelse president Trumps initiativ og hans ‘burgere for fred’-operasjoner, ønsker vi å avklare situasjonen.

Det første medlemmet av komiteen erklærer høytidelig:

«Nobels fredspris tildeles fortsatt etter svært spesifikke kriterier. Dessverre er selvkrøning ikke et av dem.»

Det neste medlemmet fortsetter noe ironisk, og prøver å være kortfattet:

— Og vi fraråder på det sterkeste å distribuere mat med droner i konfliktområder... selv om intensjonen er god og cheddarosten er av høy kvalitet.

Det tredje medlemmet snakker roligere:

— Til slutt er det fortsatt lovlig å opprette en «Trumpel of Peace»... så lenge den ikke offisielt kalles en Nobelpris og det ikke gjøres forsøk på å inkludere den i våre historiske arkiver.

Komitéformannen blunker til kameraet mens han legger til:

— Men vi hyller fantasien, kreativiteten og fremfor alt humoren som alt dette har brakt verden. Men la oss huske: ekte fred kan ikke måles i hamburgere, gullpokaler eller selfies.

Direktesendingen er over. Journalister og sosiale medier vender seg umiddelbart mot hashtagene: #TrumpelDeLaPaix, #BurgersPourLaPaix for å finne ut hva som skjer videre. Trump, filmet i sin forgylte stue, reagerer med sin vanlige alvor:

— Jeg forstår dem. De er redde for viruset. Men hvis de ønsket å belønne noe usynlig, burde de ha gitt meg prisen for min ydmykhet. Jeg er ydmykhetens inkarnasjon!

Han la til, med et strålende ansikt og i en nesten mystisk tone:

«Har viruset brakt fred i folks hjerter? Vel, jeg har brakt fred til menyene. Jeg gir mat til planeten, han nyser på den. Vi spiller ikke i samme liga.»

36- Trump smittet av viruset

På Mar-a-Lago nyser Donald flere ganger. Det er ikke bare en hvilken som helst nys, nei, men et høyt og tydelig atchoum!, ledsaget av et ømt smil og et:

— Beklager, kjære, for at jeg nyser!

Melania løfter et øyenbryn som er delikat fremhevet med mascara:

— Donald... sa du nettopp «beklager» til meg mens du nysset?

Han svarer drømmende:

«Ja, kjære... og jeg hadde til og med lyst til å takke journalistene.»

«Er det noe galt?» spør Melania bekymret.

Legene er usikre på diagnosen fordi viruset ennå ikke har spredd seg til Amerika. Men laboratorieteknikeren som fulgte presidenten til Oslo, fikk svært høy feber tre dager tidligere og har nettopp kommet ut av et koma som varte i flere timer. Legene undersøkte henne, og diagnosen er klar: det er det «velvillige» viruset som nettopp har immigrert til den nye verden, i strid med kontrollene og murene som er reist mot ulovlig innvandring rundt om i USA. Laboratorieteknikeren åpnet et av prøverørene som inneholdt prøver av viruset som var hentet fra Oslo for å sjekke tilstanden deres. Viruset var bare altfor glad for å slippe ut av fengselet sitt, og kastet seg straks ut og smittet henne uten å si fra. Viruset sirkulerer nå i maktens korridorer, og Trump ser ut til å ha utnyttet det.

Mens folk i Europa går tilbake til sitt vanlige gretne humør, i hvert fall de som har blitt spart for viruset, har Trump i Nord-Amerika ironisk nok blitt like mild og snill som et lam etter å ha kommet seg fra koma som gjorde ham stum i 2 timer, 59 minutter og 12 sekunder. Viruset som forsvinner andre steder, trives nå i presidentens land, og han har gjenopptatt sine tweets. Hans oppførsel etter sykdommen er tilbake til det normale. Han er mer vennlig og varm enn de mormonske predikantene som vandrer rundt i gatene i Washington. Og han har bestemt seg for å sende to høflige og vennlige brev:

Det første til Putin:

«Kjære Vladimir, du er en stor mann, en bror i fred. Jeg misunner deg hesten din og roen din. Behold prisen din, du trenger ikke å dele den i to, behold den hel som en god amerikansk sirloin-biff. Og så lover jeg å tildele deg Trumpel of Peace neste år med en hamburger og ketchup hvis du fortsatt tenker på meg og hvis du holder virksomheten vår i gang.»

Det andre til Nobelkomiteen:

«Takk for at dere valgte å belønne fred, selv om det ikke var jeg som mottok Nobelprisen. Takket være dere har jeg blitt smittet av viruset. Jeg er nå avhengig av vennlighet, og Melania takker dere.

Og hvis dere leter etter et godt hotell til neste seremoni, har eiendommen min i Florida et boblebad for 200 personer. Og jeg gir dere en spesialpris!»

Avisene går amok: «Vennlighetsviruset har rammet Det hvite hus! En roligere Trump er for snill! Det er slutten på en æra!»

37- Ny regel for Nobels fredspris

I Nobelkomiteen oppstår det en debatt for å trekke konklusjoner fra det som har skjedd. Atmosfæren er elektrisk: folk diskuterer, sukker og omskaper verden. Formannen, med trøtte øyne og brillene litt på skakke etter så mange søvnløse netter, forklarer situasjonen:

— Skal vi virkelig fortsette å krone statsoverhoder? spør han og ser opp mot taket som om han håper å finne guddommelig veiledning der, for vi har sett hva det kan føre til: en president som er rasende fordi han ikke ble valgt og som tror det kan kjøpes som en luksushamburger, en annen som tror han kan forhandle om prisen sin og tjene en formue på den... her er vi, involvert i diplomatiske stormer verdige en opera.

«Veldig sant,» sier et medlem av komiteen. «Kanskje vi bør feire de diskrete håndverkerne som lenge har arbeidet for fred, i stedet for de mektige som ikke trenger priser og som for det meste har lagt ambisjonene sine på hyllen som en gammel dress.»

«Perfekt!», legger en annen til. «Statslederne vil for en gangs skyld ta en tilbakeholden rolle. La oss rette søkelyset mot dem som arbeider for menneskehetens fremtid med nesten ingenting og mye mot.»

«Ja, men...», bekymrer en nervøs stemme. «Ved å gjøre beskjedne mennesker lykkelige, vil vi ikke ende opp med å se ut som nok en NGO med et fint logo?»

«Overhodet ikke!», svarer naboen. «Prisen vår vil kanskje ikke lenger være et løft for egoet til store ledere, men den vil forbli et respektabelt fyrtårn takket være sin synlighet. Mellom oss sagt, litt mindre glamour for dem og for komiteen vår, og litt mer for dem som aldri har hatt noe... det ville ikke skade...»

«Endelig er det noen som sier sannheten!» utbryter hans kollega og nabo. «Mindre publisitet for komiteen vår, mer for sakene som trenger det. Var det det du sa?»

«Akkurat! Hva mener presidenten vår?»

Presidenten, som en nordisk vismann som trekker sin dom fra en fjord i innlandet, nikker anerkjennende. Men et av medlemmene påpeker:

— Vær forsiktig med de mektiges følelser. De er som bjørner om vinteren: det er bedre å ikke vekke dem for brått. Så i dag skal vi bare si takk til Trump, som uten å mene det har hjulpet oss til å reflektere, og til Putin, som, som vi kan se, ikke har gjort store fremskritt med å slutte fred med andre naboer etter å ha mottatt årets pris.

Med denne bemerkningen i bakhodet kom forsamlingen frem til et kompromiss fullt av forsiktighet og nordisk visdom, som den oversendte til de ulike personene som er involvert i tildelingen av Nobels fredspris. Etter gjensidig avtale publiserte komiteen følgende uttalelse:

«Nobels fredskomite kunngjør at den i de neste to årene ikke lenger vil akseptere nominasjoner fra statsoverhoder, tidligere presidenter, konger, emirer, sultaner, angrende diktatorer eller andre som har hatt en atomknapp under skrivebordet eller ledet et stort land.»

« I denne perioden vil Nobels fredspris være forbeholdt dem som, utenfor rampelyset, arbeider for å lindre menneskelig lidelse, bevare planetens ressurser, mate de sultne, beskytte de svakeste og reparere konsekvensene av de mektiges til tider absurde beslutninger.

Denne uttalelsen hadde samme effekt som et jordskjelv i de forgylte salongene i verdensdiplomati.

I Mar-a-Lago glemmer Trump for noen minutter at han har blitt velvillig, og begynner å rope:

«Hva? Det kan de ikke gjøre! Denne prisen er laget for meg! For vinnere! De kan ikke utelate meg!»

Hannah, hans kommunikasjonsrådgiver, beroliger ham:

«Men Donald, dette er veldig bra for Trumpel of Peace, den eneste prisen som vil være igjen for ekte ledere, for autoritære statsoverhoder som vet hvordan man påtvinger fred med muskler, uten frykt for død og støy! Den vil bli enda mer verdsett av dine venner, og av deg selv, selvfølgelig, som til syvende og sist er fredens konge. Og du kan tildele den til deg selv når det passer deg. Du er et geni innen diplomatisk markedsføring!

I løpet av bare noen få uker blir Trump og verden med ham vitne til den enorme mediesuksessen til Trumpel de la Paix. På sosiale medier er hashtaggen #NobelPourLesVrais (Nobel for de ekte) mer enn viral; den er «trompetisk» viral, sier en journalist.

I Moskva sørger Putin for at han er helt våken før han hvisker foran fjernsynet:

«Det var uunngåelig. De er for snille i Oslo. De ga ham viruset uten å kreve betaling og uten eksportavgifter.»

Andre steder er reaksjonene blandede.

I Israel erklærer Netanyahu: «Veldig bra. Nå kan vi endelig fokusere på det som er viktig: ekte makt.»

I Teheran smiler en ayatollah hurt: «Utmerket! Mens de krangler om ingenting, vinner vi tid til å reparere sentrifugene våre for uranberikelse.»

I Frankrike er Macron usikker på hvilken vei han skal gå eller hvilken tale han skal forberede.

Bekymret for suksessen til Trumpel of Peace, og for å undergrave den urolige Donald Trump, lanserer flere store nasjoner sin egen fredspris:

- Kina kunngjør at de vil tildele Jade Dragon-prisen til de som forvandler konflikter til harmoni, akkurat som man forvandler en rå stein til dyrebare jade. Diktere som er ivrige etter å inngi seg hos Midtens rike, kaller den umiddelbart Breathing Wisdom Prize.

- I USA er Trumps rivaler ivrige etter å skille seg fra ham og opprette «Let's Give Peace a Chance, Seriously! », som skal belønne personer som arbeider for fred uten fanfare eller kommersielle eller valgmessige motiver.

- Frankrike oppretter prisen «Colombe Républicaine», som skal belønne drømmere, humanister, brobyggere og veltalende talere.

- I Japan vil Cherry Blossom Award hver vår bli delt ut til verdensborgere som dyrker fred, delikatess og fornyelse gjennom planter. Trofeet vil ha form som en gigantisk blomst og vil hete «The Breath of Eternal Spring».

Stilt overfor denne lavinen av initiativer og den beskjedne kostnaden for trofeene som tilbys, slutter to andre land seg også til kampen:

- India vil belønne de som finner fred gjennom ikke-voldelig handling med en trofé vevd av risstrå: «The Gandhi of the Peaceful Breath».

- Sveits, trofast mot sin store tradisjon for nøytralitet og fred, har kunngjort opprettelsen av prisen for «Strålende nøytralitet», beregnet på de som vet hvordan man skal overleve stormer uten å synke ned i likegyldighet. De heldige vinnerne vil få med seg Diplomatic Chocolate Medal, som smelter i munnen og allerede lover å få stor innvirkning på internasjonale relasjoner. Og siden Sveits aldri gjør ting halvhjertet, spesielt når det gjelder fred eller sjokolade, foreslår landet nå å organisere en årlig Global Peace Gala i Palais des Nations i

Genève, et arrangement hvor alle verdens fredskomiteer vil samles, omgitt av forgyllinger og flagg, for å gi en hjelpende hånd til den norske Nobels fredspris og bevise at nøytralitet kan ha stil uten å ligne på Trumpel of Peace.

I strid med sitt rykte for å være trege, er sveitserne allerede i full sving med energien til en sveitsisk gjøkur: den første gallaen er annonsert til neste høst.

En gigantisk holografisk due, som for tiden er under montering, vil majestetisk slå med vingene over publikum, mens ensembler fra alle kontinenter vil kombinere gitarer, erhuer, koras, sitarer og celloer. Den kvelden vil menneskeheten hylde dem som får verden til å puste, under en regn av blomsterblader som faller fra en hvit sky med den poetiske langsomheten til snøflak.

Kina, som er fast bestemt på å ryste opp den berømte «Fredens trommel», har allerede bekreftet sin deltakelse. Prisen vil være en liten gjennomsliktig jadekonge, som glitrer som et irrllys, plassert på en sokkel med følgende inskripsjon: «Til dem som forvandler sinne til lytting, slik man polerer en ru stein for å gjøre den vakker og glatt.» Frankrike vil på sin side sende en delegasjon ledet av republikkens president selv. Trofeet, som feirer fred og frihet, vil lyse i blått, hvitt og rødt med budskapet: «For vitenskap, ære og fred. " Japan, tro mot sin sans for delikatess, vil presentere sin pris under en sky av rosa blomster, som faller fra den syvende himmel for å dekke en gren av sakura skåret i krystall. En internasjonal forening av bonsai-mestere, forkjemperne for omsorg og harmoni i de minste tingene, er allerede tippet til å bli den første vinneren.

Sveits er for tiden i ferd med å legge siste hånd på en liten bjelle som skal klinge som fjellets latter når Radiant Neutrality Prize deles ut, ledsaget av en praktfull trofé: en gullsjokoladeplate, fint gravert med ordene:

«Til dem som vet hvordan man kan roe ned konflikter med tålmodighet, tid... og diplomati så søtt som fjellhonning.»

Disse forberedelsene får oss til å glemme den virkelige Nobelprisen og Trumpel-fredsprisen, noe som ikke er så ille for en presse som ikke lenger vet hvor den skal vende seg, så mange er disse nye initiativene. På pressekonferansen i Genève for å kunngjøre disse begivenhetene, kunngjorde den fremtidige seremonimesteren slagordet som var valgt for gallaen: «I kveld beviser verden at fred ikke bare har ett navn... den har tusen.» Hun la til: «Og i noen øyeblikk vil verden puste som én, puste inn den friske luften av fred som feires og deles over hele kloden.»

38- En beskjeden kandidat til Nobels fredspris

Spenningen rundt disse initiativene har ikke redusert antallet nominasjoner som er sendt til Oslo for den tradisjonelle Nobels fredspris. Hundrevis av NGO-er som ønsker å gjøre seg kjent, har meldt seg. Og i media og på sosiale nettverk oppdager millioner av borgere med forundring at det finnes stille helter som aldri har gitt intervjuer eller viftet med flagg, men som har gravd brønner, reddet barn, matet landsbyer, tatt vare på liv og forsvart fred... uten noen gang å be om medaljer eller priser.

Blant dem er Kaddour, en ung sahwari som bor langs Sandmuren: en 2700 kilometer lang mur med grøfter, piggråd, voll og militære veier. Det er et langt arr som deler Vest-Sahara i to. I vest ligger den delen av territoriet som kontrolleres av Marokko; mot øst er den delen som kontrolleres av Polisario-fronten, som krever en folkeavstemning om selvbestemmelse. Inntil da vokste det ingenting ved denne grensen, og alle innbyggerne holdt seg unna den av frykt for miner og væpnede menn som hindret alle i å krysse muren.

Kaddour kom dit for åtte år siden med NPA[11] på en mineryddingsoppdrag. Ved slutten av dette oppdraget bestemte den unge sahwarien seg for å bli og skape en oase langs muren, ved å utnytte et eksepsjonelt værphenomen: sjeldne og voldsomme regnbyger hadde dannet en midlertidig elv og skåret ut en fordypning under muren, som hadde vasket bort flere titalls meter med piggråd. Muren hadde sprukket, og et lavere, lettere å krysse område hadde dannet

seg og stabilisert seg, og åpnet en passasje. Kaddour snek seg gjennom, sikret området med mineryddere uten å utløse noen alarmer. Han fikk lov til å gjøre det, akkurat som man ville tillatt en fennec-rev å passere... men en sta fennec-rev.

Ved siden av denne passasjen plantet han sine første frø og trespirer: én akasie, så en til, og hentet vann fra en brønn. Aïssa, en gammel kvinne han møtte under mineryddingen, begynte å fungere som smugler. Hun kom og kastet poser med frø og korn, små verktøy og til og med et instrument for å måle jordfuktighet over muren til ham. En dag, båret av en sanddyne og av sin egen dristighet, krysset hun bruddet. Soldatene så på henne, men gjorde ingenting. Siden da har hun ofte kommet tilbake. Måned etter måned har passasjen blitt mer solid, som om sanden selv hadde bestemt seg for å hjelpe henne.

I dag kneler Kaddour foran et harmel-tre som har overlevd flere stormer. Han snakker til det, vanner det og venter på Aïssa. Hun kommer med et dusin frivillige fra Marokko, og snart får de selskap av andre fra Polisario. Alle setter i gang med arbeidet under Kaddours rolige ledelse. Noen finner gueltaene[12] og sjekker tilstanden deres, andre fyller vannsekker, planter og vanner, og atter andre beskytter de unge skuddene med små murer av sand og småstein eller skygger for plantene. De etterligner Kaddour med latter og oppmuntrer frøene til å vokse ved å snakke til dem som man oppmuntrer et lag: «Kom igjen, du også, gjør din del!» Til slutt organiserer andre leiren og logistikken.

Støttet av NGOer og NPA, fortsetter nye frivillige å slutte seg til Kadour år etter år. De kommer for å rydde miner, plante og beskytte den sparsomme vegetasjonen. Marokkanere, arabere, berbere, medlemmer av forskjellige stammer – Tekna, Reguibats, Oulad Delim, Laroussiens, beduiner, saharvier – gjeterne og kameldriverne kommer langs små merkede stier og klatrer over muren inn i oasen. Landbruksstudenter kartlegger vannkilder, mens andre opprettholder en solidaritetskjede for å bringe inn verktøy, frø og ekstra hender. Fremgangen er synlig: adskilte familier blir gjenforent, og noen nomader bringer geiter og kameler for å tilbringe noen uker «på den andre siden». Her er de eneste våpnene hjerte, tålmodighet og planteteknikker.

Stilt overfor Kaddours upåklagelige organisering, har militærpatroljene blitt tolerante. Disse «uvåpnede planter» utgjør ingen trussel, bortsett fra for ørkenens ufruktbarhet, som er i ferd med å forsvinne. Denne oasen i muren, som den kalles – den eneste virkelig sikre passasjen – er nå anerkjent og respektert.

Denne grenseoverskridende økologien bringer tilbake grønt – håpets farge – der alt virket fortapt. Rundt oasen er ørkenen fortsatt like tørr som en sultende geit, men de gjødslede åkrene produserer nå frukt, sitrusfrukter, urter og mat til dem som passerer gjennom eller oppholder seg der. Og i denne delen av muren som rasler midt i ingenmannsland, møtes unge mennesker, voksne og familier av alle opprinnelser fredelig, noen ganger bare for gleden av å jobbe sammen eller prate i noen timer. Unge mennesker lærer av voksne hvordan de skal forvalte denne delen av ørkenen som en gang ble ansett som fiendtlig og ufruktbar. De kommer med forslag, diskuterer, bestemmer og organiserer seg, snakker åpent og uten tabuer. Alle forlater stedet preget av besøket – som om oasen hadde plantet et frø av fruktbarhet i hver og en av dem.

Militæret presser dem ikke lenger tilbake til deres opprinnelige territorium og sikrer området rundt: historien er så sjelden at den er verdt å merke seg.

Hvert år kommer Ingeborg, et fast medlem av NPA, tilbake langs denne muren med mineryddere. Hun er glad for å se Kaddour igjen, og hver gang legger hun merke til at oasen har vokst: flere trær, flere plantasjer, mer liv.

I fjor, etter heftige diskusjoner mellom verdensledere om Nobels fredspris, la hun ut et bilde av Kaddour: en slank skikkelse foran et hull gravd i den varme sanden, en busk i hånden, omgitt av frivillige, med bildeteksten: «Mens de mektige kjemper, planter Kaddour fred i sanden.» Bildet reiste helt til Norge og videre

. I år bestemte hun seg for å gjøre det bedre: Hun sendte en fullstendig dossier til Nobels fredskomiteé tre måneder før hun kom tilbake hit. Tre måneder uten svar. Men da oppholdet hennes nærmet seg slutten, ringte telefonen hennes: «Oslo!»

«Hallo? Er du virkelig fra Nobels komité? Den tradisjonelle, seriøse?» spurte hun ærlig.

«Ja, frue. Vi vet at du i mer enn åtte år har fulgt og hjulpet en person som har skapt en bemerkelsesverdig oase i Vest-Sahara, uten å be om noe i gjengjeld. Nobels komité vil gjerne høre dine synspunkter på denne saken. Hvor er du?»

«Jeg er ute i felten i Sahara, men jeg er tilbake i Oslo neste uke. Jeg kommer gjerne til kontoret deres.

Før hun drar, informerer hun Kaddour. Han sitter foran en dvergpalme, smiler mildt, med hendene i jorden, lent mot en hytte; ved siden av ham står en geit bundet til en påle og et barn i skyggen. Ingen dress, ingen slips, ingen tale, ingen tilhengere. Han er ikke klar over at han alene kan gi verdens ledere en dyp geopolitisk depresjon.

Ingeborg tar et bilde av ham, lager noen videoer av oasen og drar, full av beundring og håp.

Og mens Trump tweeter frenetisk fra sin tacoformede bunker for å organisere den første «Trumpel of Peace» i Dallas, og andre land forbereder seg på å dele ut sine nasjonale fredspriser med mindre fanfare, blir ett navn lagt til i Oslo, midt i haugen av mapper: Kaddour – en av de kandidatene som ikke lager mer støy enn frøene som vokser.

39- Nøling i Nobelkomiteen.

Nobelkomiteens møterom har utsikt over et grått og snødekt Oslo. Pappmapper hopper seg opp på bordet. På en av dem står et navn: Kaddour Ben... – resten er skjult av en binders.

En vaktmester kunngjør Ingeborgs ankomst.

«Vis henne inn», sier formannen.

Ingeborg Nilsen, kledd i en marineblå fleecejakke med NPA-logoen, trer frem. Til tross for den norske vinteren ligger det fortsatt lys okkerfarget sand fast i sømmene på skoene hennes.

«Takk for at du ville møte meg», sier hun.

«Vi kjenner godt til organisasjonen din, fru Nilsen», sier komitépresidenten, «og dens viktige rolle i kampen mot landminer, særlig i forbindelse med Mineforbudstraktaten. Men du er ikke her i dag på vegne av NPA, er du vel?»

«Nei. I dag er jeg her for en ung mann som ikke har hovedkvarter i Genève, ikke har kontor i Oslo og ikke har noen kommunikasjonsavdeling. Han har bare... to hender, mye mot og en oase midt i et av de mest minelagte områdene i verden.

«Fortell oss om ham,» ba komitélederen.

—Han er en 30 år gammel saharawi. I åtte år har han bodd og arbeidet i et uformelt brudd i den store sandmuren som deler Vest-Sahara i to på nesten 2700 kilometer.

«Vi vet om eksistensen av denne muren,» sa et medlem av komiteen. «Men hva mener du med et 'brudd', som du sier? Er det bare en talemåte, fordi muren ikke er sprukket på noen måte og fortsatt står?»

«Nettopp ikke!» svarer Ingeborg. For noen år siden, etter en svært voldsom storm, gravde en wadi seg ut og eroderte bunnen av muren på et sted hvor sanden hadde sunket, og skapte et ustabilt område hvor militæret ikke lenger våger seg inn. De fleste kalte det «dødshullet», fordi ingen visste hvor mange miner som var der eller hvor de var. Men Kaddour så noe annet: et sted som ikke tilhørte noen. Det var verken en marokkansk post eller en Polisario-posisjon, men en slags administrativt og militært vakuum. Et hull i muren, men også i krigens logikk.

«Og han bestemte seg for å plante trær der?» spør et medlem av komiteen, noe som får Ingeborg til å smile mens hun svarer:

«Før trærne bestemte han seg for å plante ... føttene sine. Han begynte med å kartlegge hver kvadratmeter sammen med nomadene på begge sider, de gamle gjeterne som husket sporene,

eksplosjonene, ulykkene. Denne Kaddour hjalp oss med å nøytralisere alle eksplosive anordninger rundt dette bruddet. Mine for mine. Granat for granat. Og da området endelig var trygt, dro han ikke. Han plantet de første dvergpalmer og akasietrær og skapte en oase midt i disse minefeltene.

Presidenten ba ham om å presisere:

«Du sier 'oase'. Det virker mer symbolsk enn reelt når man ser på kartene.»

«Det er veldig reelt. Han samlet vann fra gueltaene, bygde et lite basseng med steiner og leire og installerte et provisorisk dryppvanningssystem ved hjelp av rør hentet fra gamle, forlatte militærlastebiler. Og i dag er det palmer, fikentrær, telt og skygge. De dyrker noen grønnsaker der og behandler geiter som er skadet av miner. Rent teknisk sett er det det eneste stedet langs hundrevis av kilometer med grense hvor man kan sitte på bakken uten å risikere å trække på en mine. Men det viktigste er hva som skjer der.

— Hva skjer der?

— Det som muren forhindrer alle andre steder: adskilte familier blir gjenforent. Unge mennesker fra de vestlige stammene under marokkansk kontroll og unge mennesker fra øst, i Polisario-sonen, kommer hit for å hjelpe Kaddour. De vifter ikke med flagg. De kommer med te, kamelmelk og mobiltelefoner som spiller musikk. Kaddour har innført en enkel regel: «Her snakker vi ikke om våpen. Vi snakker om hva vi skal gjøre når muren er borte. Og alle holder seg til den.»

Det noe skeptiske komiteen spør Ingeborg:

«Fru Nilsen, vi forstår den symbolske betydningen av dette stedet. Men vår jobb er dessverre ikke å belønne alle modige handlinger. Hvordan skiller denne unge mannen seg fra så mange andre fredsaktivister?»

«Fordi hans handling berører selve kjernen i konflikten,» svarer Ingeborg. De fleste fredsinitiativene finner sted i Genève, New York, på hoteller, rundt forhandlingsbord. Kaddour valgte det farligste stedet, der muren er mest konkret: en sandvoll, piggråd, millioner av miner rundt omkring. Han diskuterer ikke grenser på kart, han skaper et levende rom der grensen er en dødslinje. Han søker ikke å sette den ene siden opp mot den andre; han bringer mennesker fra begge sider sammen for å oppleve, i virkeligheten, hvordan en demilitarisert sone ville være.

«Men oasen hans er fortsatt liten sammenlignet med murens omfang,» påpeker presidenten.

«Ja. Og det er nettopp det som gjør det interessant for deg. Hvis du følger min resonnement, vil du ikke tildele Nobels fredspris til en makt, en stat eller en stor, kjent NGO. Du vil tildele den til en mann som har bevist at fred er mulig i en sanddyne, og du vil kunne spørre makthaverne: 'Er dere i stand til å gjøre det samme på størrelse med et land?'»

Et medlem av komiteen svarer:

— Du ser ut til å tro at en Nobels fredspris vil ha en direkte innvirkning på statusen til Vest-Sahara. Er ikke det optimistisk?

— Selvfølgelig er det optimistisk, svarer Ingeborg. Men det er også realistisk og veldig konkret. I dag er muren ikke bare et diplomatisk problem. Den er et hinder for forholdet mellom folkene og et teknisk problem for FNs mineryddingsoperasjoner. I morgen, hvis den blir et tema for diskusjon på grunn av din beslutning, vil den bli et globalt symbol, akkurat som Berlinmuren var. Tenk deg at lederne for Marokko, Polisario og Algerie på en måte blir innkalt av den internasjonale opinionen, ikke for å bli dømt, men fordi en ung saharawi har gjort det bedre enn dem: han har demilitarisert noen hundre meter, der de opprettholder kilometer med miner.

«Tror du virkelig de ville reagere?» spør et av medlemmene.

«De reagerer allerede på mindre enn det. På en tweet, på en resolusjon, på en uttalelse som opprører dem. I dette tilfellet ville det være en global pris som hvert år – på hver årsdagen for prisutdelingen – ville minne dem om at det eneste fredelige området ved muren ikke var skapt av dem, men av en ung mann som ble minerydder og gartner.

«Og hvilken reaksjon håper du på?» spør presidenten.

— At de forstår at det finnes en ærefull utvei, nemlig å utvide det mineryddede området rundt oasen, å opprette en felles mineryddings- og sivil overvåkingsmisjon med FN, å gradvis omdanne denne vannkilden til den første delen av en demilitarisert korridor, Og å bruke denne korridoren som et laboratorium for et fremtidig felles territorium, en stat anerkjent av FN, forbundet med sine naboer i fred. Man kan ikke pålegge en politisk status, men man kan belønne dem som har skissert modellen på et menneskelig nivå.

«Og forstår Kaddour risikoen ved å bli så eksponert for verdens øyne?» spør et medlem av komiteen. «Vi har allerede sett prisvinnere bli utsatt for press, trusler og fengsling.»

Ingeborg beroliger ham:

«Han vet det. Da jeg sa til ham: ‘Du er klar over at hvis navnet ditt blir foreslått, vil folk snakke om deg i Rabat, Tindouf og Alger?’, svarte han: ‘Folk snakker allerede om meg i teltene og brakken. De kan like gjerne snakke om meg i kontorene til de som styrer.’ Han har levd med risiko siden en av hans nære slektninger mistet livet.» svarte han: ‘Folk snakker allerede om meg i telt og brakker. De kan like gjerne snakke om meg på kontorene til de som styrer.’ Han har levd med risiko siden en nær slektning mistet et ben da han gikk for nær muren. For ham er den virkelige risikoen ikke å bli kjent, men at muren vil forbli der for alltid.

Presidenten lytter, men virker ikke overbevist ennå:

«Kan du gi oss et eksempel, et konkret øyeblikk som etter din mening oppsummerer det Kaddour gjør?»

Ingeborg tenker seg om et øyeblikk, og svarer så med rolig, behersket stemme:

«Ja. I fjor var jeg der på en evalueringsoppdrag. Det var svimlende varmt.

Midt i oasen lo tenåringer rundt bassenget. Plutselig kom en gammel mann. Han gikk sakte, støttet på en stokk. Burnusen hans var blekblå, falmet av solen. Han kom fra den marokkanske siden. Da hun så ham, stivnet en yngre kvinne, som kom fra Polisario-siden. Så begynte hun å løpe mot ham. Det var faren hennes! De hadde ikke sett hverandre på tolv år. De omfavnet hverandre, der, på dette stedet som noen år tidligere bare hadde vært en anonym del av en minelagt mur. Kaddour tok bare noen skritt tilbake for å gi dem plass. Så sa han til meg: «Det er derfor jeg graver opp miner. Slik at de kan diskutere fredelig om navnene til barnebarna sine.» For meg er det det hans arbeid handler om: å gjøre det mulig for mennesker å komme sammen for å gjøre vanlige ting, på et sted som dessverre ble designet for å opprettholde krig.

Det blir stille. Alt som kan høres i møterommet er brummen fra varmesystemet.

Et av medlemmene tar igjen ordet for å uttrykke sitt synspunkt mer eksplisitt:

— Du vet at noen vil si at denne prisen er en politisk uttalelse om statusen til Vest-Sahara. Vi deler ut en fredspris, så det er uunngåelig at noen vil se på den som politisk. Men vi kroner ikke en konstitusjonell løsning eller en traktat. Vi hedrer et prinsipp: der det er en mur av miner, kan en enkelt mann begynne å skape et felles, trygt, delt rom. Om dette rommet en dag vil bli en uavhengig stat, et autonomt territorium eller noe annet, er det opp til folket og diplomatene å avgjøre. Vi kan si: Vi har sett at en ung sahrawi, uten makt, uten hær, uten parti, har lyktes med å gjøre det våpen aldri har klart: å gi en smak av fred til dem som bor på hver side av muren.

Presidenten griper da inn:

«Og du, Ingeborg? Hvorfor kjemper du så hardt for ham og ikke for din egen organisasjon eller for FN?»

— Fordi jeg, etter å ha jobbet med minerydding i elleve år, ofte har følt at vi reparerer én katastrofe uten å forhindre den neste. Kaddour, derimot, nøyer seg ikke med å rydde opp: han skaper en fremtid. Han tar landet som krigen har ødelagt og gjør det til et sted hvor barn lærer å ikke være redde for bakken under føttene sine. Jeg kan gi deg tall, rapporter, GPS-koordinater. Men til syvende og sist koker det hele ned til dette: I verdens største minebelte har han skapt det eneste stedet hvor man kan gå barbeint. Fortjener ikke det i det minste en seriøs diskusjon her i Oslo?

Presidenten lukker forsiktig mappen, med fingrene hvilende på Kaddours navn.

«Takk, fru Nilsen. Vi har mange andre mapper å gå gjennom, men én ting kan jeg allerede si: uansett hva vår endelige beslutning blir, vil denne oasen nå være en del av vårt mentale kart. Og hvis muren en dag faller, vil vi vite at et sted begynte en ung mann arbeidet før noen andre gjorde det.»

Ingeborg nikker litt rørt.

«Det er alt jeg ber om. At oasen hans blir smittsom.»

Hun er fornøyd. I tankene hennes løfter ørkenvinden allerede, korn for korn, den store sandmuren for å få den til å forsvinne.

I komiteens kontorer lukkes døren mykt bak henne.

Det henger en stillhet i luften i noen sekunder, tykk som snøen bak vinduene.

40- Nobelkomiteens beslutning

Når komitémedlemmene igjen er alene, fortsetter presidenten å snakke

— Vel... vi har hørt hennes bønn. La oss åpne diskusjonen.

Han tar av seg brillene og legger dem på mappen merket «KADDOUR – OASIS DE LA BRÈCHE ».

Erik, et medlem av komiteen, uttrykker sine tvil:

— Det er en veldig rørende historie, det kan ingen benekte. Men kom igjen, vi snakker om en liten oase midt i ørkenen. Knappt noen få hektar. Nobels fredspris er noe annet. Den skal ha innvirkning på verdenshistorien, ikke sant?

Uoverbevist av denne innvendingen, bryter et annet medlem inn:

«Ville det ikke ha innvirkning på verdenshistorien hvis et sted langs denne muren ble et symbol på fred? Vi har allerede belønnet statsmenn, diplomater og mektige institusjoner. Er vi sikre på at det er de som har endret folks hverdag mest?»

Hans nabo følger etter:

«Og det er ikke bare 'en oase'. Det er et fullstendig mineryddet område midt i det som fortsatt er en av de farligste linjene på kontinentet. Det jeg har hørt, er at Kaddour har skapt det eneste området som virkelig deles mellom befolkninger som er adskilt av en mur og miner. Det er langt fra ubetydelig.»

Erik kommer tilbake til sin kritikk:

— Jeg er ikke uvitende om det. Men vi risikerer å bli beskyldt for å ta parti i spørsmålet om Vest-Saharas status. Folk vil si til oss: «Dere anerkjenner implisitt dette eller hint». Vi har allerede blitt kritisert for dette i andre konflikter.

Et av de eldre medlemmene svarer med myk, men bestemt stemme:

— Vi har alltid blitt kritisert for dette. Hver gang vi har belønnet en kamp for fred, har noen ropt at vi er partiske. Det er ikke det som er poenget. Spørsmålet er: jobber denne mannen og de rundt ham virkelig for fred?

Det yngste medlemmet av komiteen tar opp mappen sin og blar gjennom den:

— Noe slår meg. I dette tilfellet er det ingen signert våpenhvile, ingen spektakulær traktat. Det er ganske enkelt veldig konkrete handlinger: fjerning av miner, planting av trær, mottak av mennesker fra begge sider, praktisk gjennomføring av ideen om at dette landet kan deles og bli fruktbart. Det er ikke spektakulært, men det er dypt positivt.

«Ok,» fortsetter Erik. Men se på listen over andre nominasjoner i år. Vi har regionale avtaler, langvarige forhandlinger, strukturerte fredsprosesser. Risikerer vi ikke å sende ut et budskap om at handlingene til en enkelt ung person, uansett hvor eksemplariske de er, er verdt mer enn mange års diplomati?

— Men Erik, vær ærlig: hvor mange av disse forhandlingene gjør egentlig fremskritt? Vi vet alle at noen «prosesser» hovedsakelig er for syns skyld. Vi signerer, vi poserer for bildet, og så arkiverer vi dokumentene. Her har vi noen som ikke poserer for bildet, som fortsetter dag etter dag, uten garantier, uten offisielle biler, uten livvakter. Og så... prisen sier ikke:

«Bare Kaddour betyr noe». Den sier: «Dette er hva et menneske uten makt kan gjøre når han nekter å akseptere murens uunngåelighet». Min kjære Erik, det er ikke bare statsledere...

Komiteens dekan lener seg litt mot Erik, med et litt sarkastisk blikk:

— Min kjære Erik, du ser ut til å være fastlåst i en gammel oppfatning av Nobelprisen. Det er ikke bare statsledere som kan belønnes. Det vet du godt, og vi har blitt enige om å ekskludere statsledere fra vurderingen de neste to årene. Denne prisen er ikke en medalje for fortjenstfulle presidenter. Den er for alle som arbeider for fred på en diskret, kontinuerlig og utholdende måte. Selv, og kanskje spesielt, når ingen ser dem.

Erik reagerer med en skeptisk grimase:

«Jeg sier ikke noe annet. Men vi må holde en viss skala...

«Skalaen,» fortsetter dekanen, «er denne: millioner av miner, en mur som er hundrevis av kilometer lang, tiår med fastlåst konflikt, og midt i det hele, et eneste sted hvor man kan gå barbeint. Det er lite på kartet, men symbolsk sett enormt. Og la oss ikke glemme: vi kroner ikke bare en enkeltperson, vi retter verdens blikk. Hvis vi sier: «Se her, se på denne unge sahwawien og de rundt ham», så må kanskje også lederne se i den retningen.

Et annet medlem ser på presidenten:

— Jeg har en idé. Ingeborg fortalte oss om Kaddour som initiativtaker, men hun nevnte også de unge menneskene som samles der, som arbeider stille, som diskuterer en fremtid uten murer. Hva om vi formulerer prisen slik: «Til den unge sahwawien Kaddour og, gjennom ham, til de unge sahwawiene i Oasen ved bruddet i muren?»

En annen legger til:

«Jeg liker den ideen. Vi unngår å fokusere alt på én person og fremhever i stedet en generasjon som nekter å redusere livet sitt til en mur. Det ville da bli en pris som tildeles unge mennesker... til en lokal fredelig motstandsbevegelse. Men det er åpenbart at den fortsatt er veldig geografisk fokusert.

Presidenten finner det passende å svare:

«Alle prisene våre har røtter et sted. Men de taler likevel til hele verden. Berlinmuren var på den tiden også svært lokal. Den ble et universelt symbol. Sandmuren i Vest-Sahara kan på sin side bli et symbol hvis vi ser den i et annet lys.

Presidenten tar en penn og åpner en tom side:

«La oss prøve å skrive et første utkast til begrunnelsen. Du kan korrigere meg.»

Han skriver, og leser deretter høyt.

— «Nobels fredskomite har besluttet å tildele årets pris til Kaddour, en ung sahwawi som grunnla Oasis of the Breach in the Wall, og gjennom ham til de unge sahwawiene som er engasjert i fredsarbeid, for å ha skapt, i hjertet av et militarisert og minelagt område, et fullstendig demilitarisert område hvor adskilte familier kan møtes i trygghet, og gjennom daglig handling vist at et krigsområde kan bli et sted for møter, liv og forsoning.»

Han tar en pause.

— Og det er uten tvil verdt å legge til: «Ved å hedre dette lokale initiativet ønsker komiteen å oppmuntre til innsats for å finne en fredelig og varig løsning på statusen til Vest-Sahara, slik at murene, minene og skillelinjene en dag kan forsvinne til fordel for en anerkjent og sikker sameksistens for alle.»

Dekanen nikker:

«Det er klart, og samtidig forblir vi på vår plass: vi pålegger ikke en politisk modell, vi oppmuntrer til en fredsdynamikk.»

En annen er enig:

«Og det implisitte budskapet er kraftig: la oss rydde minene; la oss åpne gapene; la oss gjøre disse gapene til oaser; så la folket bestemme.»

Erik sukker, og innrømmer til slutt:

«Jeg må innrømme at det gir mening. Og det er en viss eleganse i å belønne noen som begynte med å fjerne miner før de plantet trær. Metoden bør inspirere noen forhandlere ...»

Presidenten inviterer komiteen til å stemme over to alternativer:

Alternativ A: Vi gir preferanse til en av de store internasjonale diplomatiske prosessene, og i så fall vil vi se hvilken.

— Alternativ B: Kaddour og de unge saharawiene fra Oasis of the Breach in the Wall. Hendene løftes, en etter en.

For alternativ A løftes hånden til den som frykter kontrovers, men som forklarer at han ønsker å avstå og beklager at det ikke finnes et alternativ C, som ville være avståelse.

For alternativ B, alle de andre.

Formannen påpeker at det ikke er tradisjon i komiteen å avstå. Etter en kort diskusjon går den som ønsker å avstå, til slutt med på alternativ B, som fører til enstemmighet. Han noterer derfor før han lukker pennen:

— Det er avgjort. Årets Nobels fredspris tildeles en ung saharawi og hans generasjon, som har valgt å forvandle en mur til et løfte for fremtiden.

Han vender seg mot Erik.

«Du kan alltid svare, hvis noen spør deg: 'Nei, det er ikke bare statsledere som kan belønnes. Det finnes også de som, langt fra kameraene, flytter grenser ett palmetre om gangen.'»

Erik smiler endelig:

«Greit. Jeg skal skrive det ned på et papir, så jeg ikke glemmer det.»

Dekanen lukker forsiktig mappen og erklærer:

«Da jeg var ung, så jeg en mur falle på TV. Jeg husker at folk danset på toppen av den. Jeg liker tanken på at denne gangen er det en oase som starter arbeidet. Ikke en eksplosjon, ikke et angrep, bare hender som fjerner miner, planter palmer, skjenker te til slektninger som har vært adskilt for lenge.

Presidenten:

«Da skal vi sørge for at verden får se det bildet. Fra i morgen begynner vi å utarbeide den endelige kommunikasjonen.

Han legger hånden på omslaget til mappen.

«La denne lille grønne prikken midt på Sandveggen bli, om så bare for et øyeblikk, sentrum av verdenskartet.»

Møtet er hevet.

Utenfor fortsetter det å snø i Oslo.

Langt mot sør, i ørkenen, rasler en varm vind forsiktig i bladene på palmetrærne i oasen.

41- Helten som fortsetter å plante

Nobelkomiteen, rystet av det urolige året som har gått, har derfor besluttet å velge Kaddour fremfor statsledere og andre kandidater til Nobels fredspris.

Ingeborg, entusiastisk, vendte tilbake for å fortelle dette til Kaddour i oasen. Hun vil overbevise ham om å ta imot prisen og reise til Oslo i desember for å motta den. Det er ikke avgjort. Han protesterer:

— Takk. Jeg kan ikke dra til Oslo. Det er den beste sesongen for planting, og jeg forventer mange frivillige. Det er viktigere enn en pris.

— Hva? sier hun. Vet du virkelig hva Nobels fredspris er?

— Jeg kan gjette, og jeg takker deg. Men jeg drar ikke til Oslo. Du kan representere meg hvis du vil.

«Vent,» sa hun. «Hvis du ikke kan komme, kan du i det minste vises på video.

Hun filmet ham omgitt av frivillige i oasen. Han løftet armen i en vennlig gest. Hun pustet lettet ut! Hun kunne dra til Oslo!

Og som ved de sjeldne anledninger siden fredsprisen ble opprettet, når vinneren ikke har vært villig eller i stand til å delta, finner den offisielle prisutdelingen sted i den store salen i

Oslo rådhus uten offisiell tale. Det er bare en video av Kaddour, som står i oasen sin beplantet med unge trær, løfter hånden mot kameraet og beklager at han ikke kan delta.

Denne beslutningen forårsaker en tsunami av depresjon blant de voksne.

På Mar-a-Lago sitter Donald Trump slapp på en gylden fløyelssofa og spiser kyllingnuggets i raskt tempo. Han ser Kaddours video på repeat og ler:

«Han har ikke engang et jetfly. Ingen slips, ingen skremmende ansiktsuttrykk når han ler. Og han er ikke engang på TikTok!»

Han synker ned i en surmulende stillhet. En rengjøringsdame gir ham vennlig en pute.

«Sir? Vil du ha en liten pute å hvile eller slappe av på?»

Trump kaster den i en dam.

På den andre siden av Atlanteren, i Novo-Ogaryovo, mediterer Putin, iført badekåpe, foran den frossen innsjø etter å ha gjort morgensit-ups. Han snakker med seg selv mens han ser på TV:

— I det minste trenger han ikke å bombe eller slippe hamburgere fra luften for å gjøre seg bemerket i verden.

Han reiser seg, støver av dojo-matten sin og beordrer at neste møte med generalene hans blir avlyst, mens han tenker: «Hva er vitsen med å stresse?»

I Teheran oppdager ayatollahene rapporten om Kaddour. En av dem sukker:

«Han har mer innflytelse enn alle våre fredagspredikener og satellittkanaler til sammen.»

«Kanskje vi også burde plante noe i ørkenen vår,» hvisker naboen hans.

Trump ser på alle disse hendelsene med tomme øyne.

Han kaster en siste mynt i colaautomaten, som svarer:

«Takk, Donald. Du har vært en god kunde!»

Putin smiler og tar kosakkdansetimer.

Verden er i opprør. Omveltningene er alvorlige, men overraskende nok fører de til en mer fredelig og varmere verden.

Verdens store ledere, overskygget av denne unge innbyggeren i Sahara, synker ned i en hidtil uset form for geopolitisk depresjon. De ringer sine rådgivere. De publiserer kronikker. De organiserer «store toppmøter for å gjenvinne inspirasjonen».

Men ingenting fungerer. Verden har snudd på hodet.

Nå er det de som ikke snakker, eller snakker svært lite, vi lytter til.

42- Fremtiden til Nobels fredspris

Nobelkomiteens overraskende valg har gjenopprettet denne fine institusjonens plass i menneskehetens hjerter. Den gjevinner sin ledende posisjon midt i den geopolitiske uroen som ble forårsaket av tildelingen av den nest siste Nobels fredspris til Putin. Trumpel of Peace underholdt verden, men mistet sin glans og appell. Den ekte Nobelprisen har gjevunnet sin prestisje og berømmelse.

Trump har blitt mildere og forbereder seg på mellomvalgene ved å diskret spre goodwill i de amerikanske demokratiske statene. Sveits tildelte ham førsteprisen for Radiant Neutrality, ledsaget av en gave han elsker: en gullbarre med hans navn inngravert og en gullbordklokke, som anerkjennelse for opprettelsen av Trumpel of Peace – et noe støyende og rotete initiativ – men et som har inspirert mange andre fredspriser rundt om i verden.

Den tradisjonelle Nobelprisen har derfor ikke blitt sprenget i luften. Tvert imot har den blomstret og produsert flere kronblader og blomster, hver vakrere enn den forrige, til fordel for menneskeheten, slik grunnleggeren Alfred Nobel hadde tenkt.

Og i ørkenen vokser det nye trær, og barn og en ung og aktiv befolkning vokser opp rundt Kaddour Ben Ouali, som fortsatt i stor grad er uvitende om sin globale berømmelse.

Hans siste melding er et svar på et overraskende brev signert av milliardærer: «Kjære Kaddour, kan du lære oss hvordan vi kan være hjelpsomme og vennlige?»

Han smiler, plukker opp en pinne og skriver oppriktig i sanden:

«Ønsk de fattige og uheldige velkommen, så og dyrk med dem alt som kan vokse selv i tørt land, ha tro på naturen og dens ekstraordinære vekstkraft, og del dens frukter med de rundt deg. Det er mitt svar.»

Hovedpersoner

Vladimir PUTIN, president i Den russiske føderasjonen (tsar/suveren i Russland)

Yvan SMIRNOV, professor i medisin, Putins personlige lege

Alexei, Putins butler i Novo-Ogaryovo

Raman KADYROV, president i Tsjetsjenia

Dmitry PATROUCHEV, rådgiver for presidenten i Den russiske føderasjonen

Andrei BELOUSOV, forsvarsminister (etterfølger Shoigu)

Sergei SHOIGU, sekretær i Sikkerhetsrådet (tidligere forsvarsminister)

Dmitry MEDVEDEV, visepresident i Sikkerhetsrådet

Valery GERASIMOV, sjef for generalstaben i de væpnede styrkene

Mikhail MIKHUSTIN Formann for regjeringen (alias statsminister)

Alexander BORTNIKOV, sjef for FSB (hemmelige tjenester, tidligere KGB)

Nadia, kommunikasjonsansvarlig for presidenten

Kirill, ortodoks patriark av Moskva, venn av Putin.

Dmitry Peskov, Kremles talsmann

Sergey Lavrov, utenriksminister

Dmitry, sjef for propaganda

Maria, Putins datter

Evgenia, Marias datter og Putins barnebarn.

Evgenias danselærer

Mikhail Khodorkovsky, Putins viktigste politiske motstander, bosatt i utlandet

Igor, lokal leder for Putins motstandere

Rassoul, kommunikasjonsansvarlig for lokale motstandere av Putin

Prigojine, Putins tidligere kokk og leder av en milits som tjener Russland

Volodymyr ZELENSKY, Ukrainas president

Donald TRUMP, president i USA

J.D. VANCE, visepresident i USA

Hannah, Trumps kommunikasjonsansvarlig

Mr DOUGLAS, venn av Trump.

Ingeborg NILSEN, aktivt medlem av NPA (Norsk Folkehjelp), en norsk NGO som arbeider spesielt med nedrustning og minerydding.

Kaddour, ung saharawi fra Vest-Sahara.

Medlemmer av Nobels fredskomiteé.

Hovedlokasjoner

- Sovjetunionen, eller USSR, tidligere føderalt «imperium» som ble oppløst i 1991.

- Den russiske føderasjonen eller Russland, republikk som oppsto fra det tidligere Sovjetunionen.

- Ukraina, land som også oppsto fra oppløsningen av Sovjetunionen og ble uavhengig i 1991.

- Moskva, hovedstaden i Russland.

- Kiev, hovedstaden i Ukraina.
- Kreml, det politiske sentrum i Den russiske føderasjonen, tidligere residens for tsarene og sovjetlederne i Moskva.
- Novo-Ogaryovo, eiendom og statsresidens for den russiske presidenten, 30 km vest for Moskva.
- Daival, den russiske presidentens eiendom og feriested, som ligger mellom Moskva og Sankt Petersburg.
- Vektor, et forskningssenter for virologi og bioteknologi, klassifisert som P4, dvs. høysikkerhetssenter, da det kan arbeide med svært farlige virus.
- Mar-a-Lago, Donald Trumps familieresidens i Florida.
- Bucha: sted for en forferdelig massakre utført av russiske tropper i begynnelsen av invasjonen mellom 27. februar og slutten av mars 2022.
- Mariupol: martyrbym i Ukraina med mange dødsfall, og hvis teater ble ødelagt i mars 2022 i begynnelsen av den russiske invasjonen.
- Oslo, hovedstaden i Norge, hvor Nobels fredspris deles ut hvert år i desember.
- Sandmuren, en 2700 km lang mur bygget i Vest-Sahara av Marokko, som skiller den marokkanske delen av Sahara fra Polisario-territoriet.

Merknad om Nobels fredspris

Sammensetningen av Nobels fredspriskomite:

En jury bestående av fem personer utnevnt av det norske Stortinget for en fornybar periode på seks år, assistert av kvalifiserte rådgivere

Kriterier for tildeling av Nobels fredspris:

Personligheter som har bidratt til:

- å bringe folk nærmere hverandre
- avskaffelse eller reduksjon av stående hærer
- spredning av fremskritt for fred
- broderskap mellom folk

Takk

Jeg er takknemlig overfor mange journalister og reportere for den rikholdige informasjonen de har gitt om krigen mellom Russland og Ukraina, om presidenten i Den russiske føderasjon, om presidenten i Ukraina og om presidenten i USA i årene 2022 til 2025, noen ganger med fare for eget liv. Jeg beundrer dem og takker dem oppriktig.

Takk til forfatterne av ChatGPT og Copilot, som hjalp meg med å formatere og legge til en touch av humor i flere passasjer i denne boken.

Til slutt vil jeg takke mine venner og familie som har gjennomgått de første utkastene til denne teksten og oversettelsene til amerikansk, russisk og ukrainsk, og som jeg håper vil gjøre denne romanen tilgjengelig i de berørte landene, slik at denne fiksjonen en dag kan bli virkelighet i alle land i konflikt.

Forfatteren

Bernard Houot, utdannet ved École Polytechnique og Harvard Business School, forfatter av et dusin bøker, blant annet Cœur de Prof – vinner av Enseignement et Liberté-prisen.

Tlf.: 06 60 59 31 70

E-post: bernard.houot@houot.com

Adresse: 2 quai St Antoine 69002 LYON

Nettsted: www.houot.com/editeur

4. omslag

Hva skjer når Vladimir Putin blir smittet av «velviljeviruset» og begynner å snakke om fred og danse med barnebarnet sitt? Verden undrer seg, sikkerhetstjenestene får panikk. Putin tildeles Nobels fredspris, men en skuffet Trump oppretter sin egen pris, «Trumpel of Peace». Nobelkomiteen er rådvill, men reagerer klokt på utfordringene som den komplekse situasjonen byr på.

En satirisk, livlig og øm roman, hvor geopolitikken sporer av, humor avvæpner og fred blir... smittsom.

ISBN: 979-10-97343-45-3

[1] FSB, Russlands føderale sikkerhetstjeneste, tidligere KGB – sikkerhets-, etterretnings- og kontraspionasjetjeneste

[2] Hugs: klemmer, kos

[3] Bucha, stedet for en grusom massakre av sivile utført av russiske tropper i begynnelsen av invasjonen av Ukraina mellom 27. februar og slutten av mars 2022

[4] Oblastene Donetsk, Kherson, Luhansk, Zaporizhia og Krim-halvøya.

[5] Gjenopprett fredens storhet.

[6] MAGA: forkortelse for «Make America Great Again». TRUMPs valgkampslagord

[7] Rigget Nobel !

[8] Grov oversettelse: Pokker! Hva er det som skjer med russerne!

[9] Gjør fred deilig igjen

[10] Gjenopprett Nobelprisen til sin tidligere prakt med Trump

[11] NPA: Norsk Folkehjelp, en stor norsk NGO som særlig arbeider for nedrustning og minerydding.

[12] Guelta: et lite basseng som holder på vann i jorden eller sanden.